DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

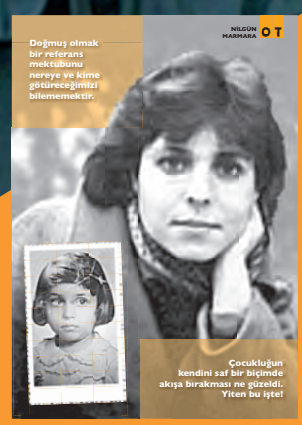
• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

OT

SAYI **26**
NİSAN 2015
FİYATI **6 TL**
KKTC FİYATI 6.75TL
ISSN 1308-450-X

POSTERİNİZ İÇERİDE!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İYİMSER

Laurence Shorter

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

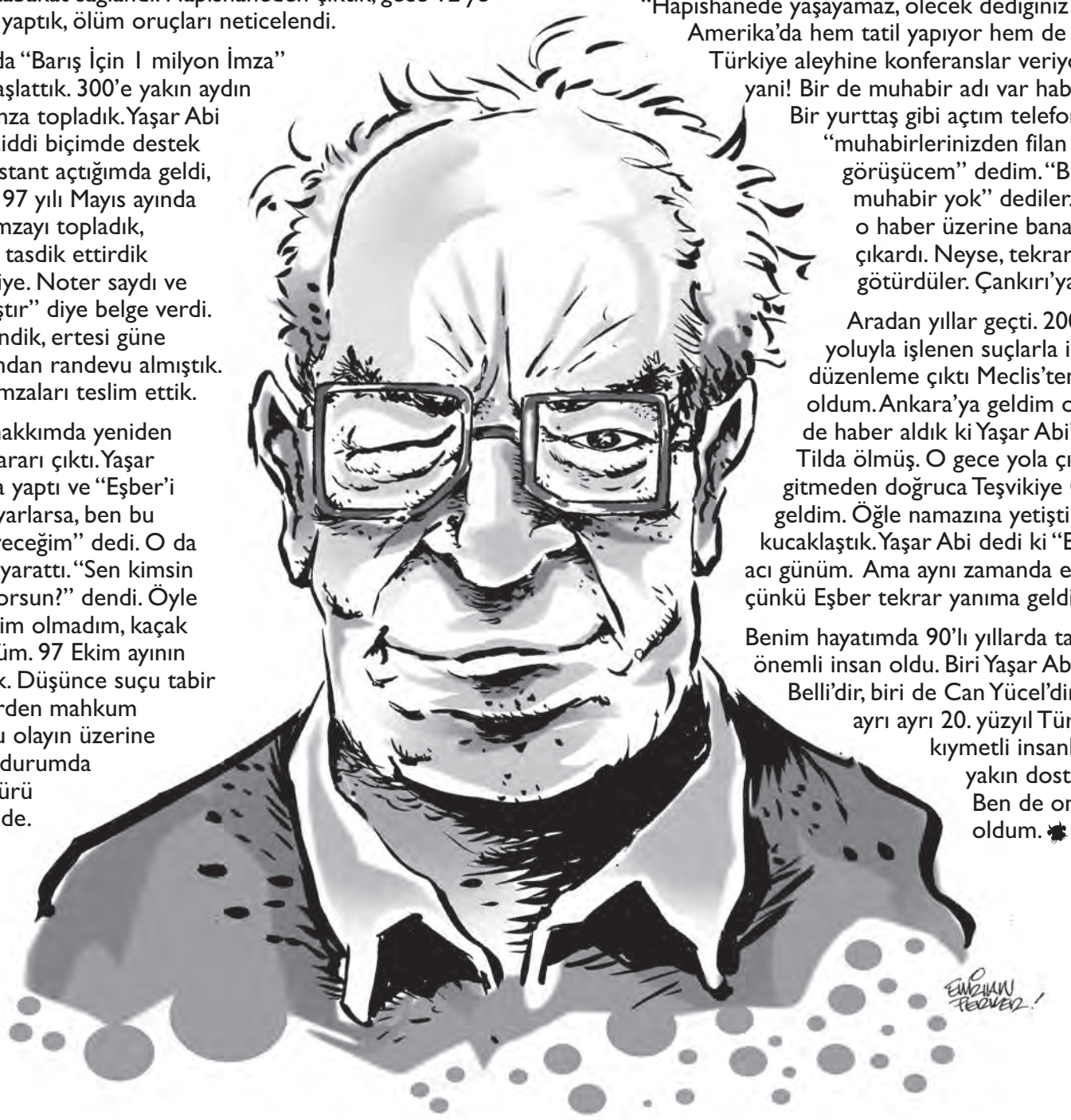
ot_dergi_26.indd 2 25.03.2015 07:59:41

YAŞAR ABİ

Yaşar Kemal'i tanımam çok eski zamanlara uzanıyor. Kuşağımın bütün insanları gibi onun her yazdığını okurdum. Yaşar Abi'yle asıl tanışmam, deyim yerindeyse dost olmam 90'lı yıllara tekabül eder. Çünkü 70-80'li yıllarda ben yoktum zaten, hayatın dışındaydım. 91'de hapishaneden çıktıktan sonra İstanbul'a geldim. İlk karşılaşmamız ve sohbet etmemiz 92 yılı filandır. Esas yakınlığımız 96 ölüm oruçları sırasında başladı. Mehmet Ağar Adalet Bakanı'ydı ve bir genelge çıkarmıştı. O genelge üzerine başlayan ölüm oruçları 50. günlere gelmişti. Ölümlerin başlayacağı anlaşıldığı zaman İstanbul Cumhuriyet Savcısı beni aradı ve ilgilenmemi istedi. Ben de gittim hapishaneye, arkadaşlarla görüştüm. Zaten birçoklarıyla eski hapishane arkadaşıydım. Talepleri vardı; Yaşar Abi, Zülfü Livaneli gibi isimlerin anlaşmaya tanıklık etmesini istiyorlardı. Ben de Yaşar Abi'ye durumu söyledim, böylece bir mutabakat sağlandı. Hapishaneden çıktık, gece 12'ye doğru açıklama yaptık, ölüm oruçları neticelendi.

Onun sonrasında "Barış İçin 1 milyon İmza" kampanyasını başlattık. 300'e yakın aydın ve sanatçıdan imza topladık. Yaşar Abi o kampanyaya ciddi biçimde destek verdi. İmza için stant açtığımda geldi, yanımda durdu. 97 yılı Mayıs ayında da o 1 milyon imzayı topladık, notere götürüp tasdik ettirdik yalan olmasın diye. Noter saydı ve "imza toplanmıştır" diye belge verdi. Akşam trene bindik, ertesi güne Meclis Başkanı'ndan randevu almıştık. Törenle gittik, imzaları teslim ettik.

On gün sonra hakkımda yeniden bir tutuklama kararı çıktı. Yaşar Abi bir açıklama yaptı ve "Eşber'i hapishaneye koyarlarsa, ben bu devleti affetmeyeceğim" dedi. O da büyük tartışma yarattı. "Sen kimsin devleti affetmiyorsun?" dendi. Öyle şeyler oldu. Teslim olmadım, kaçak durumuna düştüm. 97 Ekim ayının ortalarına geldik. Düşünce suçu tabir edilen maddelerden mahkum edildiğim için bu olayın üzerine gidiyordum. Bu durumda benim gibi bir sürü insan vardı içeride.

Bir televizyon programına katıldım. Beni programdan alıp Çankırı Hapishanesi'ne götürdüler. Daha önce Yaşar Abi "Eşber'i hapishaneye koyarsanız ben bu ülkeyi terk ederim" demişti. Dediğini yapıp, İsviçre'ye gitti. Tutuklanmam kamuoyunda ciddi bir tepki yaratınca, hasta olduğum, hapishanede yatamayacağım gerekçesiyle düzmece raporla benim cezayı bir sene ertelediler. Tahliye oldum. Yaşar Abi aradı, "çıktın mı?" dedi, "evet" dedim. Geldi. Bu olaylar bizi iyice yakınlaştırdı. Hani kanka diyorlar ya şimdi, öyle bir şey olduk.

Bir süre sonra devlet sessiz sedasız, tahliye kararını geri aldı. Daha doğrusu o kararın geri alınabilmesi için yurt dışına kaçtığımı iddia ettiler. Bir gün ben Ankara'daydım. Muhabbet arasında bir arkadaşım "bugün Akit Gazetesi'nde senin Amerika'da olduğun yazıldı" dedi. Bir Akit Gazetesi aldım, manşet atmışlar: "Hapishanede yaşayamaz, ölecek dediğiniz adam Amerika'da hem tatil yapıyor hem de üniversitelerde Türkiye aleyhine konferanslar veriyor." Ben yani! Bir de muhabir adı var haberin altında. Bir yurttaş gibi açtım telefonu. Santrale "muhabirlerinizden filan adamla görüşücem" dedim. "Bizde öyle bir muhabir yok" dediler. Savcılık da o haber üzerine bana tutuklama çıkardı. Neyse, tekrar aldılar beni, götürdüler. Çankırı'ya koydular.

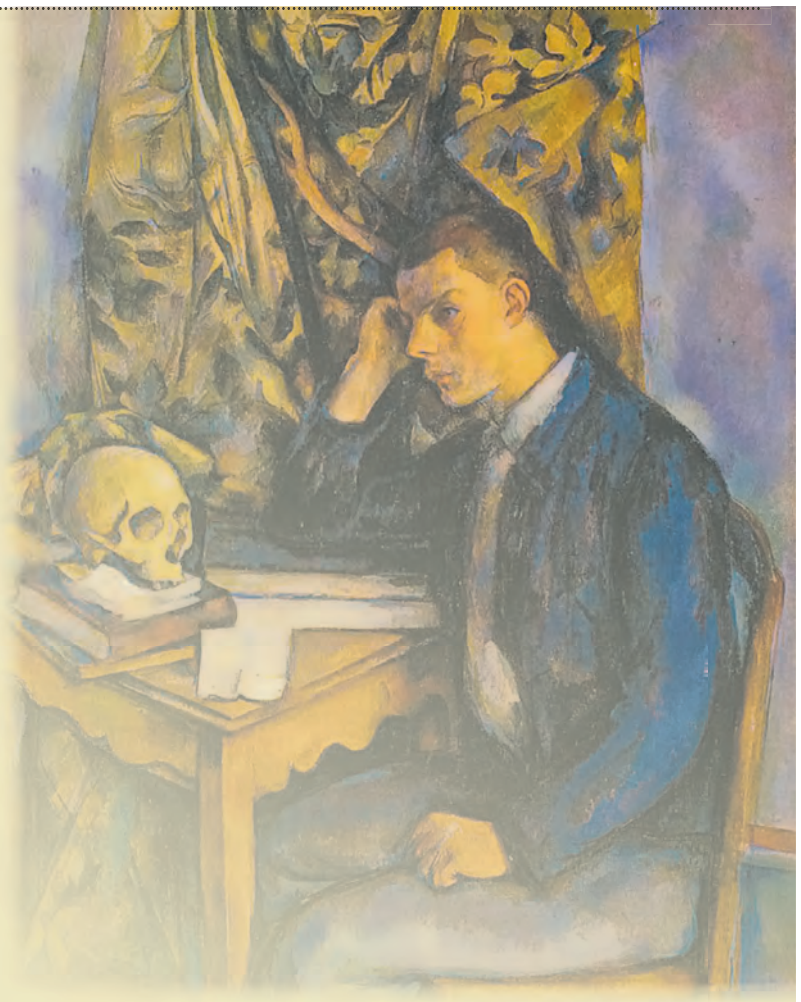
Aradan yıllar geçti. 2001'de basın yoluyla işlenen suçlarla ilgili bir düzenleme çıktı Meclis'ten. Tahliye oldum. Ankara'ya geldim o gece. Bir de haber aldık ki Yaşar Abi'nin karısı Tilda ölmüş. O gece yola çıktık, eve falan gitmeden doğruca Teşvikiye Camii'ne geldim. Öğle namazına yetiştim. Orada kucaklaştık. Yaşar Abi dedi ki "Bugün benim en acı günüm. Ama aynı zamanda en mutlu günüm, çünkü Eşber tekrar yanıma geldi."

Benim hayatımda 90'lı yıllarda tanıdığım üç önemli insan oldu. Biri Yaşar Abi'dir, biri Mihri Belli'dir, biri de Can Yücel'dir. Bu isimler ayrı ayrı 20. yüzyıl Türkiyesi'nin kıymetli insanlarıdır. Hepsi yakın dostlarım oldu. Ben de onların dostları oldum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÜCANE CÜNDİOĞLU

ÇÜNKÜ

Nedensiz olanı anlayamaz insan. Amaçsız olanı. Kendiliğinden olanı. Mutlaka bir *neden* arar bu yüzden, her hâlükârda bir *amaç*. Bu kadarla da kalmaz, aradığı o nedene, o amaca bir bilincin eşlik ettiğini de varsayar, kasıt olmasaydı maksat da olmazdı, diye düşünür.

Açıklanması gereken, bu sefer, olanın değil, eylemin nedenidir: *irade*dir aranan, *niyet*tir, *kasıt*tır, daima olup bitene anlam kazandıracak bir *gaye*dir, ötekidir.

Akıl ve özne ve iktidar çün ile tezahür eder: *ne için* diye sorabilmekle ve çün *ki* diye yanıt verebilmekle. İnsanın ayrıcalığı yanıtlamak değil, sormaktır, hem de hiç vazgeçmeksizin, ısrarla, biteviye, doğanın yaşamın insanın *anlamını* sormak.

Çün özne'nin ve iktidarın yanı sıra işte burada beliriverir, güya anlam arayışının başladığı yerde, ve tam da burada eylemin bilinçliliği *niçin* sorusunu haklı kılmakla kalmaz, bir de çünkü yanıtını talep eder.

Niçin sorusunun karşısında gerilememek, yani olanın *niçin* olduğunu, yapılanın *niçin* yapıldığını tanımlayabilmek ne de zordur oysa. Çünkü demek.

* * *

Nedensiz olan anlamsız olandır, zira amaçsız olandır. Amaçtan yoksunluk, daima, anlamdan yoksunluktur. Anlamdan, yani kendinden yoksunluk.

Anlam kimseyi orada öylece beklemez, bulunmaktan çok yaratılmak ister, bu nedenledir ki *keşf* edilmesi değil, *icad* edilmesi gerekir, sırf yaşamak için, hayvanlar gibi değil, insan gibi yaşamak için.

Tuhaf ama böyle, insan kendisini yaratır, yaşamak için yaratmak zorundadır ve bu yüzden hem baba hem oğul, hem anne hem kız olmak zorundadır.

* * *

Anlamlı-bir-dünya'nın içine gözlerimizi açarız. Ne ki yine de başkalarınca tayin edilmiş bu hazır anlamlar çevreni daha ilk tökezlemede çözülüp gider.

Evet, daha ilk tökezlemede, ilk sarsıntıda, insanın tam da ortasından yarıldığı anlarda hem de, gözlerimizin önüsıra o muhkem nedensellik zinciri paramparça oluverir, neden-sonuç ikilisi umarsız bakışlar arasından bilincin karanlıklarına, *dışına* doğru süzülüp gider. Güven kaybolur, korku başgösterir, kaygı sarar her yanı. Ve elbette tüm dehşetiyle, bir de yalnızlık!

Yarılmışlığın şiddetine inat parçalarda olsun yaşamakta ısrar eden acınası bir zavallılık. Soğuktan büzüşmüş elleriyle kendine sarılmaktan başka çaresi kalmayanın o iflah olmaz çökkünlüğü.

Çün yitirilmiş, *niçin* sorusu unutulmuştur. Sonuçların da, nedenlerin de bellekten silindiği bir aralıkta yadsınabilecek bir sınır da kalmamıştır. Belirsizlik kahredicidir, düşman amansız. Bir sisin içindeyizdir, bizi bizden mahrum eden bir sisin.

Kaybolmuşuzdur.

* * *

Biliriz ama söyleyemeyiz. Anlarız ama açıklayamayız. *Niçin*, *ama niçin* diye sorarız çaresizce ve fakat şöyle hakkıyla bir çünkü diyemeyiz. Birden farkederiz ki biz kadar, bizim kadar çünkü'ler de kaybolmuştur.

Bil ki aşk nedensizdir ey talib, başlangıcında ne bir niçin vardır, ne de bir çünkü... Açıklanamayışı bundan.

Aklın ışığı işe yaramaz, çünkü'lerin o cesîm, o şedîd alevi. Varoluşun yoğun sisi karşısında tüm çünkü'ler susar, tüm projektörler söner.

Akıl bu vadide kendi sorusunu yanıtlayamaz. Niçin der, ama çünkü diyemez, zira anlam arayışı niçin'le değil, yıkılışla başlar, yıkıntılar içinde nasıl ayağa kalkacağını kara kara düşünürken kişilik aniden birer maskeye dönüşür, *persona*ya. İçindekinin-içindeki (*fihi-ma-fih*) ışıldasa da uzaktan, bir türlü farkedilmez. İnsan kendisini yıkıntıları içinde kendi bulamaz çünkü. Başkasına, hep bir başkasına ihtiyaç duyar bu yüzden, ötekine, ama daima bir dosta, hep bir aynaya, yıkıntılar içinden kendini çıkarıp kurtaracak bir çift ele.

İnsan kendi dışına çıkmak zorundadır, bilincinin dışına. Aklının mâverasında dolaşmak zorundadır, en temelde yani, köklerini saldığı toprağın derinliklerinde. Ne *kimlik*te, ne *kişilik*te, doğrudan doğruya *kendilik*te.

Kendini nerede bulursa orada yitirir insan, niçin'lere karşılık gelen çünkü'lerde değil, o heybetli çünkü'lere varlık veren masum niçin'lerde.

* * *

Aldanma sakın ey talib, kaybedenlerin hikayesi değil bu, kaybolanların hikayesi, bulmayı değil, bulunmayı isteyenlerin, hemen yanıbaşında duran aklın o devasa projektörlerine değil, çok uzaklardan da parlasa küçücük bir umut ışığına bile muhtaç olanların hikayesi! Nadir değil, ender olanların, *stalker*ların hikayesi. İz sürücülerin. Kesinliklerin dışına itilenlerin. Tutunamayanların.

Onları gözyaşlarından çok iniltilerinden tanıyabiliriz bu yüzden: *innî* ânestu *nâren* deyişlerinden.

- Gözüme bir ateş ilişti, bir ışık!

İşte hepsi bu, uzaklarda bir yerlerden bir ateşin görünmesi, bir ışığın parıldaması, bir anda, birdenbire, aniden, titrek bir alevin görülmesi. Çalılıkların ardından, kalabalıkların, çokluğun, perdelerin, önümüze çıkan değil, kendi ellerimizle kendi önümüze gerdiğimiz perdelerin ardından.

Bu durumda iki olasılık beliriverir:

- belki oradan bir kor parçası, bir yalın getiririm size.

veya

- belki de bir yol gösterici, bir kılavuz bulurum orada.

Bulanın bulduğu değil, gerçekte, bulunduğu yerdir burası. Nalınlarını çıkarmak zorunda kalacağı yer. Niçinlerin de, çünkü'lerin de sustuğu yer. Sadece onun sesinin duyulabildiği yer, mahza öteki'nin, ancak bir başkası'nın *ben... ben... duyuyor musun beni, benim ben* diyebildiği tek yer.

* * *

Bil ki aşk nedensizdir ey talib, başlangıcında ne bir *niçin* vardır, ne de bir çünkü, tümüyle irrasyoneldir, akıl ve nedensellik dışıdır, bir süreç değildir, süreçte de değildir, özü gereği salt an'dır, an'dadır. Açıklanamayışı bundan.

Hep bir başkasının sesine ihtiyaç duyar yolcu, daima bir başkasının ışığına, alevine, ateşine. Arayan değil aranandır hakikatte, bulan değil bulunan.

* * *

Gözüne bir ateş ilişir, bir ışık, hemen sevdiklerinden uzaklaşır, derken nalınlarını çıkarmakla yükümlü kılınır, arzu ve öfke gücünü yok etmekle, hırs ve ihtirası terketmekle... daha önemlisi, bir de âsa'yı bırakmakla... şu sözde tedbirlerden vazgeçmekle...

Aşk vadidesindedir artık. Eymen vadisinde.

Vuslat bile değildir oysa, sadece bir uğrak, bir lahza.

Çün yitirilmiş, *niçin* unutulmuştur.

Nalınlar çıkarılır, âsa atılır, yolcu şimdi tüm çıplaklığıyla hakikatin huzurundadır. Yalındır. Yalnızdır. Kimsesizdir.

Bu uğrakta birliğin sırrı bir tek ondan sorulur, ama sadece ondan.

Tanrı'nın sesini duymaya en layık olandan.

Nalınsız, âsasız kalandan.

O kor ateşi niçin'siz, çünkü'süz elinde tutandan.

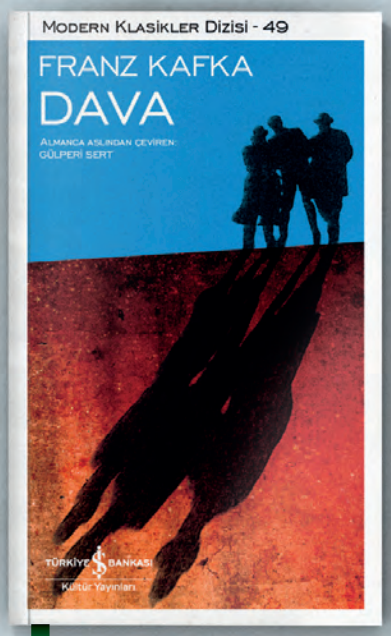
İnsandan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

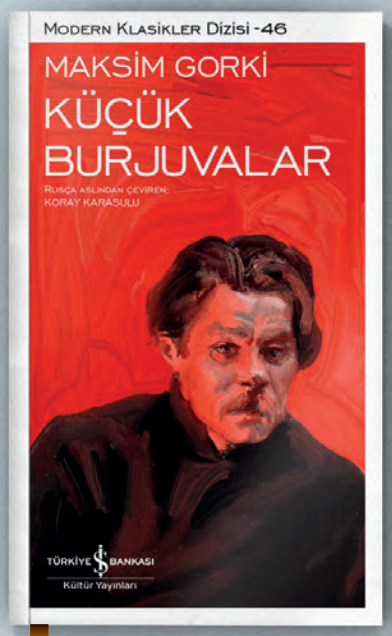
Modern Klasikler Dizimiz 50. kitaba ulaştı

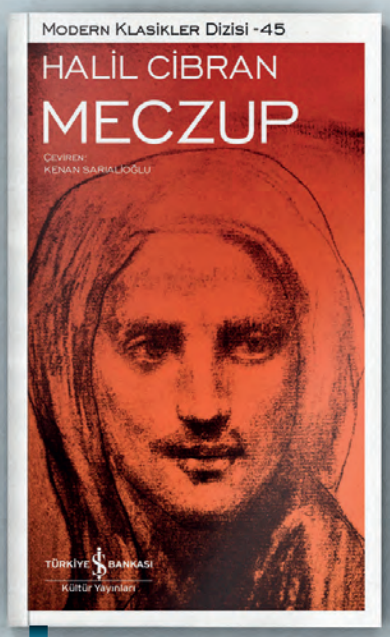
Ben, Claudius
Robert Graves
çev. Dost Körpe
528 s, 30 TL

Dava
Franz Kafka
çev. Gülperi Sert
224 s, 14 TL

Küçük Burjuvalar
Maksim Gorki
çev. Koray Karasulu
168 s, 12 TL

Meczup
Halil Cibran
çev. Kenan Sarıalioğlu
64 s, 8 TL

Şato
Franz Kafka
çev. Regaip Minareci
360 s, 18 TL

Bir Elin Sesi Var
Anthony Burgess
çev. Roza Hakmen
200 s, 14 TL

/iskultur /iskultur iskultur.com.tr

Konya kitabevimiz açıldı.
İhsaniye Mah. Müneccimbaşı Sok. Konevi
İş Merkezi No: 3/C Selçuklu - Konya
Tel: (0332) 351 16 07

Kitabevlerimiz: İstanbul - Kadıköy, Tel: (0216) 348 97 84 Eminönü - Müze, Tel: (0212) 511 13 37
Caddebostan, Tel: (0216) 386 65 62 Beşiktaş, Tel: (0212) 258 77 43 Bakırköy, Tel: (0212) 571 20 32
Nişantaşı, Tel: (0212) 234 80 71 • **Ankara** - Yenişehir, Tel: (0312) 430 33 66 Tunalı Hilmi, Tel: (0312) 324 10 73
İzmir - Karşıyaka, Tel: (0232) 364 71 42 • **Diyarbakır** - Ofis, Tel: (0412) 228 42 16 • **Eskişehir** - Tepebaşı,
Tel: (0222) 220 49 13 • **Trabzon** Merkez, Tel: (0462) 326 98 39 • **Mersin**, Tel: (0324) 238 18 14
Samsun - Çiftlik, Tel: (0362) 233 38 30

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MURAT MENTEŞ

23 NİSAN'DA ÇOCUKLARA HARÇLIK VERİLSİN!

Murat Menteş (1970'ler)

"Doğan her bebek, bir öncekinden daha güzeldir." (CHARLES DICKENS)

Çocuklar, tanımadıkları bir ülkeye yeni gelmiş yolculardır. (JOHN LOCKE]

Çocuk, tragedyada güler; ihtiyar, komedyada ağlar. (MIGUEL DE UNAMUNO)

Aslında en iyisi hiç var olmamak, dünyaya gelmemektir. Fakat böylesi şans ancak 10 binde 1 kişide bulunur. (SIGMUND FREUD'un aktardığı bir şaka)

Bunu 5 yaşındaki bir çocuk bile anlar. Biri gidip 5 yaşında bir çocuk getirsin. (GROUCHO MARX)

Ben güler yüze inanıyorum artık, gerisine bakmıyorum. (CEM YILMAZ, 23 Nisan doğumlu yazar, aktör...)

"SEN BÜYÜKSÜN, ANLAMAZSIN"

Küçük oğlum Ruşen Ali, anlatıyor: "Bir Youtuber'ın oyun videoları yayınladığı kanalın 659 abonesi var. Fakat videolarından biri 1478 kez izlenmiş. Buradaki dengesizliği anlayabiliyor musun? Adam resmen bot atıyor. Bu tür işlemleri artifical intelligence kullanarak yapıyorlar. Peh. Bana sökmez..."
"Hey, yavaş ol" diyorum "neden bahsediyorsun?"
Cevap aynen şöyle: "Sen büyüksün, anlamazsın."
***
Çocukluğumda, en çok duyduğum söz "Sen küçüksün, anlamazsın"dı.
Büyüdüm. Şimdi de "Sen büyüksün anlamazsın" dönemini idrak ediyorum.

ALACAKARANLIK KUŞAĞI'NDA TALİHSİZ SERÜVENLER

Babam süper yakışıklı bir adam.
Üç oğlum da öyle. Artist gibiler.
Fakat ben... I-ıh.
Tam bir saçmalık.
***
Çocukluğumda, babam su ister, ben de getirirdim.
Büyüdüm, şimdi de çocuklarım su istiyor, yine ben getiriyorum.
***
Alacakaranlık Kuşağı'nın kronik dezavantaj hattında geçiyor ömrüm.
Her zaman "hizmet eden, anlamayan ve çirkin" benim!
***
Ziyanı yok. Dert değil. Öyle olsun.

"ALLAH'IM! KEŞKE BABAM DAHA AZ APTAL OLSAYDI!"

"Madem, 23 Nisan geliyor, bir çocukla röportaj yapayım" diye düşündüm. En yakınımdaki çocuk, Ruşen Ali. Kibarca sordum:
23 Nisan Çocuk Bayramı yaklaşıyor. Gel, seninle birlikte bir yazı yazalım, tamam mı? Bunu bir ödev gibi düşün...
- Kes şunu baba, ödevden nefret ettiğimi biliyorsun!

Fakat sen... Okulda başarılısın?..
- Okuldan iğreniyorum!

İyi ama 23 Nisan?
(Kendi kendine söyleniyor:) - Allah'ım...
Keşke babam daha az aptal olsaydı!

PARA KONUŞUR, NAKİT ÇIĞLIK ATAR

(Birkaç saat sonra, Ruşen Ali arkamdan sessizce yaklaşıp bana vurdu:) - Ben popoya şaplak atarım!
Bu da benim süper gücüm! Ha ha ha ha!

Röportaj yapıyor muyuz?
- Para verecek misin?

Evet, olur. 100 liraya ne dersin?
- 100 mü? Sen binlerce lira al, bana 100 lira, öyle mi?!
500'den aşağı olmaz.

Peki, tamam, anlaştık, sorun yok, paranı alacaksın.
- Var ya... televizyonda bal satan adamlar gibisin baba.
Beni kandırdığını anlayabiliyorum.

Haydi, başlayalım artık. (Konuşurken, bir yandan da yazıyorum.)
- Nasıl bu kadar hızlı yazıyorsun?

Oğlum, işim bu.
- Peki, yaz: "Büyüklerin hepsi 'noob'"... "Ben, Murat Menteş, Ruşen Ali'den öğreneceğim çok şey var" yaz bunları.

22 MİLYON ÇOCUĞUN DEDİĞİ OLSUN!

Baştan başlayalım: 23 Nisan, çocuk bayramı. Sen de çocuksun işte. Bu sana bir şey ifade etmiyor mu?
- Sadece tatil. Çocuk bayramında hiç kimse harçlık vermiyor! Hediye almıyor? Elimizi sıkmıyor. Tebrik etmiyor. Tümüyle kandırmaca. Yalan hepsi. Büyükler salak. Çocukları da salak sanıyorlar.

Tümüyle kandırmaca. Yalan hepsi. Büyükler salak. Çocukları da salak sanıyorlar.

Hayır, dur bakalım Ruşen Ali Bey. Şenlikler yapılıyor. Mesela... Çocuklar, Meclis'te ağırlanıyor. Başbakan koltuğuna oturtuluyor...
- Başbakan koltuğu mu?

Evet. Sen oturmak istemez miydin o koltuğa?
- Yooo? Ne işe yarıyor ki?

Immm... insanlara emir verebilirsin mesela?
- Emir vermek de, emir almak da istemem.

Törenler hakkına ne düşünüyorsun?
- 23 Nisan törenlerinde, insanlar konuşmaları dinlemeden alkışlıyor. 1 dakikalık saygı duruşu, en fazla 10 saniye sürüyor. Geri kalanında herkes fısıldaşıyor.

Bak, Türkiye'de 22 milyon çocuk var. Şu anda tüm çocukları temsil ediyorsun...
- Ne? 22 milyon mu?! Ne kadar çokmuş?! Peki, o zaman neden çocukların dedikleri olmuyor? Bu ne biçim demokrasi?

Şimdi senin bu anlattıkların dergiden yayınlanacak, tamam mı?
- Kaç kişi okuyacak?

Bilemiyorum... Sanırım birkaç bin kişi.
- Galiba göründüğün kadar ünlü bir yazar değilsin.

"GÜÇLÜ DEVLET" ÇOCUKTAN PARA İSTER Mİ?

Konudan uzaklaşma lütfen. Sence, çocuk olmak nasıl bir şey?
- Şimdiye kadar hep çocuktum, hâlâ çocuğum.
Hiç başka bir şey olmadım ki?

Tamam da, halinden memnun musun?
- Hayır. Bir kere büyükler daha özgür. Siz istediğiniz zaman uyuyorsunuz. Sen mesela, akşama kadar evde oturuyorsun. Kitap okuyup film izliyorsun. Bense ders çalışıyorum. Sabahın köründe okula gidiyorum. Çocuklara yazık yani. Üstelik sen maaş alıyorsun. Ben fakirim. Hiç gelirim yok. Bana, eski bilgisayarını verdin. MineCraft oynarken bile kasıyor. Ne biçim babasın?!

Okul?.. İğrenç mi gerçekten?
- Okulumuz hapishane gibi. Pis. Bahçesi berbat. Kimse çocukları düşünmüyor.

Devlet okullarının imkanları biraz kısıtlı, kabul. Fakat abartıyorsun sanki?
- Beni iyi dinle baba: "Devlet güçlü" diyorlar. Güçlü devlet, küçük çocuklardan 30 kuruş fotokopi parası toplar mı? İndirimli otobüs bileti vermek için öğrencilerden 5 lira ister mi?

Ruşen Ali, nasıl bu kadar iyi konuşabiliyorsun?
- Ben iyi konuşmuyorum ki. Sen yazarsın, kafana göre yazıyorsun işte. Okurlarını kandırıyorsun. Seni hiç sevmiyorum! Scrable oynarken de utanmadan beni yendin!

Sen de beni yendin?
- Mahsustan yenildin! Sen ne gıcık bir babasın!

İstersen konumuza dönelim...
- Beni rahat bırak artık! Git başımdan!

"TAM BİR EZİKSİN BABA!"

- Öğretmenin, ***senin okulda*** çok sessiz, uysal olduğunu söylüyor. Hatta senin bir şeylere üzüldüğünü düşünüyor. Evde neden dehşet saçıyorsun? Çift kişilikli gibisin ***Ruşen Ali.***

Beni korkutuyorsun?!
- Beni tanıdığını zannediyorsun, fakat hiç tanımıyorsun. Sana yıllar önce söyledim, "Beni hafife alma" dedim, dinlemiyorsun!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Biraz medeni olmaya ne dersin oğlum?
- Medeni ne demek?

Immm, medeni insanlar, birbirlerine hiç benzemeseler de iyi geçinebilirler.
- Medeni olmayanlar?

Onlara 'ilkel' denir, benzeseler bile çatışırlar.
- Birbirine hiç benzemeyen insanlar mı var? Bence tüm insanlar benziyor?

Diyelim sen Kürt'sün, ben Türk; sen Sünni'sin, ben Alevi, sen erkeksin ben kadın... Yani birbirimize benzemiyoruz...
- Gene saçmalıyorsun baba. Vallahi tam bir eziksin.

Neden?
- Ben, Harold'la, Mahlasela'yla, Yuki'yle... internet üzerinden MineCraft oynuyorum. Sen bana farklılık diyorsun. Sünni ne demek?

"Sünnete uyan" anlamına geliyor.
- Ha ha ha ha ha ha ha...

Niye güldün?
- Komik geldi.

Nesi komik?
- Baba, git başımdan. Senden bıktım. Yazıp durma. Herkes senin aptal olduğunu anlayacak.

Sünni'yim diye mi?
- Sen Sünni misin?!

Evet?
- Var ya, seni çok yanlış tanımışım.

"BRAVO, SÜPER ZEKA!"
23 Nisan'da mutlu olmuyor musun? Geçen sene 23 Nisan şiiri yazmıştın mesela...
- O ödevdi. Üstelik şiiri seninle birlikte yazdık. Her kelimesi yalandı.

Klasik bir soru: Büyüyünce ne olacaksın?
- Veteriner. Hayvanları iyileştireceğim, sonra da kesip yiyeceğim.

Şaka yapıyorsun?
- Bravo, süper zeka. Hayvanları seviyorum. Kediler çok sevimli canlılar. Hayvan belgeselleri de çok öğretici. Bana antiloplar, bonobolar veya merkitler hakkında istediğini sorabilirsin.

Türkiye sence nasıl?
- Türkiye'dekilerin çoğu çeyrek akıllı.

Çocukların yoksul olduğunu söyledin. Arkadaşların arasında, ailesi yoksul çocuklar var mı?
- Hangi çocukların ailesi yoksul, onu anlayamıyorum. Fakat öksüz bir arkadaşım var. Neşeli bir çocuk. Matematiği iyi.

Atatürk hakkında ne düşünüyorsun?
- Atatürk hakkında, bir çocuğun bilebileceği kadar bilgim var. Mesela... 23 Nisan'ı o yaptı.

Atatürk'ü seviyor musun?
- Derste öğrendim, savaşları filan yönetmiş. Tanıdığım kadarıyla iyi bir adam. Haklarımıza filan kavuşturdu. Daha nasıl seveyim?

23 Nisan'da ne yapmış?
- O-hooo, nereden bileyim? Bunu abilerime sor.

Ulusal egemenlik?
- Bence Türkiye halkı, Türkiye'ye pek hakim değil.

Cumhurbaşkanı?
- Tanımam etmem.

"BANA SU GETİR, SENİ MAYMUN SURATLI KÖLE!"
Okulda seni en çok mutlu eden şey ne?
- Teneffüsler.

En sevdiğin ders?
- Matematik.

Ders kitapları nasıl?
- Ders kitapları... Mesela Türkçe ders kitabında hiç bilgi yok. Kitapta yalnızca hikaye ve şiirler var. Konu anlatımı hiç yok. Kitabın görüntüsü de iyi değil, gene de şikayetçi değilim. Ders kitabından çok şey beklemiyorum. Fakat bazı hikayeler zayıf.

22 milyon çocuk senin karşında olsa, onlara ne demek istersin?
- 23 Nisan aslında çocuk bayramı değil, bunu anlayalım.

Okulda seni rahatsız eden şey?
- Çoğu çocuğun dev olması.

Parayı seviyor musun?
- Hayır. Sadece, play station almak istiyorum. Alışveriş için neden para kullanıldığını anlamıyorum. Para elden ele çok kirleniyor. Mesela kedilerin dili asla kirlenmez.

Baksana, tüm bu fikirleri nereden edindin? Ben sana hiç böyle şeyler söylemedim?
- Çünkü ben pro'yum. Özel yöntemlerim var.

Eklemek istediğin bir şey?
- Bana su getir, seni maymun suratlı köle!

A-ha? Neden böyle söylüyorsun?
- Şakaydı. Az önce, sen yokken, röportajın girişine yazdığın bölümü okudum.

"COOL OLMAYI ÖĞREN ARTIK"
Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?
- Bunu sakın yazma.

Neyi?
- Yani birbirimizi sevdiğimizi filan yazma sakın.

Neden?
- O zaman "cool" olmaz. Öğren artık bunları.

Haklısın sanırım. Son olarak eklemek istediğin bir şey var mı?
- Birkaç tane var: 1- Paramı hemen ver. 2- Bu akşam iki masal anlatacaksın. 3- Youtube'daki Yalan Dolan kanalından Enes ile Tolga bizim eve misafirliğe gelsin. 4- 90 gün tatil başlayınca play station alacaksın, söz vermiştin.

Ruşen Ali... Sen iyi bir çocuksun.
- Sen de iyi bir çocuksun Murat.

23 Nisan kutlu olsun mu? Yani, her şeye rağmen?
- Olsun, olsun. Ne yapalım. Ne kadar kutlu olabiliyorsa, o kadar kutlu olsun.

"Bir sosyal alkolik ne yaptığını bilir. Benim adım Cemil..."

Cemil
Bizimkiler

"İmkansız bir kez elendiği zaman, geriye kalan, ne kadar düşük ihtimal olsa da, hakikat olmalıdır."

Mr. Spock
Star Trek

"Tavuğu yakalayabilirsen, yıldırımı tutabilirsin."

Rocky Balboa
Rocky

"Senin istediğin gibi olmak istedim. Şimdi her anım, başka biri olayım diye dua etmekle geçiyor."

Riggan
Birdman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KAPTAN KUSTO

Bir Ağustos günüydü. Cayır cayır yanan bir Ankara sabahı. Türközü garip bir gecekondu semti. Hadi sizin anlayacağınız biçimde söyleyeyim; bir "getto", gerçi getto demek için bin şahit lazım. Ne grafiti yapan asi çocuklar, ne mahallenin haracını yiyen piskopatlar, ne de anarşistler vardı. Bir garip gecekondu mahallesi. Tuzluçayır denen moskof yuvasına komşu.

Teyzeoğlu geldi bir sabah. Kolundaki "casio" marka saati gösterdi. Yaşımız daha on iki bile değil. Gözlerimi ovuşturdum saati görünce. Böyle çelik kaplama... O kadar çok düğme var ki üzerinde... Sonra kolunu çevirdi. Kenarlarında beşer düğme daha, bir de hesap makinesi var namuzsuz saatin. Kafamı kaldırdım baktım yüzüne. Sırıttı pis pis "Bak lan bak! Üzerinde yazıyor mına koyayım, 98 mt'ye kadar su ceçirmiyor bu!"... Yutkundum, inanamadım. "Ne demek lan 98 mt'ye kadar su geçirmiyor?" diye de soramadım. Hatta "Ankara gibi bir yerde 98 mt'ye kadar su geçirmeyen saati nerene sokacaksın?" diye de sormadım çünkü o zaman rahmetli "Captain Cousteau" vardı. Büyük adamdı. Küçük bir takası vardı. Hep kızdığı ama çok sevdiği mürettebatı vardı; şimdilerde dört bir yanımızı sarmış sinirli, kibirli, durmadan bağıran tipler gibi değildi kaptanımız hep gülümserdi. Okyanusları, denizleri vardı. Kaptan Kusto güzel adamdı. İsyankardı. Biz onun maceralarını izlerdik... Bazen gemisi bozulurdu, bazen fırtına çıkardı, bazen de bir terslik olurdu ama o hep gülerdi.

Kıskançlıkla baktım teyzeoğlunun kolundaki saate. "yok lan" dedim. "bu saat kolpa." Güldü şerefsiz "Bentderesi'nden aldık olm. Kaptan kusto'nun saatinin aynısı"... Baktım yüzüne alay edercesine "Kaptan Kusto'nun saati siyah bi kere. Hesap makinesi de yok. Ben gördüm olm!"... Teyzeoğlu öyle bir baktıki yüzüme "Yürü lan gidiyoruz. Bu saat Kaptan Kusto'nun saati"... Ben de baktım yüzüne "Nereye gidiyoruz lan?"... Çekti yakamdan "Dere'ye gidiyoruz lan! Dalacam mına koyum, göreceksin Kaptan Kusto'nun saati bu. Metrelerce dalacam su almayacak"... dere dediği yer. Ankara'yı baştan başa yaran "İmrahor deresi". Etrafında söğüt ağaçları, içinde kurbağaları, yayın balıkları, kedi balıkları, sazan balıkları ile bizim gecekondunun en fazla iki yüz metre önünden geçen; İmrahor'dan başlayıp, İncesu'ya kadar giden, rengi yeşil, üzerinde ördek ve kaz eksik olmayan bir cennet. Öyle bir cennet ki Ankara gibi gri, suratsız bir orospu şehrin sağ yanağında bir gamze.

"Hadi lan hadi, gidiyoruz dereye, ben dalacağım. Bu Kaptan Kusto'nun saati" diye yapıştı yakama it. Aylardan Ağustos. Zaten toz toprak, mahallenin kiri pası üzerime yapışmış. Ben istemez miyim dereye dalmayı? İsterim istemesine de akşam dayak var. Dere yosun dolu ve bizim gireceğimiz baraj (baraj denilen de; suyun akıntısının kesildiği ve bir metrelik bir doğal havuz) çamurlu. Eve geleceğim Aborjinler gibi. Sonrası malum, evde dayak var. Dayak sorun değil de aslında... Zaten okulda, yolda, evde dayak manyağı olmuşuz. "Gel lan gel!" diye çektim teyzeoğlunu içeri. Mutfaktaki plastik bulaşık leğeni doldurdum suyla. "Sok lan saati. Su almazsa, Kaptan Kusto'nun saati bu"... Tedirgin bir şekilde baktı yüzüme "Çıkk... bu olmaz" durdum biraz sırıtarak "Niye olmaz lan? Yemedi mi?"... Ofladı pufladı "Bu çeşme suyu olum. Bu saatler belki çeşme suyuna göre değildir. Dereye gitmemiz lazım"... Sinir oldum. "Gidelim lan, yürü!"... Hemen odaya geçtim, içime en güzel beyaz donumu giydim, üzerine de bir pantolon, koşarak çıktık evden. Vardığımızda mahallenin ve çevre mahallenin bütün çocukları, boyu bir metre bile olmayan derenin en durgun yerinde çamur içerisinde cebelleşip duruyor. Çıkardık üstümüzü, önce ben atladım suya. Ayaklarım zeminde yürürken, kulaç falan attım. Bir metrelik çamur deryasında kafamı suya sokup çıkararak dibe daldım. Teyzeoğlu bana bakıyor, kolunda nal gibi Kaptan Kusto saati ile.

Kavgalarımızın sanal âlemlerde değil, yumruklarımızla; dostluklarımızın vatsap'ta hal hatır sormakla değil, beraber ağlayıp, beraber gülmekle geçtiği yıllardı.

"Gelsene lan! Bakalım gerçek Kaptan Kusto saati mi?"... Tekrar kafamı soktum suya. Bir baktım, benim teyzeoğlu da suya girmiş. Bir süre hiç konuşmadan yüzdük. "Çıkar lan saati! Bakalım su almış mı?"... Burnunu büktü bu. Kolları çamur deryasının içinde. "Bekle olum, bu saat tam bir saat suda kalacak. Aynı Kaptan Kusto gibi. Sonra bak bakalım su alıyor mu? Almıyor mu?"... O sırada ben, kolumdaki siyah kadrajlı ucuz "casio" su olmasın diye bir naylon poşet bağlamış ve kolumu suya sokmamaya çabalıyordum. Bir saat falan beklemedik. Çamurlu sudan sıkılınca çıktık dışarı. Zaten mahallenin çocukları da her zamanki gibi hem işemiş hem de sıçmışlardı baraja. Boklar filan önümüzden geçiyordu. Teyzeoğlu koşarak elbiselerinin yanına gitti. Ben de peşinden... "Göster lan saati, bakalım Kaptan Kusto'nun saati mi?"... Kolunu, giymesi gereken gömlek ile sarmış göstermiyor piç! Güldüm "Ne oldu lan çakal, o sikik saat suyu yedi değil mi? Hani 98 metreydi?"... Baktı yüzüme, yutkundu. "Saat yok lan"... Gözleri doldu, sonra diz üstü oturdu. "Saat nasıl yok oğlum? Manyak mısın sen?" baktı yüzüme "Saati buradaki bir çocuğa bıraktım. Daha dün aldık lan! Ya su alırsa diye korktum. Çocuk yok. Gitmiş"... Yutkundum, ben de çöktüm yanına. Ne kadar güzel bir saatti. Hesap makinesi bile vardı. Sağ köşesindeki düğmeye basınca ampül yanıyordu. "Kaptan Kusto'nun saatiydi lan o. Ben gördüydüm televizyonda. Valla aynısıydı. Niye verdin elin bebesine? Su geçirmezdiki" dedim. Baktı yüzüme. Yüzü gözü çamur içinde.

Bir süre daha bakıştık. Çocuk almış Kaptan Kusto'nun saatini kaçmış. Tek tek sorduk. Bebeler çete, hepsi birden volta oldu. Biz iki teyzeoğlu kalakaldık. Umutsuzca baktık baraja. Baraj boşalmış, üzerinde sadece bizim saati çalan çocukların sıçtıkları boklar yüzüyor. Evde yiyeceğimiz dayağı düşünürken, birkaç metre ilerimizde bir makarna torbasının içerisinde yüzen yavru yayın balıklarını gördük. Saati uçuran piçlerin elinde, soğan çuvalından bozma ağ vardı. Sanırım onlar yakaladı ve orada unuttular. Koşarak içinde beş tane yavru yayın olan poşeti aldık ve üzerimiz başımız çamur deryası, elimizde makarna naylonunda beş yavru balık yürümeye başladık. Evde bizi fena dayak bekliyor...

Türközü'nün meydanındaki 30 Ağustos Karakolu'ndan geçtik, tam eve çıkacağız, mahalleli birden sokağa döküldü. Kızılcahamamlı bir abinin evini yıkmaya gelen dozerler ve zabıtalara önce yalvardılar; sonra taş, kremit, tuğla, ellerine ne gelirse... Bir oyun gibi, biz de taş attık zabıtalara. Çorumlu Bakkal Rüstem abi bağırıyordu "Vurun kafalarına. Bugün bunu yıkarlarlar, yarın bizim evleri!"... Yıktırmadık Kızılcahamamlı abinin evini o gün. Yayın yavrularımıza da bir şey olmadı. Dozerler ve zabıtalar giderken Tuzluçayır'dan yardıma gelen moskoflar ile bir olduk bağrıyorduk.

Eve gittik teyzeoğlu ile. Önce teyzem bizi maşa ile dövdü, sonra annemi çağırıdı, o da iş bankasının demir kumbarası ile kafamı yardı. Kaptan Kusto'nun saati yalan oldu. Bizim yayın balığı yavruları da teyzemin tekmesi ile dört bir yana dağıldı. Günün sonu; dayağımızı yedikten sonra bir güzel banyo olduk. Teyzemlerin balkonunda elimize birer dilim karpuz verdiler, yerken, yıktırmadığımız gecekondu karşımızdaydı. Biz yine rahat durmadık. Karpuz bitti, kabuğunu kırıp kırıp balkondan savururken bir pencere aşağı indi. Karpuz kabuğu ile penceresini indirdiğimiz komşu geldi. Sonrası malum...

Yıllar geçti. Ankara gibi bir şehrin ortasından geçen, balıklara, kaz ve ördeklere, kurbağalara, yosunlara yuva olan dereyi islah edip, şehrin lağımlarını dökerek, üzerini kapatıp duble yol yaptılar. Bizim Kızılcahamamlı abi mahallenin ayaklandığı gecekondusunu iki daire karşılığı verdi. Kaptan Kusto kim? Hatırlayan olmaz. Sanırım Ankara'da yayın balığı yavrusu görmek bir hayal...

Aslında bizim için Ankara'da 'seksenler'de çocuk olmak; Kara şimşek ya da ışıklı ayakkabılarımız değildi. Sobalı ev nostaljisi hiç değildi. Bakmayın bugün o sobalı evleri özlediğinden dem vuranlara. Onlar sobalı evde yaşamamıştır. Leş gibi kömür kokardı, bir yanınız yanar bir yanınız donardı. Bok gibi bir şeydi.

Devletin aklı sıra her tarafa üniverste açıp, kendi verdiği eğitime bile inanmayarak, çocukları sınavdan sınava, dersanelerden, özel hocaların kucağına oturtmadığı yıllardı.

"Deniz olmayan bir şehirde 98 metre'ye kadar su geçirmeyen saat sahibi olmakı."

"Bugün bu gecekonduyu yıkarlarsa, yarın bizim evimizi de yıkarlar" demekti.

Yüzün gözün çamur içinde gülmekti. Çamura inat.

Koca şehrin içinde kendi kuralları ile yaşayan başka şehirlerdi.

"Ankara'da âşık olmak zor iki gözüm" diyenlere inat, Ankara'ya âşık olsak da ilk fırsatta Ankara'dan kaçmak demekti.

Ankara demek, biraz da Kaptan Kusto demekti. Siyah beyaz televizyonu açtığımızda hep gülen Kaptan Kusto, Adile Naşit, Gülen Gözler, Kemal Sunal demekti. Bir kaşını kaldırarak Belgin Doruk ya da Filiz Akin'a edebiyle adabıyla, hayvanlaşmadan, rahatsız etmeden sarkan romantik jönler demekti.

Okuyamasan da, diploman olmasa da, bir kapartocıya ya da bir berbere çırak girip, zanaat öğrenerek gelecekten korkmadığın yıllardı.

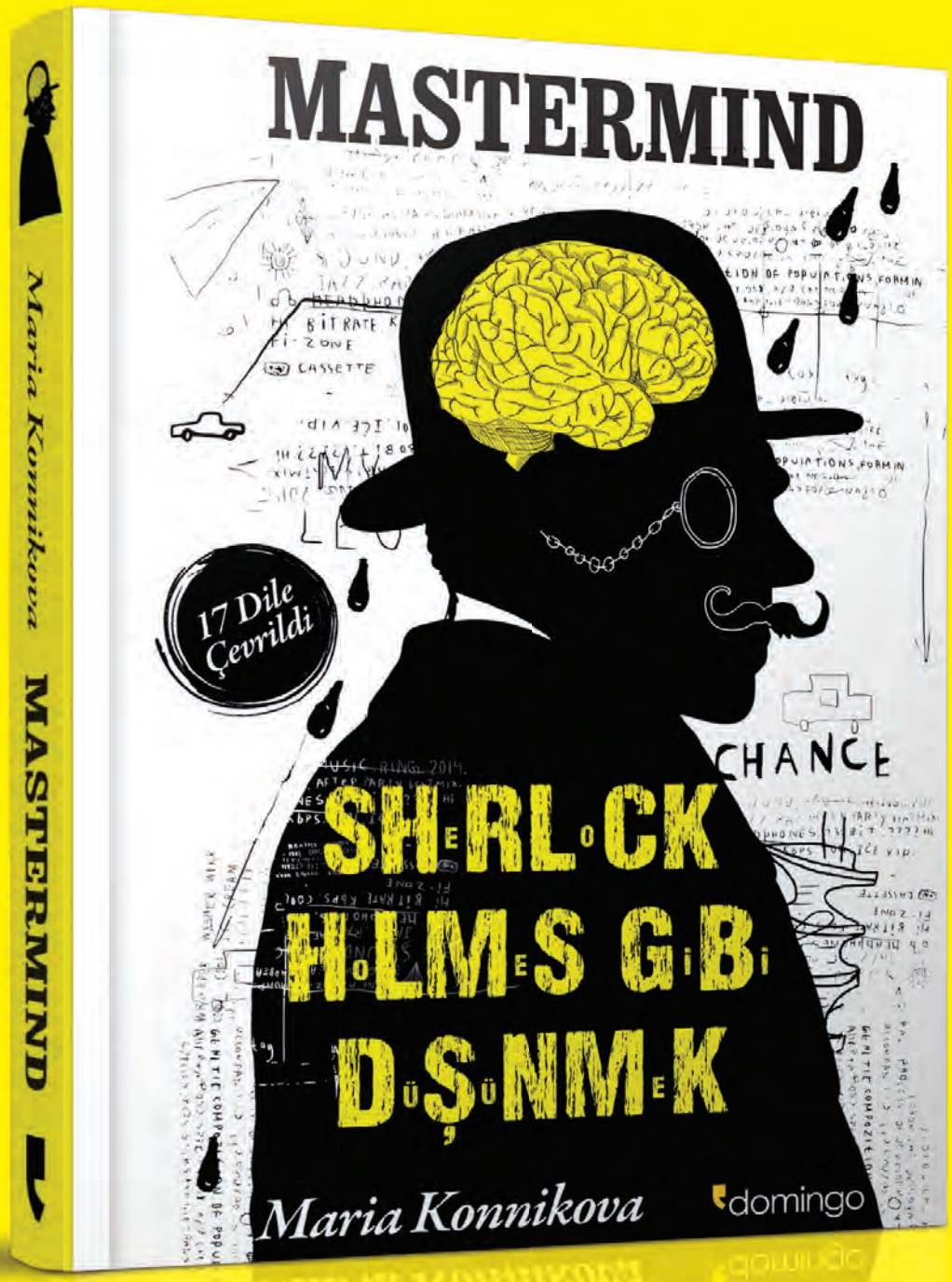
Kavgalarımızın sanal âlemlerde değil, yumruklarımızla; dostluklarımızın vatsap'ta hal hatır sormakla değil, beraber ağlayıp, beraber gülmekle geçtiği yıllardı.

Şimdiki postacıların getirdiği faturalar, kredi kartı ekstreleri ya da icra/mahkeme tebligatları değil; üzerinde pullar ile mektup aldığımız günlerdi. Tuvalette sıçarken belki elimizde ayfon yoktu ama mutluyduk işte.

Adına yarışma denen kavga, aşağılama, çirkeflik ve "bir an önce ünlü olayım da nasıl olursa olsun" kafasındaki soytarılıkların değil; Barış Manço abimizin bize hep "10...10...10" puan verdiği 10 numara yaşanası yıllardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"YÖNTEMLERiMi BiLiYORSUN WATSON, UYGULA HADi."

17 DiLE ÇEVRiLDi

"Gayet basit, Watson" diye başlayan ve Watson'un ***"tabii ya, bunu ben niye göremedim"*** diye hayıflanmasıyla sonlanan her bir Sherlock çözümlemesi bize şunu söyler: Sherlock Holmes insan zihninin erişilebilir sınırları içinde işini görmektedir; karakter kurmaca da olsa, zihni mümkün olanı simgeler. Peki ama bizler (yani genel olarak Watsonlar) Holmes'un olağanüstü zihinsel becerilerinden biraz olsun nasiplenemez miyiz?

Maria Konnikova bunun mümkün olduğunu söylüyor. Örtülü önyargılarımız güçlü ama kırılmaz değil; alışkanlık siperlerimiz sağlam ama yıkılmaz değil. Modern psikoloji ve nörobilim ile ünlü Sherlock vakalarını harmanlayan ***Mastermind,*** önce Sherlock'un bu davalarda neyi diğer herkesten farklı yaptığını gösteriyor, sonra bizim de aynı yaklaşımı kullanabilmemiz için zihinsel bir yol haritası sunuyor.

facebook.com/domingo.yayinevi | ***twitter.com/domingokitap*** | ***www.domingo.com.tr***

domingo

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

NURHAK KAYA

ALİ ATAY, SERKAN KESKİN ve ERTAN SABAN yeni filmleri 'Limonata' için nasıl bir araya geldiklerini ve hayatları hakkında merak edilenleri anlattı.

KAN LİMONATA DEĞİLDİR

ALİ ATAY

Ertan'la yaklaşık altı sene önce bir dizide rol alıyorduk. İlk kez orada tanıştık. O dönem ikimiz de Nişantaşı'nda oturuyorduk. Tanıştıktan birkaç gün sonra da çekimlere beraber gidip gelmeye başladık. Yolda epey laflıyorduk. Derken bir gün, birlikte Makedonya'ya gitme fikri ortaya çıktı. "Madem gideceğiz, giderken yolda bir şeyler çeke çeke gidelim" dedik. Sonra da "Madem bir şeyler çekeceğiz, oturup bir senaryo yazalım" dedik ve Limonata'nın senaryosunu yazma sürecimiz başladı. Daha sonra birlikte rol aldığımız dizi bitti; ben Leyla ile Mecnun'a, Ertan ise başka bir diziye başladı.

Leyla ile Mecnun'a ilk başladığımda Onur Ünlü'ye söylemiştim: "Nisan'da bizim filmimiz olacak, ona göre bir ayarlama yapabilir miyiz?" demiştim. Sonra araya başka işler girdi ve Limonata'yı bekletmek zorunda kaldık.

Filmi yazdığımızda çekmek gibi bir düşüncem yoktu. Biz Ertan'la yalnızca oynamayı düşünüyorduk.

Sonra herkesin yazdığımız senaryodan bir şekilde haberi olmaya başladı. Yapımcılar "Yapalım mı, oynar mısın?" sorularıyla beni arar oldu. "Bu işin tadı kaçacak" korkusuyla gelen teklifleri reddettik. Çünkü bu bizim şahsi hikayemiz, tamamen bize ait olan bir hikaye. Yaparsak sevdiğimiz bir adam yönetsin, bir arkadaşımız çeksin, biz de oynayalım düşüncesiyle hareket ettik. Geçmişten beri film çekmek gibi bir isteğim vardı. Bu istek biraz da konservatuvar zamanlarından gelen bir istekti. O zamanlar sınıf arkadaşım Berkun Oya ile kameralar almıştık, birlikte kısa filmler çekiyorduk. Sonra kameralarımızı kasetleriyle birlikte çaldılar. Bir gün evimize hırsız girdi ve kameralar dahil her şeyi götürdü. Çalınan kasetlerin içinde, çektiğimiz sayısız görüntü vardı. O kameraları ve kasetleri çalan hırsız kesin yönetmen olmuştur. Belki de bir yerlerde film çekiyordur ve ünlü olmuştur. Hırsızlık olayından sonra Berkun ile Tiyatro Krek'i kurduk ve yaklaşık on yıl birlikte tiyatro yaptık.

"Limonata" bir kardeşlik hikayesi. Aynı babadan ve farklı annelerden doğan iki kardeşin hikayesi.

Senaryoyu yazdıktan yıllar sonra dönüp bir daha baktık ve bize çok tatlı geldi. Bu filmin en büyük şansı da o. Son halinden Ertan da ben de çok memnunuz. Göze parmak sokmayan, hiçbir şeyin altını çizmeyen; ama çok şey anlatan bir hikaye oldu. Her insanın normal hayatta yaşayabileceği türden bir hikaye. Filmi başka bir yönetmene çektirmeyi düşündük, birkaç arkadaşla oturup konuştuk ama konuyu bir yere bağlayamadık. Birimizin kamera arkasına geçmesi gerekiyordu ve "Ben bu işi üstüme alayım" diyerek filmi kendim çekmeye karar verdim. Ertan önceleri bu fikrime yanaşmadı; "Beraber oynayalım, bu bizim filmimiz" dedi. Ertan'ı bu konuda ikna ettikten sonra bu rolü benden daha iyi oynayabilecek tek kişinin Serkan Keskin olduğuna kanaat getirdik. Serkan da sağ olsun çok güzel baktı projeye ve "Limonata" ortaya çıktı. İçeriği ne olursa olsun ben bu filmi eğlenmek için yaptım, çekerken de çok eğlendik. Bu filmin bir devam hikayesi de var aslında. Hikaye hazır ve sadece yazılmayı bekliyor şu anda. Filmi izleyen insanlar "Peki daha sonra ne oldu?" deyip merak ederse, bizde meraklarını giderir, ikinci filmi yaparız elbette...

Çocuklardan umudum var ama bu ülkede çocukları öldürüyorlar.

Hiçbirimizde ben aktörüm, ben yapımcıyım, ben senaristim gibi bir taht düşkünlüğü olmadı. İlk yönetmenlik tecrübemi edinirken yanımda aslanlar gibi iki kardeşim vardı ve bu yüzden de rahattım. Biliyordum ki; ne kadar hata yaparsam yapayım, onlar bir şekilde hatalarımı kapatacak. Onur abi bana "Ya üstüne gelecekler ya da destek olacaklar." demişti. Biz hassas adamlarız ve söylenenlerden etkileniyoruz ister istemez; olur da bana destek olur ve inancımı kırıp saldırmazlarsa, bu işin ehliyetini alıp yönetmenlik yapmayı çok istiyorum. İstiyorum ki; yapabiliyorsak film de çekelim, senaryo da yazalım, müzik de yapalım ve yaptığımız işlerden zevk alalım. Eğlenmek partilere gidip "Oley" demek değil ki. Ne kadar büyük dert anlatıyorsan, o kadar büyük dertlere gebesindir; ama bir acıyı anlatırken de zevk alabilir insan. Ne yapıyorsan yap, yaptığın her şeyin içinde bir zevk olmalı. Hayat başka türlü çekilmez ki. Bir de kaç kere yaşayacaksın, kaç kere geleceksin ki bu dünyaya?

Çocuklardan umudum var ama bu ülkede çocukları öldürüyorlar. Beni üzen ve kahreden şey bu. Siyasi çatışmaları, sokaklarda yaşananları, hükümeti, her şeyi anlayabilirsin. Ama çocuklar öldürülüyor bu ülkede. Çocuk öldürmek Allah'ı öldürmektir. Bir çocuk öldürüyorsan, orada Allah yoktur ve kastettiğim anlamda "Allahsızlık" başladığı zaman herkesi çok kötü bir son beklemeye başlar. Bu yüzden de memlekette herkes mutsuz. Ben bu ülkenin çocuklarına güveniyorum. Çocukken de çocuklara yani bize güveniyordum. "Bir nesil var ve yükü sırtlarına alıp gidecekler" diyordum. Ama önlerini kesmek bir yana, öldürüyorlar çocukları.

O kadar iyi insanlar yaşıyor ki bu ülkede; herkesten bahsediyorum ve taraf tutmadan söylüyorum; herkes çok iyi insan burada. Yalnızca kendilerini bir yere ait hissetmek istiyorlar. Ama bu ait olma hissini elimizden aldılar. Bir zaman sonra kafan çalışmıyorsa insanlara cephe almaya başlıyorsun. Ben bu ülkedeki herkesin özünde iyi insanlar olduğuna inanıyorum. İyi niyetli olup olmadıklarını bilemem; ama herkes özünde iyi. Öldürülen gazeteci Nuh Köklü ve onu öldüren esnaf; ikisiyle de ayrı ayrı günlerde otur, ikisi de çok iyi insanlardır. İkisi tanısın birbirlerini; belki çay, belki rakı içerler. Bizi bu hale getiren şey aidiyetsizlik ve kendimizi bu dünyaya ait hissedememiz. Biz bir film yaptık ve slogan olarak "Kan limonata değildir" dedik. "Kardeşlik tutkusu, kardeşlik bağımlılığı" diye bir şeyin varlığına inanıyorum ve yalnızca gerçek kardeşim olan insanlardan da bahsetmiyorum. Biz bir insanla kardeş olabiliriz; üç beş muhabbetten sonra yanında güvenerek konuşabiliyorsak kardeş olabiliriz. Bunun çok önemli bir şey olduğunu, Ertan ile yazdığımız ilk senaryoda ister istemez ortaya koyduk. Ve gündeme oturan bir sloganı var filmin: "Kan limonata değildir" Çok ucuz bir mal değil, kan bu. Sen bir esnaf olarak o adamın kanını nasıl akıtabiliyorsun? Sen o adamla kardeş olabilirsin; aynı dili konuşuyorsunuz, aynı coğrafyada yaşıyorsunuz, aynı şeyleri görmüşsünüz, aynı aynı aynı ve tüm bu aynılıklara da gerek yok aslında kardeş olmanız için. Belki de bu ülke insanları durumun farkındalar; ama ait oldukları yerler ellerinden alındığı için başka insanları yok etmenin değerli olduğunu düşünüp, başka insanları "Karşı taraf" olarak görüyorlar.

SERKAN KESKİN

Beş Kardeş'te çok güzel bir kadromuz vardı. Dizi yayından kaldırıldı ama bitmedi, Haziran'da devam edecek. Bu işi seviyoruz ve Haziran'a kadar beklemeyi göze alıyoruz. Yazın tutturup devam etmek amacımız. Çok emek var çünkü.

Semaver Kumpanya'yı Işıl Kasapoğlu kurdu, sonra da bıraktı. Işıl Kasapoğlu bir ekoldür. En sevdiğim şey onu anlatmak aslında. Hem idealist hem de harika bir insandır. Semaver Kumpanya'yı da ona borçluyuz. Buranın kuruluşunda Tansu Biçer ve Nadir Sarıbacak ile beraberlik; 7-8 yıl kadar da birlikte devam ettik. Semaver Kumpanya bir anlamda oyuncu fabrikası gibidir. Bir sürü insan geldi gitti; Tansu Biçer, Nadir Sarıbacak, Mine Tugay, Emel Çölgeçen ve daha birçok isim. Biz de ilk günden bugüne kalanlarız. Ama bu "Giden geri dönmedi" demek değil. Burası her zaman onların evidir ve birlikte yeni işler yapabiliriz. Burası beni ruhsal anlamda ayakta tutuyor. Sonuçta hayatım boyunca yapmak istediğim tek şey; her şey biter burası kalır benim için. İçinde bulunan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

insanların demokratik bir şekilde karar verebildiği, başında birileri olmadığı için sistemin içinde olmadığın bir yer. Bu durum beni mutlu ediyor. Yalnızca 5 kişiye tiyatro yaptığımız zamanlar da oldu; eğer devam etmeseydik, "5 kişiye oynamıyoruz" deyip tiyatro yapmaktan vazgeçseydik, bugünleri asla göremezdik. Umut ettik, savaştık ve keyfini çıkarıyoruz şu an. Çalıştığım yönetmenler de biz burada öğrenciyken gelen kişilerdi. Benim için harika bir şey bu; Yavuz Turgul, Zeki Demirkubuz, Taylan Biraderler, Reha Erdem, Tayfun Pirselimoğlu, Pelin Esmer, Onur Ünlü; hepsi harika insanlar. Kendimi şanslı hissediyorum, çünkü çok iyi işlerde rol aldım. Tabii biraz da tercih etme durumum olduğu için; istemediğim işlerde yer almadım.

"Limonata" Ali ile Ertan'ın yıllar önce yazdığı bir senaryo. Balkanlar Ertan'ın çok hakim olduğu bir dünya. Ali de Karadenizli. Filmdeki karakterler de öyle. "Limonata" bir kardeşlik hikayesi. İyi bir film oldu ve çekerken çok eğlendik. Eğlenmezsen olmaz zaten. Samimiyet, saygı ve eğlence varsa illaki oluyor. "Bu filmin içinde neden varım?" sorusu beni derinden ilgilendiriyor. Öyle zannedildiği gibi çok büyük paralar kazanmıyoruz, zaten derdimiz de para değil. Birlikte oynadığımız arkadaşlarımızla ortak dertlerimiz var ve filmlerimizi de "Derdimiz ne?" sorusuna cevap bulmak için çekiyoruz. Çekeceğimiz her sahneyi konuştuk, çay içtik, kahve içtik, muhabbet ettik. Her sahneyi gerçekten emin ola ola ve eğlene eğlene çektik. Memur gibi çalışmadık ve birbirimizi hiç kırmadık.

İsmail abiyi benden daha çok tanıyorlar. Halen daha birçok insan, deniz kıyısına gidip fotoğraf çektiriyor ve bana yolluyor.

Çocukluğum İzmit'te geçti. Onur Ünlü ile İzmit'te yaşadığımız yıllarda tanışmamıştık. Ama ne tesadüftür ki aynı lisede okumuşuz, çok yakın yerlerde oturmuşuz, ikimiz de futbol oynamışız Kocaelispor'da. Hep aynı şeyleri yapmışız aslında; ama o benden birkaç yaş daha büyük olduğu için hep farklı zamanlarda yapmışız. Futboldan önce basketbol oynadım, abim basketbolcuydu, ona özeniyordum, fena da değildim aslında. Sonra futbol oynamaya başladım. Lise bittiğinde tiyatro hayatıma hiç girmemişti, bu yüzden Spor Akademisi'nde okumaya karar verdim. Spor Akademisi sınavlarına hazırlandım, derecelerim de çok iyiydi ama uzun atlama yaparken küçük bir sakatlık geçirdim. İyiki de sakatlanmışım. Sakatlanınca spordan sıkıldığımı hissettim; sürekli koş koş koş, bu işi yapmayı istemediğimi farkettim. 1997 yılında İzmir Şehir Tiyatrosu kuruldu Işıl Kasapoğlu tarafından. 20 yaşındaydım. Orada açılan bir tiyatro kursuna başladım. Sonra bir oyun oynadık ve Işıl Hoca oynadığımız oyunu gördü. 1999'da, tam da sınava gireceğim dönemlerde deprem felaketi geçti başımızdan. Paralı bir okul olan Akademi İstanbul'un sınavlarına girdim ve burs kazandım. Aynı zamanda İzmit Şehir Tiyatrosu'na da devam ediyordum. Mezun olacağım dönemde Işıl Hoca derste Kocamustafapaşa'da bir tiyatro binası kiraladığını söyledi. "Ben de sizinle gelebilir miyim?" dedim. "Tabii ki" dedi. Geliş o geliş; o günden beridir de İstanbul'da, Semaver Kumpanya'dayım.

Leyla ile Mecnun dönemi hayatımda hiç unutamayacağım, harika bir dönemdi. İsmail abiyi benden daha çok tanıyorlar. Bir anlamda efsane oldu. Onur, Burak, Ali, Ahmet abi, Cengiz abi, Osman; acayip bir ekiptik. Çocuk gibi, her şeyden izole olup, eğlenerek ürettiğimiz bir dönemdi ve bize çok şey kattı. Halen daha birçok insan, deniz kıyısına gidip fotoğraf çektiriyor ve bana yolluyor. Adam Kartal'dan kalkıp Kireçburnu'na gitmiş, el sallayarak fotoğraf çektirmiş. Titus Shakespeare'in en kanlı ve en vahşi oyunudur. Burada Titus oynarken yanında küçük bir çocukla bir hanımefendi geldi ve "Biz oğlumla oyununuzu izlemek istiyoruz." dedi. Oyunun +18 olduğunu söyledik. "Ben velisiyim ve oğlum oyunu görmeyi çok istiyor" dedi. Dizide Dostoyevski karakteri vardı hatırlar mısınız? Çocuklarının dizideki Dostoyevski karakterinden etkilenip Dostoyevski'nin kitaplarını okuduğunu, Dostoyevski'den Çehov'a, Çehov'dan Tolstoy'a geçtiğini söyleyen aileler vardı. Birçok şairin şiirleri okunuyordu dizide; o sahneleri izleyen çocuklar Edip Cansever, Cemal Süreya okumaya başladılar. Böyle bir şeyi okulda beceremiyoruz. Kızdığımız televizyonda biz bunu yaptık.

Leyla The Band'den önce enstrüman çalmıyordum, Onur da çalmıyordu. Elimize ilk defa enstrüman almış değildik ama, ben mesela daha önce hiç bas gitar çalmamıştım. Aramızda müziğe en hakim olan Ali'ydi; müziği iyi bilirdi, gitar çalar, şarkı söylerdi. Zaten olayın tatlılığı da oydu; amacımız çıkıp çok büyük bir senfoni yapmak değildi ki. Hiçbir şey iddia etmiyorduk. Koca koca adamlar olarak çocuk gibi bir araya geliyor, gecenin üçünde stüdyoya girip altıya kadar prova yapıyor, ordan da sete gidiyorduk. Tiyatro organizasyonları yapan bir Alaattin abimiz vardı. Rahmetli olmadan önce "Siz çok güzel bir ekipsiniz, çok güzel çalıyorsunuz , gelin bir turne yapalım" dedi. Biz de yapmaya karar verdik. Bizi sadece, bizi izleyen ve yaptığımız müzikleri dinlemek isteyen insanlara ulaşmak için bu yola girmiştik. İş biraz çığrından çıktı ve çok büyük bir hal aldı. O hal bize pek iyi gelmedi çünkü bunun peşinde olan insanlar değildik. Müzik yapıp para kazanmak gibi bir amacımız asla olmamıştı. O dünya başka bir dünyaymış, benim hiç bilmediğim bir dünya. Devam etsek ederdik, iddia ediyorum ki çok da para kazanırdık, ama biz "O adamlar" değiliz. "O adamlar" olsak sinemada da tiyatroda da başka şeyler yaparız. Yaptığımız filmlerin gişe yapamadığı da ortada. "Dağıldınız mı?" diye soruyorlar. Hayır abi, dağılmadık. Zaten sonrasında da birçok iş yaptık; İtirazım Var'ı yaptık. İnşallah ikincisini de çekmeyi düşünüyoruz. Kafamızda Selman Bulut'un hikayelerini anlatacağımız bir devam filmi yapmak var. Leyla ile Mecnun dönemi o kadar güçlü ve çok az insana nasip olacak bir dönemdi ki; bundan sonra kolay kolay dağılmayız biz. Gerekirse on yıl sonra yeniden buluşur, yine bir şeyler yaparız.

ERTAN SABAN

Makedonya'da 2004 yılında yaşanan kötü durumlardan sonra Türkiye'ye geldim.

Bir anlamda uzun bir yolculuğa çıktığımı söyleyebilirim. Hiç unutmuyorum, bir arkadaşım "14 saatlik yolu gidiyorsun, bir gün buraya geri döneceğini biliyorsun değil mi?" demişti. Hep aklımda kalmıştı bu söz ve bir gün geri döneceksem, dönüşümün anlamlı olmasını istiyordum. Günün birinde bir filmle geri döneceğimi umut ediyordum ama bu süreçte yanımda kimler olacağı hakkında bir fikrim yoktu. O kişi sağ olsun Ali Atay oldu.

Dizide başlayan arkadaşlığımız bugünlere gelene kadar büyüyerek devam etti. Çok da iyi oldu. Birlikte yola çıktık ve bir film yaptık. "Kamera nerdeyse bizim memleketimiz orasıdır" diye bir söz vardır. Ben de hikayem nerdeyse ordayım. "Limonata" bir yol hikayesi; ama içinde birçok farklı hikaye barındıran bir yol hikayesi.

Benim bütün ailem Makedonya'da. Eski Yugoslavya çocuğuyum; konservatuvarı da orada okudum. 19-20 yaşlarındaydım ki bir ülkenin bozulmaya başladığını, uğradığı değişimleri kendi gözlerimle gördüm. Kardeşim Erman ise gençlik yıllarını hep savaş çocuğu olarak geçirdi. Halen daha kulaklarında kurşun seslerinin yankılandığına eminim. Daha sonra ekonomi kötüleşti, üç kuruşa aldığın bir şeyi otuz kuruşa almaya başladın. Tiyatro binası oldu sana silah üretim fabrikası. Tüm bunlar insanın hayatını derinden etkileyen, çok radikal değişiklikler. Genç bir insanı etkilememesi mümkün mü? En sonunda da hayat hikayeni bir bavula sığdırıp, çıkıp geliyorsun işte. Öyle şairane bir durum da olmuyor bu. Fransa'da 4 sene, Belçika'da 2,5 sene, Almanya'da 1 sene yaşadım. Tiyatro yaparak hayatımı kazandım ama pek fazla kalamadım oralarda. Oynadığım bir filmle Türkiye'de bir festivale gelmiştim. Geliş o geliş. Daha sonra yeni insanlarla tanıştım, dizilerde oynamaya başladım, Türkçe'yi de o insanlar sayesinde öğrendim. Bugüne kadar çok ülke değiştirdim, umarım bir tane daha değiştirmek zorunda kalmam.

Bugüne kadar çok ülke değiştirdim, umarım bir tane daha değiştirmek zorunda kalmam.

Bir arkadaşımı Türkiye'ye getirmiştim. Birlikte gezerken, etrafı biraz gözlemledikten sonra bana dönüp " Burası 1991 4 Mart'ı kokuyor" dedi. Bu tarihin bizim için anlamı büyüktür; çünkü 4 Mart 1991 Yugoslavya'nın bozulmaya başladığı tarihtir. Ne değişti bilmiyorum ama kokan bir şeyler var demek ki. Umarım bizim burnumuz yanlış koku alıyordur. Gerçi görüyoruz memleketin halini. Umudumuz yok mu? Tabi ki var. Kötü şeyler olduğu kadar iyi şeyler de oluyor ve sen her şeye rağmen insan olarak savaşmaya devam ediyorsun.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HAKAN BIÇAKCI

ÜÇ KİŞİLİK BİR KİŞİ

"Bilimlerin en zoru, kendini bilmektir."
Miguel de Unamuno

Her şey, rakıdan dönmüş kafamı meyhanenin tuvaletindeki aynada üç ayrı açıdan görmemle başladı. Her şey, rakıdan dönmüş kafasını meyhanenin tuvaletindeki aynada üç ayrı açıdan görmesiyle başladı. Her şey, rakıdan dönmüş kafanı meyhanenin tuvaletindeki aynada üç ayrı açıdan görmenle başlıyor. Musluğu açıp yüzümü yıkadım. Musluğu açıp yüzünü yıkadı. Musluğu açıp yüzünü yıkıyorsun. Kendime gelememiştim. Kendine gelememişti. Kendine gelemiyorsun. Sakin olmaya çalışıyordum. Sakin olmaya çalışıyordu. Sakin olmaya çalışıyorsun. Masaya döndüm. Masaya döndü. Masaya dönüyorsun. Arkadaşlarım durumumu fark ettiler. Arkadaşları durumunu fark ettiler. Arkadaşların durumunu fark ediyorlar. Biri koluma girdi, dışarı çıktık. Biri koluna girdi, dışarı çıktılar. Biri koluna giriyor, dışarı çıkıyorsunuz. "Kus rahatlarsın" dedi bana. "Kus rahatlarsın" dedi ona. "Kus rahatlarsın" diyor sana. O anda midem bulandı. O anda midesi bulandı. O anda miden bulanıyor. Kustum. Kustu. Kusuyorsun.

Biraz rahatladım. Biraz rahatladı. "Daha iyi misin?" dedi arkadaşım. "Daha iyi misin?" dedi arkadaşı. "Oh, evet, biri çıktı" dedim. "Oh, evet, biri çıktı" dedi. Arkadaşım bir şey anlamadı. Arkadaşı bir şey anlamadı. İçeri dönüyorduk. İçeri dönüyorlardı. Sonra birden durdum. Sonra birden durdu. Tekrar kustum. Tekrar kustu. Çok daha iyiydim. Evet, diğeri de çıkmıştı. Kendime gelmiştim. Tamamen. Ayaklarım yeniden yere basmıştı sanki. Kafamın içine işleyen aynalardan arınmıştım. Arkadaşıma dönüp baktım. "Diğeri de çıktı, şimdi tamamım" dedim. Bir şey anladığı yoktu. Nedense üsteledim. Ona anlatmaktan çok kendi kendime söylenir gibi. "İkisi gitti biri kaldı, zaten o da gidince ölünüyor sanırım." "Tamam gel, yorma kendini" dedi. Kendimi arkadaşımın bunamış dedesi gibi hissettim. Arkasından yavaş yavaş yürüyerek içeri döndüm.

Rakılar toplanmış, çaylar gelmişti masaya. Az soğumuş çayı içince iyice ayıldım. Çayın dibi yeniden midemi bulandırdı. Ancak kusacak bir şey kalmamıştı. Konuşmuyordum ama saçmalamıyordum da en azından. Arkadaşlarımın "Eve gidebilecek misin tek başına?" sorusunu geride bırakıp yürüdüm uzun uzun. Hava serindi. Hem açılırım diye hem de ekşi ekşi kusmuk kokma ihtimalime karşı vasıtaya binmedim. Yürüdükçe yürüdüm. Eve vardığımda enerjim tamamen tükenmişti. Sarhoş karikatürü gibi dördüncü denemede açtım apartman kapısını. Asansörü çağırdım. Asansör kapısının hemen üzerindeki "Dikkat: 3 Kişiliktir" yazısı yeniden gerilmeme neden oldu. Bu yazı, o tuhaf aynaları zihnime yerleştirdi sanki yeniden. "3 Kişiliktir." Binmek istemedim. Ancak sekizinci kata kadar tırmanacak halim de yoktu. Karanlık basamaklara baktım. Düşüncesi bile yorucuydu. Asansör küçük bir ışık kesitiyle geldi. İçime bir sıkıntı çöktü. Göz göre göre bindim.

Ve korktuğum başıma geldi. Ve korktuğu başına geldi. Ve korktuğun başına geliyor. Sebebinin asansördeki uyarı yazısı olduğunu biliyordum. Sebebinin asansördeki uyarı yazısı olduğunu biliyordu. Sebebinin asansördeki uyarı yazısı olduğunu biliyorsun. "Tamamen psikolojik, asansörden inince geçecek" diye düşündüm. "Tamamen psikolojik, asansörden inince geçecek" diye düşündü. "Tamamen psikolojik, asansörden inince geçecek" diye düşünüyorsun. Ama bir daha o asansörden inemedim. Ama bir daha o asansörden inemedi. Ama bir daha o asansörden inemiyorsun. Her şey o asansöre binmemle bitti. Her şey o asansöre binmesiyle bitti. Her şey o asansöre binmenle bitiyor.

MURAT UYURKULAK

BARBARLARI İZLERKEN

Meyhane masalarında milleti gülmekten kırıp geçiren ruh hastaları tanırım. Öyle ruh hastaları bilirim ki, emekli maaşını ciğere yatırıp mahalledeki kedi nüfusunu beş katına çıkarmışlardır. Ruh hastalarından biri babamdı, epey yoksulduk, ama o öğrenci velilerinden gelen bir demet sarımsağı, bir sepet yumurtayı, bir kelek kavunu rüşvettir diye eve sokmazdı. Peygamberlerin birine denk gelse azizlik mertebesine nail olacağı muhakkak, sessiz, sedasız, pamuksu ruh hastaları gördüm. Bazı ruh hastalarının şiirlerini okuya okuya ezberledim, bazılarının şarkılarını nice serhoş geceler bağıra çağıra söyledim, bazılarının romanlarını okuyup bitirdikten sonra artık aynı insan değildim... Neyse.

Çocukken Allah bana pek güzel görünürdü. Zira etrafımda sevdiğim hemen herkesin onunla bağlantılı bir mesaisi, bir meşgalesi vardı. Annem oruç tutardı, anneannem tespih çekerdi, babaannem dua ederdi, dayım cumaya giderdi, dedem kurban keserdi... Allah hepimize iyi görünürdü. Sevmekle ilgili, dayanışmakla ilgili, merhamet, şefkat, adalet, ahenkle ilgili bir şey, çok şey vardı onda.

Allah'a mesafeli duran, oruç, cuma, kurban, dua işlerine bulaşmayan, maddiyatçı, şüpheci, velhasıl komünist gıdayı sağlayan ekibin başını babamla amcam çekiyordu. Onların edasında da abartısız bir kendine güven, edepli bir haşarılık, nasıl diyeyim, ateş almış da öyle kızıl alevler saça saça yürüyormuş gibi bir hal vardı. Bile bile yanıyorlardı, fedaya namzettiler ve bunun bahsini hiç etmiyorlardı.

Çocukken Allah bana pek güzel görünürdü. Zira etrafımda sevdiğim hemen herkesin onunla bağlantılı bir mesaisi, bir meşgalesi vardı.

Çocukken yılın sekiz ayını İzmir'de, dört ayını Aydın'da geçirirdim. Bildik hal: Okul bitti mi ver elini müşfik taşra; yemyeşil bahçe, coşkulu toprak, pırıltılı sahil... İzmir babamın, Aydın annemin memleketiydi. Bahsettiğim iki hali, yani Allah kafası ile Devrim kafasını, birbirinden kesin çizgilerle ayrılmış iki dönem olarak yaşardım. O çizgi, babamın Aydın'a nadir ziyaretlerinde esnerdi sadece. Adalet Partili dedemle Türkiye Komünist Partili babam ikinci dubleden sonra atışmaya başlardı. Hele o sıralar Aydın'ın Umurlu'sunda öğretmenlik yapan amcam da gelmişse, tam cümbüş yaşanırdı. Türkiye Komünist Partili babamla Türkiye İşçi Partili amcam önce dedeme yüklenir, sonra onu bırakıp birbirlerine girerlerdi.

Yeniyetmelikte, 11-12 yaşlarında yani, o sıralar yakın olduğum Afyon Sandıklılı bir arkadaşımın da tesiriyle cumalara gitmeye başladım. Evde anlatıyordum bunu, babamın ne diyeceğini bekleyerek, galiba dikkatini çekmeye çalışıyordum. Hiç tepki göstermemesini garip bulmuştum. Yedi yaşındayken, Bozkurtların bilmem nesi diye bir çocuk kitabını sinirle elimden alan babam, namaz kılmama ses çıkarmıyordu.

Cuma namazlarının sona erdiği, ufaktan Gorki'lere, Nazım Hikmet'lere, Yaşar Kemal'lere, daldığım, tercihimi de Allah'tan daha uzak, Devrim'e daha yakın bir mıntıkada sabitlemeye çalıştığım vakitler, ihtimal, babamın gözüne girmek için acayip bir şey yaptım. Solculuklarından dolayı babamla annemin payına daimi sürgün düşmüştü. Durmadan taşınırdık. İzmir'in bir varoşuna taşınmıştık yine, evdeki ilk gün, babam kitapları yerleştiriyordu. Baktım sekiz on kitaplık bir yığının en üzerinde Kuran duruyor. Babamın gözünün içine baka baka o yığının üzerine çıktım. Evet... Yani Kuran'ın üzerine bastım. Öylece durdum, babama bakıp gülümsedim. Benim de onun gibi bir Allahsız, kitapsız, komünist olduğumu gösteriyor, ondan onay bekliyordum. "Saygısız!" diye bağırıp sıkı bir şamar çıkardı. Şaşkınlıktan acımı bile hissetmedim. Ağlamadım hiç. Yan odaya geçtim, elim yanağımda, yatağa uzandım, derin bir uykuya daldım. Rüyamda Allah'ı babamın suretinde gördüm, korktum...

Allah korkusunu baba korkusuyla karışık tecrübe ettim müteakip yıllarda. Bununla da kalmadı, babamın gençliğinde dindar biri olduğunu öğrendim. Evdeki Amentü Şerhi'lerin İlmihallerin falan sırrı böylece anlaşılmış oldu. İyi ve dürüst biri olan babamın komünist olmadan önce İslam'ın sularına uğraması, Müslümanların iyi ve dürüst insanlar olduğuna dair genel bir kanaat geliştirmeme sebebiyet verdi.

Başa döneyim:
Bazen öyle bir ruh hastası çıkar ki, gönüller arasındaki görünmez köprüleri, kıç kıça yaşamanın en derinlerde hasıl ettiği ince merhameti, aynı lisanı konuşmanın sebep olduğu sessiz muhabbeti yıkar geçer...

Cümle milleti kucaklaması lazım gelen yegâne şahısken, en akıl almaz olanı yapar: Ölü ayırır, ölüm ayırır, yas ayırır...

Taziyelere saldırır, ölüm emrini verdiği çocuğun annesini yuhalatır, ölüm emrini verdiği çocuğun annesine tehdit davası açar...

"Eşitlik, Özgürlük, Kardeşlik" diyenleri de, "Ekmek, Allah, Özgürlük" diyenleri de gördüğü yerde ezmeye yeminlidir...

Kendi ülkesini fethedilip ganimeti kaldırılacak bir arazi, bir toprak parçası gibi görür...

Öyle bir kötülük saçar ki etrafa, karşısında elin ayağın boşalacak gibi olur, çok şaşırırsın, inanamazsın başta...

Aklın başına geldiğinde bir iyice anlarsın ki şamarın hası, bu ruh hastasına müstahaktır.

Bitireyim:
Ben eskiden, gizli gizli de olsa Allah'tan korkardım, artık umurumda değil...

Eskiden, ne kadar gıcık olsam da, Müslümanlara asgari bir güven duyardım, güvenim sıfırlandı...

Ve eskiden hepimizin barbar olduğuna inanırdım, şimdi barbarları bekliyorum...

Beklemek ne, barbarları izliyorum!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YILIN KİTABI

1988
Kuzuların Sessizliği
Thomas Harris

1971
Çakal
Frederick Forsyth

2003
Da Vinci Şifresi
Dan Brown

1963
Soğuktan Gelen Casus
John LeCarre

2005
Ejderha Dövmeli Kız
Steig Larsson

2015
Seyyah
Terry Hayes

"Dünya gözlerinizin önünde değil, perde arkasında değişir."

MARTI

facebook.com/martiyayinlari twitter.com/MARTI-YAYINLARI instagram.com/MARTIYAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OT

NURHAK KAYA

“Adam Olacak Çocuk” KEMAL TUĞRUL SÜMER 23 Nisan 1999’da Bülent Ecevit’in koltuğuna oturdu. 16 yıl öncesinin çocuk Başbakan’ı değişen hayatını ve Başbakan olduktan sonra yaşadıklarını anlattı...

ÇOCUK BAŞBAKAN

Yıl 1999. 1999 yılı sevildiğim son yıl olabilir. O zamanlar 11 yaşındaydım. Ankara Balgat İlköğretim Okulu’nda 5’inci sınıfa gidiyordum. Her okuldan adam olacak çocukları seçip Milli Eğitim Bakanlığı’nda elemeye alıyorlardı. Düzgün cevap veren çocukları da, elemelerden sonra 23 Nisan’da Bakan ve Başbakan yapıyorlardı. Benimle birlikte bir çocuk daha vardı; onu Cumhurbaşkanı koltuğuna oturttular. Ben onun kadar akıllı değilmişim ki, beni de Başbakan yaptılar.

Ortaokulda durumum çok iyiydi; çalışkan değildim ama büyümüş de küçülmüş, her şeye cevabı olan çocuklar vardır ya, öyle bir çocuktum. Ders çalıştığımı hiç hatırlamıyorum ama notlarım oldukça iyiydi. Elemelerden sonra “Akıllı çocuğumuz Tuğrul, onu Başbakan yapalım” demiş olacaklar ki; okuldan haber geldi. Bizim aile her zaman çok sakindir; Başbakan olacağımı öğrendiklerinde de “Vay bizim çocuğumuz Başbakan oluyor” demediler. Bütün çocukları 23 Nisan da Başbakan oluyormuş da, ben de o çocuklardan biriymişim gibi ilgisizdiler.

İlkokul hocam benim için bir konuşma yazdı. O konuşmayı ezberledim. Bana söyleyeceklerimi ezberlettiler ki istedikleri gibi konuşayım. Konuşmamın bir yerinde “Zorunlu eğitimin 12 yıla çıkmasını istiyorum” demişim mesela, çok da umrumdaymış gibi. Bunlar hep başkalarının ezberlettikleri cümleler. Çok önemli ya 12 yıl zorunlu eğitim, herkes okusun, okumayan kalmasın. Başka derdim yokmuş gibi onu düşüneceğim 11 yaşında.

Başbakan olacağım gün hastalandım, hatta ateşler içindeydim. Önce Bakanlar Kurulu’nun gerçekleştiği toplantı salonuna oturtulduk. Sayısız çocuk vardı içeride. Her yaştan, her tipten çocuklar... O kadar çocuğun içinde de “İşte başbakan koltuğuna oturacak şanslı çocuk” diye parmakla gösteriliyorum. Derken rahmetli Başbakan Bülent Ecevit geldi, yürüyerek önümüzden geçti ve yerine oturdu. O sırada da benim ismim söylendi. Meğersem ezberlediğim konuşmayı orada değil de yukarıda yapacakmışım. Ben de ezberlemişim ya nasılsa, başladım konuşmaya: “Eğitim böyle olsun, şöyle olsun, hayırlı uğurlu olsun” falan diyorum. O sıralarda Abdullah Öcalan yakalanmıştı. Ben de milliyetçi çocuğum ya sözde, ezberletilen cümlelerin arasına yeni cümleler sıkıştırdım velet aklımla. “Abdullah Öcalan’ı yakaladınız da ne iyi ettiniz” dediğim anda karşımda duran Milli Eğitim Bakanı’nın işaretlerini gördüm. “Burada değil, yukarıda konuşacaksın, kısa kes” dercesine türlü işaretler yaptı. Bunu gören gazeteciler de fırsatı kaçırmamış olacaklar ki ertesi günün manşeti hazırdı: “Abdullah Öcalan hakkında konuşmak isteyen Kemal Tuğrul Sümer, Milli Eğitim Bakanı tarafından susturuldu”

Sonra koltuğa oturdum, fotoğraflar çekildi. Elini öptürmemişti Ecevit; o anı hiç unutmuyorum. Bir tane databank, bir tane fotoğraf makinası, bir de saat hediye etti bana. Televizyon kanallarını değiştirebildiğimiz bir saat vardı hatırlar mısınız? O lanet saatlerin pimi bir şekilde kopardı. Benimkinin de pimi kopunca dedem saate el koydu ve “Sen bunu kullanamaz kırarsın” diyerek kesesine attı. O saat, aradan yıllar geçmesine rağmen, hâlâ pimi kopmuş bir şekilde duruyor dedemin kesesinde.

Hediye faslından sonra Ecevit’in makam odasına çıktık. Birkaç soru sordu; hızlı başlayan Başbakanlık serüvenim aynı hızla sona ermişti. O günden sonra okulda epey popüler oldum. “Başbakan olan çocuk” olarak anılmaya başladım. “Tuğrul sen artık Başbakansın, bizi tanımazsın” falan demeye başladılar. Ama bu ilgi birkaç hafta sürdü, sonrasında da kimsenin umrunda olmadım zaten.

Orta 1’den sonra okumamaya ve iyi öğrenci olmamaya karar verdim. Adam olacak çocuk olarak anılırken “Bu çocuk nasıl adam olacak?” sorularına maruz kalmaya başladım. Ders çalışan bir adam olmadığım için lise dönemine kadar bir şekilde geldim. Sonra dersler zorlaştı, ergenlik başladı, hormonlar depreşti, bunalımlar falan derken yavaş yavaş değişmeye başladım. Liseye geçer geçmez 8 zayıfla sınıfta kaldım. Lise üç seneydi, beş sene okudum. Üniversite dört seneydi, sekiz senedir okuyor ve hâlen daha okumaya devam ediyorum. Motosikletime atlayıp dünyayı geziyorum.

“En fazla nereye kadar gidebilirim ki?” diye kendime sorarak; İtalya, Fransa, Hollanda, Almanya, Çek Cumhuriyeti, Avusturya’ya gittim ve Ankara’ya geri geldim. Gezerken de bir video programı çektim.

Programın ismini “Sikerim Ben Gidiyorum” koymuştum ama beklediğimden fazla ilgi görünce sansürleyip “Kahretsin Ben Gidiyorum” yapmak zorunda kaldım.

Böyle bir hayat benimkisi. Bir türlü benden beklenilen “Adam olacak çocuk” olamadım. Demek ki Başbakanlık pek yaramadı bana.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ihlamur Günlükleri

BAŞAK BUĞDAY

“METİN KURT GİBİ YALNIZIZ CEZA SAHASINDA”

121
Sen ara ara hatırlıyorsundur, eminim.
Bense hiç unutmadım!

122
Şarkı söylerken düzelen
kekemelik gibi,
adını söyledikçe düzeliyor moralim.

123
Tuzu ödünç verilmiş gözyaşıdır
hakîkatli mutluluk.
Yoksa her hikâye güzel başlar.

124
Hüzün saklanabilir bir şey değil.
Ne renge boyarsan boya,
dibi kendi rengiyle çıkıyor.

125
Herkes en çok kendisiyle konuşuyor,
arayıp da sustuğu telefonlarda mesela.

126
Soru işaretsiz bir özlem gibi
aklımdasın!

127
Hiçbir şeyim olan birinin,
hiçbir şeyi olayım istiyorum
ve bu hiçbir şeylik,
benim her şeyim olsun bir süre.
Olamaz mı? Olabilir. Olsun!

128
Herkes kendinin zalimi.
İhanet, tekerrürden ibarettir.

129
Kırılacak kalp,
sözünde durmaz!

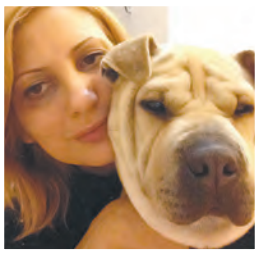
130
Bir masaya ters oturmuş sandalye,
sofraya küs çocuk...
Hepimiz alacaklıyız yarından!

OT

MURAT DURAL

4 Nisan ‘Dünya Sokak Hayvanları Günü’, 24 Nisan da ‘Dünya Laboratuvar Hayvanları Günü. Hayvan hakları savunucuları DUYGU KURT ve DUYGU ÖZTÜRK ile konuştuk

DİRENEMEYEN HAYVANLAR

DUYGU KURT

- Eskişehir Hayvanları Koruma Derneği başkanıyım. Derneğimizin temel amaçlarını şöyle sıralayabiliriz: Hayvan hakları ihlallerine engel olmak, sokak hayvanları için bilinç sağlamak, belediyelerin bu konuda çalışma yürütmesini teşvik etmek...

Hayvanların yaşam alanlarını işgal ettik ama “Burada neden kedi-köpek var” diye kızıyoruz. Köye gidiyorsunuz “Tavuklarımızı yiyor, köpek dolaşmasın” diyorlar, şehirde “Burası köy mü, neden köpek var” diyorlar, site yönetimleri apartmanlarda köpekleri istemiyor... Şehre cumhurbaşkanı gelecekse, sokakları önce hayvanlardan temizliyorlar. Azerbaycan’da yazın Avrupa Oyunları düzenlenecek diye köpekleri yaktılar daha yeni. Sokak hayvanları ise insanlara saldırmaz, onları öldürmez. Çünkü köpekler insan yemez, tam tersine insanlar hayvan yer.

Kısırkaya’da inşa ettikleri 20 bin kişilik dev hayvan barınağını henüz açamadılar. Ama “saldırgan köpek” haberlerini gerekçe göstererek bu tip yerleri açıp çoğaltabilirler. Bu yapı için de “Doğal Yaşam Alanı” tabiri kullanıyorlar ama aslında güneş görmeyen küçük inlerden oluşuyor. Oradaki hayvanlara gönüllüler gidip bakamaz çünkü çok uzak, şehir dışında... Eskişehir’deki barınakların toplam kapasitesi 350’dir ve toplam 6 veteriner ancak yetişebiliyor hepsine. Peki 20 bin hayvana kaç veteriner bakacak? Onları nasıl doyuracaklar? Maksat hayvanları gözlerden uzak katletmek, deneylere satmak, ticaretini yapmak...

Türkiye’de bir ilk olarak Eskişehir’de Cafe De Kedi isminde bir kafe açtık. Yardıma muhtaç sokak hayvanlarına yardım etmek, onların bakımını sağlamaktı amacımız. Herkes gördüğü sakat hayvana müdahale etmek zorundadır. Veterinere götürebilirsin, götüremesen de başında bekleyebilirsin. Barınak yapabilirsin hayvanlar için. Yaratıcı öğrenci barınaklarına rastlayabiliyoruz: Elektrik süpürgesi kutusundan yapan var, pembeye boyayan, fiyonk takan, üzerine “Kedi gazinosu” yazan... Diğer taraftan, başıboş gördüğümüz yavru kediyi alıp götürmemek, sahiplendirmek için sokaktan koparmamak lazım. Annesi ona yemek bulmaya gitmiş olabilir. Sonra kediler büyüyüp de tekrar sokağa düşünce yaşayamıyorlar.

Hayvan öldürenler ‘mala zarar vermek’ten yargılanıyor. Eskişehir’de sahiplendiği kediyi işkenceyle öldürerek videoya çeken Can Aksoy’u hatırlayalım. Kediyi Cafe De Kedi’den sahiplendiği için cezayı “kafenin malına zarar vermek” kabahatinden aldı. Mesela kendi kedisi olsaydı hiçbir suçu olmayacaktı, telefonuna zarar vermiş gibi. Yine de bu davanın peşine düştük. Kabahatler Kanunu’ndan da olsa, yaklaşık 1500 lira ceza aldı. En azından bu ceza başka bir insanı caydırabilir.

Binlerce kişi sokağa çıkmıştık 2012’de, 5199 sayılı Hayvanları Koruma Kanunu’ndaki, hayvanların metalaştırılmasını ve katledilmesini kolaylaştıran değişikliklere karşı. Bu kanunun geri çekilmesini bir şekilde başardık ama ne zaman ne yapacakları belli olmaz. Hayvan hakları savunucularının naif ya da şirin değil, kararlı gözükmesi lazım.

Dünya sadece insanlara ait değil. Bunu böyle kabullenenler olarak ne kadar bilinçlenir ve çoğalırsak iyi. Bilinçlenmiş bir insan, hayatı kurtulmuş bir hayvan olabilir.

DUYGU ÖZTÜRK

- İstanbul’da çalışan bir psikoterapist ve hayvan hakları savunucusuyum. Veganım, insan eti yemeyi nasıl hayal edemiyorsam hayvan eti yeme fikri de aynı derecede beni rahatsız ediyor. “Hayvan Testine Hayir” Twitter hesabının sahibiyim.

Kafestesiniz, dört bir yanınız parmaklıklarla çevrili, hareket etmek istiyorsunuz ama birkaç cm’den fazla mümkün değil. Açsınız, susuzsunuz, üşüyorsunuz, korkuyorsunuz, birazdan o kafesin kapağı açıldığında ne olacak bilmiyorsunuz. Birileri arada bir sizi o kafeslerden çıkarıyor, gözlerinize bir şeyler damlatıyor. Vücudunuzdaki tüyleri tıraş edip o bölgeye canınızı yakan kimyasallar sürüyor. Bağırsanız umursamıyorlar, ölseniz kimsenin umrunda değil çünkü diğer kafeslerde daha bir sürü hayvan var. İşte bebeklikten itibaren hayatınızın böyle geçtiğini düşünün...

Tüm bu işkence ne için? Örneğin x marka göz makyajı temizleyicisi “Ürünü kullanacak kişilerin gözlerinde tahriş olacak mı” diye düşünüyor. Ama hayvanın hayatının, acısının, duygularının bir önemi yok! Türcü ideoloji tam olarak budur. Oysa deneylere alternatif yöntemler var: Invitro hücre kültürü, bilgisayar modellemesi teknikleri ya da gönüllü insanlarla çalışmak gibi...

Hayvan hakları hareketinin sesinin yükselmesi sayesinde son yıllarda birçok üretici hayvanlar üzerinde test yapmamaya başladı. Bunu yapmaya devam edenler de var. Aklıma gelen ilk örnekler Unilever ve Bayer. Hayvan deneyleri fiziksel emek isteyen bir iş ve laboratuvar, donanım, personel çok pahalı. Ancak tüketicilerin çoğu, bir ürünün ambalajında “Dermatolojik olarak test edilmiştir” yazısını görünce “Tamam, bana zarar vermez bu ürün. Satın alabilirim” diye düşünüyor. Ürüne ve markaya güveniyor. Hayvan testi yapmayan cruelty-free markaların tüketiminin artmasının önemli olduğunu düşünüyorum.

Avrupa’da hayvan deneyleri 2013’te yasaklandı ama sadece kozmetikler için geçerli bu.

Kozmetik sektörü hayvan deneyi yapılan tek sektör değil. İlaç şirketleri, üniversitelerin araştırma laboratuvarları başta olmak üzere tütün şirketlerinden ev temizlik ürünlerine, vitaminlerden pet mamalarına, ayakkabı boyalarından gümüş parlatıcılarına kadar birçok ürün önce hayvanlar üzerinde test ediliyor. İşin şöyle bir yanı da vardı: Çin’de ürün satacaklarsa, Çin hükümeti kanunen o ürünler üzerinde hayvan deneyi yapılmasını şart koşuyordu. Ancak hayvan hakları aktivistlerinin 2 yıl süren “Be Cruelty-FreeChina” kampanyası sayesinde 2014’te bu mesele çözüldü. Çin’de artık hayvan deneyleri yasal değil. Hindistan’da da aynı yıl hayvanlar üzerinde test edilmiş kozmetik ürünlerin ithal edilmesi yasaklandı.

ALF (Animal Liberation Front-Hayvan Kurtuluş Cephesi) doğrudan eylemleriyle pek çok ülkede deney hayvanlarını ya da kötü muamele gören tutsak hayvanları özgürleştiriyor. Eylemler küçümsenmemeli ama doğanın tahakküm altına alınacak bir şey olmadığını görmek için bilinçlenmek gerekli. Ebeveynlere çok iş düşüyor. Bir çocuğun ailesi hayvanları seviyorsa o çocuk büyüdüğünde bu bilgi zihninde kodlanmış olur. Kendisini hayvanlardan üstün görmek yerine onların eşiti olarak görür.

24 Nisan Dünya Laboratuvar Hayvanları Günü için aklıma tek bir cümle geliyor: Her kafes kırılana dek!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OT

SERAY ŞAHİNER

1 NİSAN'DA DOĞAN BİR ÇOCUK, "ŞAKA" İLE ÖLDÜRÜLDÜ!

- Hrant Dink - Yaşıyor! - Paramaz Kızılbaş - Yaşıyor! - Maritsa Küçük - Yaşıyor! - Sevag Balıkçı - Yaşıyor!

İnsanların ölmeden de yaşayabileceği bir memleket için yürüyoruz. 19 Ocak'ta Agos Gazetesi önünde yapılan Hrant Dink anmasının akşamı İstiklal Caddesi'ndeyiz.

- Hrant Dink - Yaşıyor!

Kalabalık içinde, Berkin, Ethem, Abdocan'ın resimleri… Gezi'de katledilenlere yaşı en yakın olan, Sevag Balıkçı. 24 Nisan 2011'de Batman Kozluk'ta askerlik yaparken Er Kıvanç Ağaoğlu tarafından öldürüldü. Basına düşen ilk haber, "şakalaşırken" öldüğü idi. Bunun bir nefret cinayeti olduğunu ispatlamak için 4 yıldır hukuk mücadelesi veren anne babası Ani Balıkçı ve Garabet Balıkçı da yürüyüşte.

Ani Balıkçı'yı ilk kez bu kadar yakından görüyorum. Yakıcı bir güzelliği var. Yeri değil biliyorum ama kendimi tutamıyorum: "Ani Hanım, ne kadar güzelsiniz…" Susuyor. Yürümeye devam ediyoruz

- Sevag Balıkçı - Yaşıyor!

Bir saat kadar sonra, Galatasaray Meydanı'ndaki basın açıklaması sırasında yokuştan çıkan bir araba ellerinde Hrant Dink fotoğrafları olan, "Hepimiz Ermeniyiz" diye bağıran kalabalığın içine hızla dalıyor… Belki de bu aracın şoförü Sevag'ı vuran asker olacaktı, belki Mehmet Ayvalıtaş'a çarpan aracın şoförü, belki Hrant'ı vuran Ogün Samast…

Bize hızla çarpmak için yeterince azmettirici sebebi var! Birine zarar verseydi, ya tutuksuz yargılanacak ya Türk bayrağı önünde polislerle çekildiği kahramanca fotoğraflar basına servis edilecekti.

Bir katilden bir kahraman yaratan karanlığı sorgulamadan hiçbir şey yapılamaz kardeşlerim…

Bize hızla çarpmak için yeterince azmettirici sebebi var! Dönemin başbakanının son derece rencide olmuş halde "bana çok afedersiniz Ermeni dediler" diye ilendiği bir ülkede yaşıyor.

Adamın bize çarpmak için yeterince sebebi var: ilkokulda doğruluğun Türklüğünden geldiğini söyleyen Andımız okutuldu ona…

Kalabalığın içine hızla dalan şoför, eylemdekilerin durdurmasıyla, kahraman olamadan yoluna devam etmek zorunda kaldı…

Basın açıklamasının ardından vedalaşırken, Ani Balıkçı, sanki "ne güzelsiniz" lafını şimdi söylemişim gibi cevap verdi: "Sevag'ımla beraber gitti güzellik. Oğlum çok güzeldi, bana da benzerdi." Söylenen hiçbir söz uçmuyor, hepsi oğluna dönüşüyor. Kendisine dair söylenen lafa bir saat sonra oğluyla cevap veriyor.

Sevag Balıkçı, 1987 yılının 1 Nisan'ında 7 buçuk aylık doğmuş. "Ufak doğduğu için sırf gözleri ve kirpikleri görünüyordu" diyor Ani Balıkçı. "Sevag adını verdim, çünkü siyah göz demek." 23 Nisan'ı 24 Nisan'a bağlayan gece üç kez kalbi durmuş Sevag'ın, ama sonunda hayata dönmüş. Bu yüzden "24 Nisan oğlumun ikinci doğum günüydü" diyor Ani Balıkçı.

24 Nisan 2011; Ermeni soykırımının 96. yıldönümü ile Paskalya Bayramı aynı güne denk geliyor: Sevag öncesinde askerden annesini arayıp, "Mama bana Paskalya çöreği yapıp yollar mısın? Arkadaşlarıma ikram edeceğim" demiş. Ani Hanım, 7 kilo Paskalya çöreği yapıp yollamış. Belki de o Paskalya çöreklerini yiyenlerden biri vurdu Sevag'ı 24 Nisan'da, Sevag'ın 2. doğum gününde…

Askere gittikten bir süre sonra annesini aramış Sevag:

- Mama bana silah verdiler!

- Oğlum tabii verecekler, hem içi boştur onun…

Sevag her ne kadar ailesini rahatlatmak için "Arkadaşlarımla aram iyi" dese de, kimi suçların hâlihazırda suçlusu konumunda olmaktan kurtulamamış askerde.

Bir gün nöbet yerinde kendisinden önce bulunan askerin cüzdanı kaybolmuş. Asker Sevag'ı sorumlu tutmuş. Komutan gelip Sevag'ı dövmüş.

Başka bir olay: 15 gündür kantin sorumlusu olan Sevag'a kantin komutanı gelip, hesaplarda bin Lira açık çıktığını, bu parayı ödemezse onu cezalandıracağını söylemiş. Sevag, her şeyin 50-60 kuruş olduğu kantinde 15 günde nasıl bin Lira açık çıkabileceğini anlamasa da korkuyla ailesini arayıp parayı istemiş. Meğer Sevag'ı suçlayan komutanın tayini çıkmış… Parayı aldıktan bir iki gün sonra karakoldan ayrılmış.

Askerde Sevag'a sorarlarmış: "Ermenistan'la savaş çıksa hangi ülke için savaşırsın?" Sevag'ın ölümüne yakın yapılan 'şaka'lar: "Vuracağım seni tombulum" "Bu yediğin son Paskalya çöreği olacak."

24 Nisan'da Paskalya Bayramı'nda, Balıkçı ailesi, oğullarının öldüğünden habersiz kiliseye gidip Sevag'ın sağ salim dönmesi için dua etmiş. Aynı gün oğullarının ölüm haberini internette şu satırlardan okudular: "İlki er şakalaşırken yanlışlıkla ismi belirli olmayan bir kişi tarafından S. Ş. Balıkçı vurulmuş, otopsi…" (Kozluk Son Haber)

1 Nisan'da doğan bir çocuk, "şaka" ile öldürüldü!

Başta, buna ırkçı cinayet, nefret cinayeti yahut şaka, kaza diyememiş Ani Balıkçı: "24 Nisan hem Ermeni soykırımının yıl dönümü hem Paskalya'nın ilk günü, bir mesaj vermek istediler demek' diye düşünemiyorsun ki. İnsanın aklı duruyor."

Mahkeme sürecinde karşı tarafın tutumu, beyanları, şahitlerin ifade değiştirmesi, delillerin kuşku uyandırması, Balıkçı ailesinin olaya bakışını netleştiriyor.

Oğlunun ölümünden beri başka şehirlere gidip gelerek yol ettiği mahkemelerden birinde heyete şöyle seslenmişti Ani Balıkçı:

"Aslında bize deniyor ki; sizin oğlunuz 24 Nisan'da, hem Paskalya Bayramı olan hem de soykırım anma gününde öldürüldü ama haşa, Ermeni olduğu için öldürülmedi. Keşke bu ülkede buna inanabileceğimiz bir zemin olsa. Keşke bu ülkede sırf Ermeni olduğu için birilerini öldürüp 'kahraman' olacağını zanneden zihniyet son bulsa."

Sevag Balıkçı davasının 26 Mart 2013'teki karar duruşmasında sanık Kıvanç Ağaoğlu'nu "Bilinçli taksirle adam öldürmek" suçundan 4 yıl 5 ay 10 gün, Astsubay Sadrettin Ersöz ise "İhmal suretiyle görevi kötüye kullanmak" suçundan 5 ay hapisle cezalandırılmıştı. Bu karar Askeri Yargıtay 4. Ceza Dairesi'nce "usül" yönünden bozuldu. 27 Şubat 2015'te Diyarbakır'da görülen davaya tutuksuz yargılanan Kıvanç Ağaoğlu katılmadı. Mahkeme heyeti Balıkçı ailesinin yeniden keşif yapılmasına yönelik talebini "keşfin dosyanın esasına bir etkisi olmayacağı" gerekçesiyle reddederek duruşmayı 6 Nisan'a erteledi. Sevag Balıkçı cinayetinin diğer mahkemesi ise 16 Nisan'da İzmir'de gerçekleşecek.

Sevag'ı vuran ve tutuksuz yargılanan Kıvanç Ağaoğlu; gazeteci Cevat Sinet'i 'Ermeni Askere Kazara Cinayet' yazısından dolayı mahkemeye verdi. Sinet, "5 yıla kadar yazı yazmamam ve hakaret davasından dolayı para ve hapis cezası isteniyor. Suçlu bulundu. Suçlu benim. Türk hukuku bunu söylüyor." diyor.

İletişim Yayınları'ndan çıkan, 'Biz De İnsanız Yavrum Ya!/Nefret Suçları: Vakalar, Tanıklıklar' kitabında Ani Balıkçı şöyle anlatıyor:

"Bir insan suçsuzsa, kazara bir insanın canına kıydıysa neden şahitleri etki altına alır ki? Etki altında olmadan verilen ilk ifadeler neden göz ardı edilir? Bu cinayeti 'kaza' olarak nitelendirip, "görevimiz bitti" diyebilir misiniz? Bunları anlamakta zorlanıyoruz…

Neticede anladığım asıl suçlu oğlum; o tüfeğin önünde neden durmuş ki? Durursan, o gün de tesadüf ise, bu cinayetin adına da ister 'kaza', ister 'ecel', ister 'kader' der geçeriz…

Sevag birdi, bin ettiler! 24 Nisan'da tüm ülkelerde Sevag anıldı. Sevag kimdi ki? Evet, Hrant biriydi, bir gazeteciydi, herkese göre çok konuşuyordu, şimdi doğru konuştukları ortaya çıktı, ama günaydın! Sevag hiç kimseydi ya, normal bir aile çocuğuydu. Ama birilerine gözdağı vermek istendi, açıkça belli bu."

2015: Ermeni soykırımının 100., Hrant'ın katledilmesinin 8., Sevag'ın öldürülmesinin 4. yılı.

Sevag'ın ardından yazdığı bir mektupta şöyle diyordu Ani Balıkçı: "Hrant'ın katilleri bulunsaydı, belki de ölmeyecekti Sevag."

Ermeni soykırımı için özür dilenseydi, belki de ölmeyecekti Hrant!

ÇOCUĞUNU DÜRBÜNLE İZLEYEN ADAM

Kavramsal Karikatür Sergisi

27 Nisan - 10 Mayıs

"Uykusuz Dergisi'nde yazar ve çizer Alpay Erdem'in ilk kişisel sergisi olan Çocuğunu Dürbünle İzleyen Adam, ebeveynlerin çocuklarını yetiştirirken yaygın bir şekilde başvurduğu yöntem olan "yargılayıcı" söylem biçiminin varlığına mizah yoluyla dikkat çekiyor.

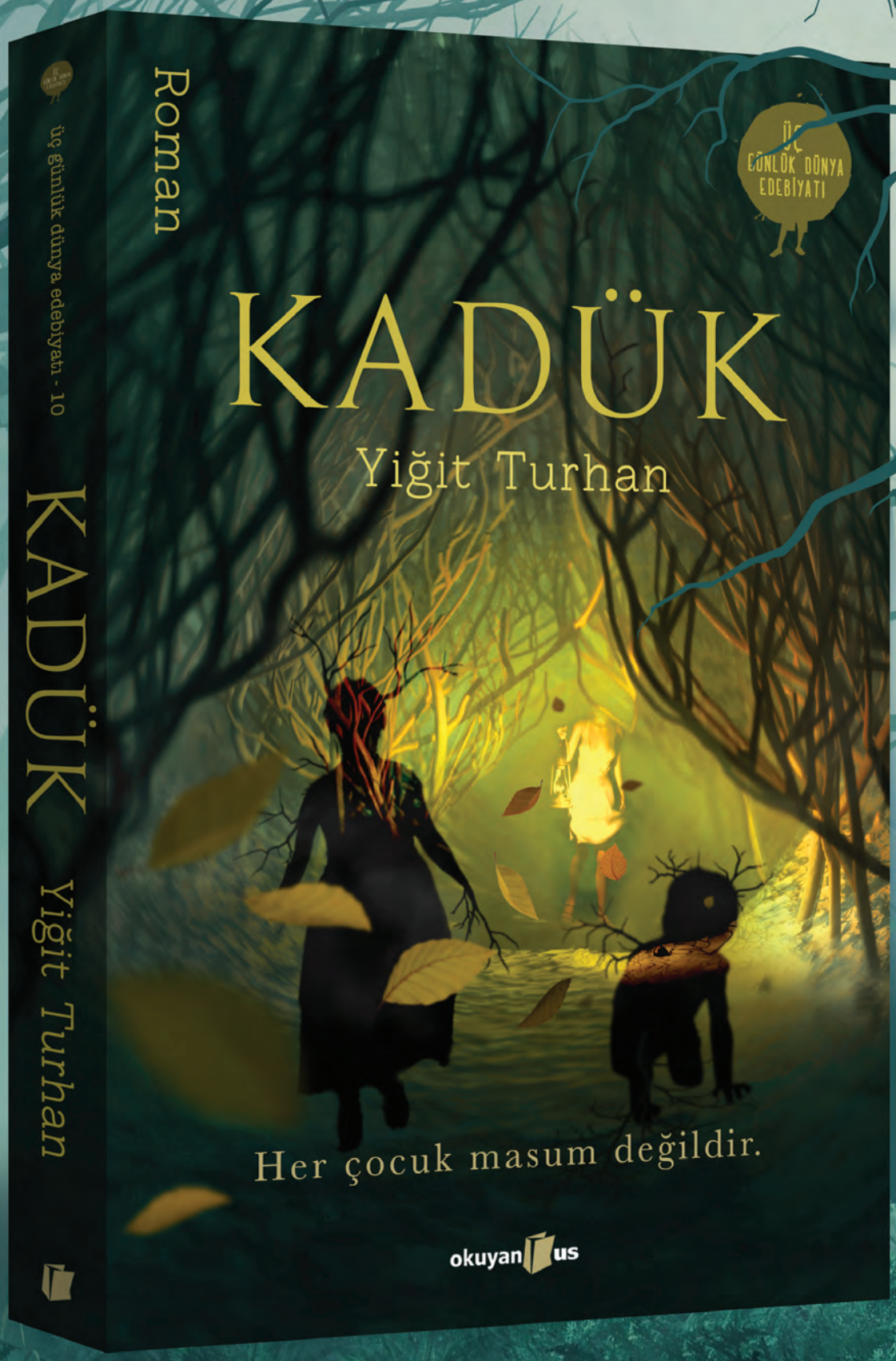
Çocuğunu Dürbünle İzleyen Adam'ın aslında çocuğuna büyük sevgi duyduğuna dikkat çeken ve sevgiyle dolu insanların bunu gördüğünü söyleyen Alpay Erdem'in karikatür serisi orijinal çizimler olarak sergilenecek."

Sergi, Sanat Yönetimi bölümü öğrencisi Elif Gözlüklü ve aynı bölüm mezunu Sinan Can Tekin ile ortak küratörlüğünde gerçekleşecek.

OT KAFE
Banker Sokağı,
Galata
(Kamondo Merdivenleri)
İletişim:
gozlukluelif@gmail.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

NİSAN'DA
TÜM
KİTAPÇILARDA

#OKUYANUSLANMAZ

@okuyanus
/okuyanusyayinevi
/dizustuedebiyat
/ucgunlukdunyaedebiyati

/okuyanusyayinevi
@okuyanus
@dizustuedebiyat
@ucgunlukdunyaed

okuyanus.COM.TR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ot_dergi_26.indd 17 25.03.2015 08:00:00

BURAK AKSAK

BEN ORADA DEĞİLDİM ÜSTELİK SİZ DE YOKTUNUZ

Ben bu dünyanın düzenini değiştirecek olanım. Kahramanlarınızı öldürmeye geldim. Çünkü nerede bir kahraman varsa orada zulüm de vardır. Zulmü meşrulaştırma çabalarıdır tüm kahramanlık hikâyeleri. Kahramanlarınızı öldürün. Ya da bırakın bunu sizin yerinize ben yapayım. Ama öncelikle, fazla akbili olan var mı? Aceleyle çıktığım için cüzdanı evde unutmuşum.

Gerçek. Çok gerçek. Fazlasıyla gerçek. Sahte bir gerçeklik algısıyla çevrelenmiş her bir yanımız. Bu kadar gerçeğin karşısında daha fazla güçlü kalamıyordu hayallerimiz. Bu yüzden pek çok kez gömmek zorunda kaldık onları. Ve her seferinde daha gür çıktılar gömüldükleri yerlerden. Hayatı çekilmez kılan insanlarla doludur etrafın. Sana güvenmeyen gözlerle bakarlar. Her daim üzerindedir bakışları. Dilleri başka şeyler söyler, bakışları başka. Anlattıklarınla ilgilenmezler. Yalnızca duymak istediklerini söylemeni beklerler. Yeni fikirlere değil, kendi fikirlerini onaylatmaya ihtiyaçları vardır. Samimi gözükmeye çalışan şarlatanlardır onlar. Samimiyetten bir sonraki durak sahtekârlıktır. Bu yüzden sahtekârların ortaya çıkması biraz zaman alır. Ama bekleyenler er geç görecektir bu ikiyüzlülerin gizlemeye çalıştıkları çirkin yüzlerini. Ben o yüzlere tükürmek için orada olacağım, sizi de beklerim.

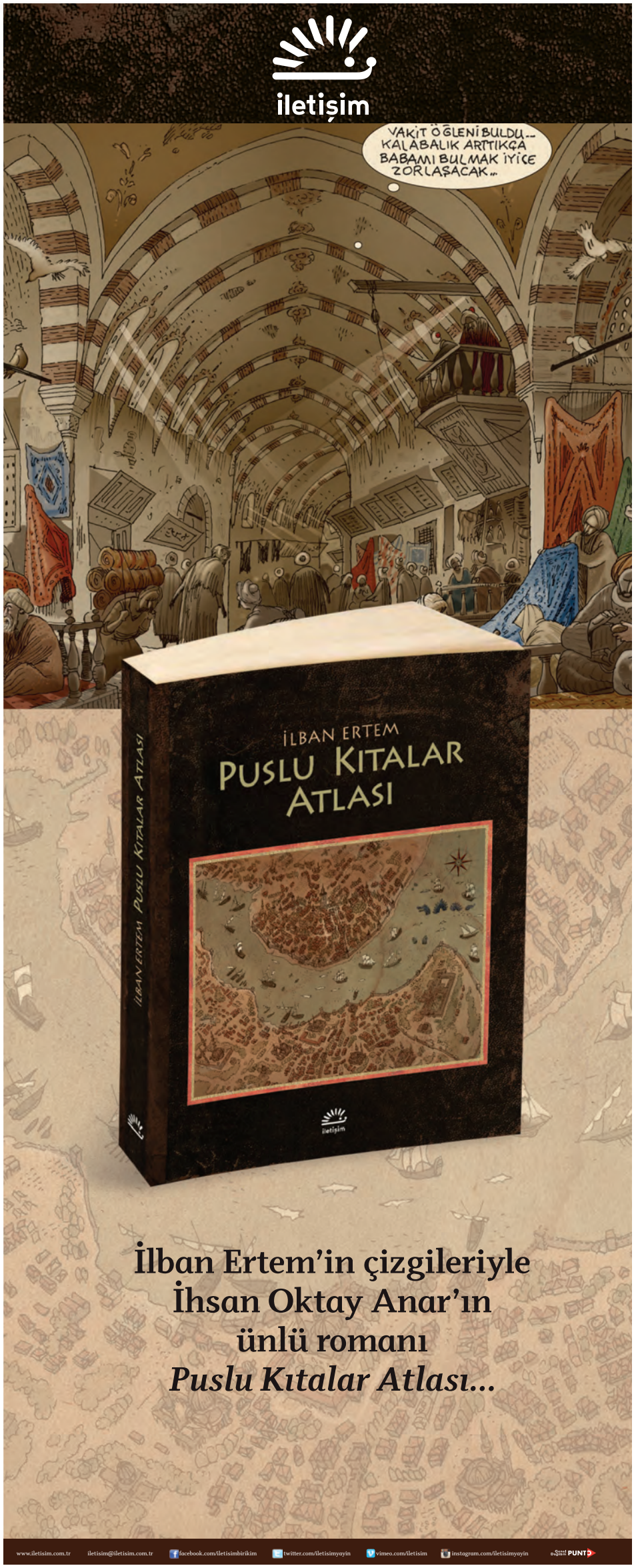
Ne çıkar beklentileri karşılayamadıysan? Bırak bunu senden bir beklentisi olanlar düşünsün. Sen kimseye bir şey vadetmedin ki. Hiçbir gemi döneceğini vadederek ayrılmaz limandan.

Ne çıkar beklentileri karşılayamadıysan? Bırak bunu senden bir beklentisi olanlar düşünsün. Sen kimseye bir şey vadetmedin ki. Hiçbir gemi döneceğini vadederek ayrılmaz limandan. Ve hiçbir bekleyiş vuslatla sonlanmaz. Yine de unutmak acizliktir "geleceğim, bekle beni" diyeni. Neyse, ne diyorduk? Heh, yine beklentileri karşılayamamıştın. Yine tüm ihtişamınla kaybedenlerin safında yer almıştın. Olsun, boş ver. Zaten bu canına yandığımın dünyasında bir yarış biterken diğeri başlar. Bir sınavdan diğerine sürükler hayat seni. Tarih ikincileri değil, kazananları yazarmış. Yazmasın lan nedir yani? Nasılsa tüm başarılar unutulmaya mahkûmdur. Kazanmak için bir sıfırın üstüne yatmaya çalışan takım bir gün mutlaka kaybeder. Çünkü küçük hesapların peşinde koşanlar da kaybetmeye mahkûmdurlar.

Aradığın mutluluk ne mağaza vitrinlerinde gizli ne de market reyonlarında. Paranla her şeyi satın alabilirsin. İnsanları bile. Çünkü herkesin bir fiyatı vardır. Piyasa değeri vardır. İnişleri çıkışları vardır. Her insan başlı başına borsadır. Ama mutluluğu satın alamazsın. Sen seven bir insanın arkasına bile bakmadan çekip gittiğini gördün mü hiç? Heh işte aynı onun gibidir sahip olduğunu sandığın mutluluk. Bir anda çekip gider. Ne olduğunu anlayamazsın bile. Mutlu olmak ihtiyaç değil, lükstür artık böylesi delirmiş bir dünyada. Burnumuza kadar rezilliğe batmışız zaten. Daha kaç kat yerin dibine girmeli bu utançtan kurtulmak için? Kendinden kaçmaya çalışırken bile en çok kendine yakalanırsın. Ne mutlu olabilirsin ne de insan olmanın utancını taşıyabilirsin. Cesetleri kirli ve tüm ölümleri şüpheli bir dünya bırakacağız çocuklara.

Annemin elini bıraktığım için Salı pazarında kayboldum. Oysaki günlerden Cuma'ydı. Tüm işlerimde olduğu gibi bu işte de bir terslik vardı. Mantık hatalarıyla doluydu hayatım. İşler bir kere ters gitmeye başlarsa sonu gelmiyordu. Tüm elektronik aletlerin aynı anda bozulması gibi. Kıçıkırık iki gezegenin birbiriyle zıtlaşması, adını hatırlayamadığım bilmemne retrosunun etkileri. Kucağımda elli beş ekran tüplü televizyonla iki mahalle yürüyüp tamirci aradığım günden beri nefret ederim zaten elektronik eşyalardan. Bozulursa içini açarım. Yapamazsam hiçbir şey olmamış gibi tekrar kapatırım. Yeniden düzelmesini beklerim. Televizyonun değil, ters giden işlerin. Ama ikisi de düzelmez. Birileri dalga geçiyor gibidir benimle. "Sen dur, çocuğu gönderir aldırırız şimdi" cümlesindeki çocuktan ne ister ki lan hayat? Günlerden Cuma'ydı. Salı pazarında kaybolmuştum. O gün tek başıma evimin yolunu buldum. Dilediğiniz kadar uğraşın, ben kendi başıma yolumu bulurum. Ama seni bir başına bırakmak istemezler. Herkes başka bir tarafa çekmeye çalışır seni. Suskunluğunu korkaklık zannederler. Konuşursan... Ben konuşamam. Yani genel olarak konuşamam. Cümle kuramam pek. Kurabilsem de sonunu getiremem. Bir sonraki cümlemi kestiremem. Belki lazım olurluk laflarım yoktur zulamda. Sigara paketi üzerine alınmış notlarım yoktur mesela. Tütün paketlerinin dibinde kurumuş bir miktar tütün, birkaç filtre dışında hiçbir şeyim yok.

Bunca kokuşmuşluğun içinde acı çekmektense, arkanda neleri bıraktığını düşünmeden gitmek gerekir. Ne kadar uzağa gidebildiğin önemli değildir. Mesafeler bahane değildir, gerçekten gitmek isteyene. Ya da mesafeler bahane değildir, gerçekten sevene. Yani giderim gitmesine de... Öncelikle, fazla akbili olan va... Neyse boş verin. Zaten ben burada değilim. Üstelik siz de yoksunuz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

NERMİN YILDIRIM

DÜNYANIN BÜTÜN ÇIPLAKLARI BİRLEŞİN

Herkes "neden gittin?" diye soruyor. İşte bu, sebebin hikâyesi. En azından sebeplerden biri...

Yıllar evveldi. Daha iç hatlardan ayrılmamıştın. Ağaçtan anladığın kök, yuvadan anladığın evdi. Ömrünü taksitle aldığın koltuk takımına, iki kapılı buzdolabına filan bağlamıştın. Dünya henüz sadece gidenlerin ardından su döktüğün bir yerdi. Bir şeyler çok fazla, bir şeyler de fazlasıyla eksikti.

Çevrendekiler kendilerini eşyalarıyla tarif etme telaşındaydı. Alengirli cep telefonları, mortgage kredileri ve yeni model arabaları vardı. Sahip olduklarını etiket diye yakalarına takmışlardı.

Onlar gibi sayılmazdın fakat yine de aralarındaydın. İki arada bir derede boğulmaktaydın. Hafta içi günlerini, hafta sonu harcamak için para kazanmaya adamıştın. Hafta sonlarını da hafta içlerini unutturacak şeylerle doldurmaya çalışırdın. Dünyan hafta sonların kadardı. Dardı. Sense adını bilmediğin bir şeylerden feci bıkmıştın.

O kurnadan bu kurnaya...

Günün birinde turistik gezi planlar gibi,

"Bu hafta sonu hamama gitsek ya?" dedi bir arkadaşın. Mister Spak'ın Atılgan'ına davet edilmiş kadar şaşırdın. Hamamlarla ilgili malumatın, Adile Naşit'in on beş yaşındaki Nazife Hanım'ın ibretlik hikâyesini terennüm ettiği sahneden fazlası değildi. Ama arkadaşın ağzından girip burnundan çıkarak seni razı etti.

En nihayet toparlanıp gittiniz. O kurnadan bu kurnaya çirkef sıçratmayalım diye tenha bir köşeciğe usulca ilişip, cümle hamam sakini gibi terlemeye giriştiniz.

Dışına açılmayan kutular gibisin

Etrafta çok insan, çok yabancı, çok çıplak... Sense kalabalık sevmez, yabancılara temas etmek istemezsin. Sevdiklerine dahi dokunmayı beceremeyenlerdensin. Dışına açılmayan kutular gibisin. Mahcubiyetten öte bir şeyle mühürlenmişsin.

Çekine sakına etrafına bakınıyorsun. Hamam amma da acayip bir yer. Adeta bir sirk çadırı, piknik yaygısı, yemek masası, güzellik salonu, sohbet odası, rehabilitasyon yuvası...

Kimi göbek taşına boylu boyunca uzanıp hamam tasından yastık yapmış uyukluyor, kimi sırtını hiç tanımadığı bir yabancıya emanet etmiş keseletiyor, kimi yanında getirdiği yemişleri hamam sakinlerine ikram ediyor, kimi sıcaktan bunalıp vaveylayı koparan sabi sübyanı haşlak suyla terbiye ediyor. Üstelik bu hercümercin ortasında, her nasıl oluyorsa insan kendini sonsuz bir sükûnet içinde hissediyor. Damarlarındaki kanı fokurdatan sıcak, bütün kaslarını tel tel açan buhar, aklını da bedenin gibi yavaş yavaş gevşetiyor.

Her yer karanlıktı, sense çıplak

Yavaş yavaş komşuların üzerinde gezinmeye başlıyor bakışların. Şişman ve zayıf, genç ve yaşlı, pörsümüş ve diri, tüylü ve tüysüz, mutlu ve mutsuz kadınlar görüyorsun. Kimi sere serpe, rahat; kimi senin gibi bir eli peştamalında, kim bilir ilk ne zaman ve nerede ruhuna leke gibi sinmiş mahcubiyetle savaşarak kıpırdanıyor. Ama hissediyorsun, birbirinizi görmek, yan yana olmak, aynı kaynaktan gelen suyla arınıp aynı buharda soluklanmak, hepinize iyi geliyor. Hamamda yankılanan sesler, birbirinin çıplaklığında sıradanlaşıp kanıksanan bedenler, ruha garip bir şifa veriyor. İster istemez düşünüyorsun, acaba çıplaklık en doğal halin olabilir mi? Sahi, dünyaya da böyle gelmiştin, değil mi? Her yer karanlıktı, sense çıplak. Hiç sakınmamıştın kendini. Bilmiyordun henüz gizlemeyi ve gizlenmeyi. Sonra zamanla öğrettiler hepsini. Böylece sessiz sedasız uzaklaştın herkesten. Başkalarına sarılmayı, başkalarında iyileşmeyi unuttun. Başkalarından tiksindin, korktun. Ruhundan ve etinden üşüdüğünde dahi yanaşmadın kimseciklere. Hâlbuki sarılabilsen birine, ömür boyu titremeyecektin. Sallanıp durmayacaktın daldan düşmeyi bile beceremeyen yapraklar gibi. Yerini yurdunu bilecektin. Bir insan sıcaklığına sığınabilseydin eğer, kendini öksüzlükle işaretlemeyecektin.

Hamam komşularına bakarken, gürültülerine sığınıp çıplaklarına alışırken, sanki dünyadaki yerini de eskisi kadar yadırgamıyorsun. Her şeyin ilk hali, en sarih hali. İçinde, kat kat örtülerden soyunmuş gizli bir yerde, bunu bütün kalbinle hissediyorsun.

Göbek taşında bir melek

Derken, yani sen bunları düşünürken, bin bir gece masallarından fırlamış gibi duran çok acayip bir mahlûk zuhur ediyor karşında. Biraz ileride, hamamın orta yerinde, tepedeki kubbeden süzülen uhrevi bir ışıkla yıkanan göbek taşının üzerinde, uzanmış sere serpe bir melek yatıyor. Bir melek, çünkü ömrü hayatında gördüğün hiçbir Havva kızına benzemiyor. Güvercinler kadar beyaz, mermer heykeller gibi parlak, kıymetli taşlar gibi revnaklı, öylece karşında duruyor. Şifalı sularla yıkanmış bedeninin mukaddes coğrafyası, ovaları, tepeleri ve mağaralarıyla, kutsal mabetleri andırıyor. Melekleri gökte ararken göbek taşında bulmak da varmış kaderde. Oturduğun yerden sessizce selam yolluyorsun onun cennetten haber getiren güzelliğine. Hamamda dünya, sokaktaki etiketlerden azade, başka türlü dönüyor.

Çıplaklığın adaleti

Neden sonra içerideki sıcak dayanılmaz bir hal alınca, sofaya çıkıp azıcık soluklanıyorsunuz arkadaşınla. Birer soğuk gazoz kapıp kendinizi sahanlıktaki koltuklara atıyorsunuz. Giyinenler, saçına fön çekenler, sohbet edip kıkır kıkır gülüşenler, burada da yine bir curcuna... Halinizden memnun, on yüz milyon baloncuklu gazozunuzu höpürdetip etrafa bakınırken, genç bir kadın gelip oturuyor karşınıza. Yıllardır su içmemiş gibi istekle dikiyor elindeki şişeyi başına. Gözün kadını bir yerlerden ısırıyor gibi ama çıkaramıyorsun. Şöyle bir süzüyorsun. Yolda görsen dikkatini çekmeyecek sıradan biri aslında. Üstünde pazar işi bir kazak var. Bacaklarını vücudundan kısa gösteren kötü kesimli bir kot pantolon, lüzumundan fazla fırfırlı ayakkabılar... Sonra birden duruyorsun. Ona bakınca neden ellerini yahut gözlerini değil, giysilerini görüyorsun? Böyle yaptığını fark edince, kendinden rahatsız olup bakışlarını kadının yüzüne çeviriyor, dikkatli bakınca orada parça parça tanıdık bir şeyler buluyorsun. Gözleri, dudakları, çıkık elmacık kemikleri... Bir puzzle gibi birleştirince yüzünün bölümlerini... hayretler içinde, az evvel göbek taşında yatan meleğin suretine ulaşıyorsun.

Çıplakken bütün etiketlerden sıyrılmış bir melekti. Giyinince artık sadece giyindikleri...

Hayatını homurdanarak geçirmiş birisin sen. Kendini işiyle, kullandığı arabanın, taşıdığı cep telefonunun modeliyle tarif edenlere söylenip duran biri. Ama yine de için için "ye kürküm ye"cilerdenmişsin demek ki. Giysiler insanları tasnif edip ayıracaksa, adalet çıplaklıkta olabilir mi?

Nihayetinde bütün çıplaklar sadece kendileridir. Giyiniklerse giydikleri...

Sahip olduklarından soyunmak

Böyle düşününce, yani fark edince içinde yüzdüğün ikiyüzlülüğün sefaletini, utanıyorsun. Kendini o genç kadına, kendini kendine, kendini dünyaya haksızlık yapmış gibi hissediyorsun. Çıplakken ne kadar aynı olduğunuzu, çıplakken ne kadar güzel olduğunuzu belki de ilk orada idrak ediyorsun. Başkalarıyla ve kendinle arana giren her şeyi çıkarıp atasın geliyor. Elbiselerini, etiketlerini, evini, işini, sana hayatın boyunca öretilenleri... Aklında ılık bir rüzgâr esiyor. Yıllardır doldurduğun tahammül bardağı, taşmak için o hamamı münasip bulmuş olacak, hep minik bir rüzgâr beklermiş gibi, hayatını ele geçirmiş anlamlar domino taşları misali tak tak yıkılmaya başlıyor...

Sonraki aylarda garip şeyler oluyor sana. Giyindiğin her şeyden sırayla vazgeçiyorsun. İşinden, evinden, mobilyalarından, hafta içlerinden ve kıçı kırık hafta sonlarından... Kutuyu açıyor, kendini içine kilitlediğin her şeyi bir bir dağıtıyorsun. Elbiselerini, ayakkabılarını filan kapının önüne koyuyorsun mesela, mobilyalarını eşe dosta veriyorsun. Varlığından medet umduğun eşyalardan bir bir kurtulup, hiçbir şeysiz kalana kadar uğraşıyorsun. Bu seni hayal bile edemeyeceğin kadar rahatlatıyor. Yolunun doğruluğundan iyice emin oluyorsun. Böyle böyle derken, nihayet evini, işini, ve sana hafta sonundan başka bir halt vaat etmeyen bulantılı hayatını geride bırakıp, tek bir bavulla dış hatlara doğru yola çıkıyorsun.

Az gidiyor uz gidiyor, hiçbir şeysiz, hafifliğiyle zenginleşen bir hayat aramaya başlıyorsun. *Arayan bulur!*

O günden sonra azaltıyorsun ağır ağır kendini. Ancak azalarak artabileceğini, vazgeçerek iyileşebileceğini anlıyorsun. Ruhta ve bedende çıplaklık için soyundukça soyunuyorsun. Hafifledikçe hakikaten de kendine ve başkalarına temas etmeye başladığını hissediyorsun. *İşte bu güzel!*

Birbirimizin sıcağında ısınmak

Şimdi neden gittin diyenlere, bir hayat nasıl değiştirilir diye düşünenlere söyleyebileceğin tek şey şu aslında: Mesele gitmek değil, gittiğin ya da kaldığın yere neyi taşıyacağına karar vermek. Bu yüzden evvela o sefil etiketlerden soyunmak ve sahici neşeyi kuşanabilmek için çırılçıplak kalmak gerek.

Hayat, sıkı sıkı giyinmek değil, sıkı sıkı sarılıp birbirimizin sıcağında ısınmak demek.

İşte bu yüzden...

Dünyanın bütün çıplakları birleşin! Her anlamda birleşin, çekinmeyin. Mesela sevişin. Çünkü kötü kalpli adamlar, savaşmanızdan korkmuyor sevişmenizden ürktükleri kadar.

Dünyanın bütün çıplakları birleşin. Baldırı çıplaklar sınıfı koyun adınızı mesela ve ısınmak için sıklaştırın safları, bir araya gelin. Madem çıplaksınız, madem üşüyorsunuz hepiniz, öyleyse sarılarak ısınmayı deneyin.

Bir de sakın ha şaşıp düşüp giyinmeyin. Böyle çok güzelsiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TARIK TUFAN

KIZ KAÇIRAN

"bu ellerimi nereye koysam yakışmıyor
dedim ki en iyisi kucağında dursun"
Turgut Uyar

"Mustafa bir kız kaçırmış, evde saklıyormuş." Dedikodu bütün mahalleyi baştan aşağı yedi kez dolaştı. Yukarı aşağı dolaşırken de her seferinde yeni yeni bilgiler eklendi; kız aslında çok zengin bir ailenin kızıymış da âşık olduğu için Mustafa'ya kaçmış, kız isteğiyle gelmemiş de kızı zorla alıkoyuyorlarmış hatta kaçmasın diye zincirlemişler, Mustafa'nın annesi daha önce Sanayi Mahallesi'nde oturdukları zamandan tanıdıkları bir imamı eve çağırmış çocuklar arasında gizlice nikah kıydırmış, kız üç aylık hamileymiş.

Niyet karardıkça sözün rengi de kararır. Laf hangi ağızda duruyorsa onun kokusunu alıyor. İyi kötü epeyce şey söylendi Mustafa'yla ve eve sakladığı varsayılan kızla ilgili.

Dedikodu arttıkça mahallenin abileri de ufaktan ufaktan huzursuz olmaya başladılar. Mahallede birilerinin kız kaçırması mesele değildi ama bir kızı evde alıkoymak durumu varsa o zaman büyük mesele olur.

Mustafa'ya da, annesine de ağız yoklamaları başladı ama her seferinde kesinlikle böyle bir durum olmadığını söylediler. Öyle olunca daha fazla meselenin üzerine gidilmedi. Çünkü ne Mustafa'nın ne de annesi İffet ablanın bugüne kadar en küçük bir yanlışına şahit olunmuş değildi. Bazıları söylediklerinden ikna olmasalar da, asıl ikna olması gerekenler oldu ve dedikodular kısmen azaldı.

Ana, oğul bir başlarına Zeyrek kulübünün yanından çıkan yolun sonunda, tahta evlerin olduğu çıkmaz sokakta oturuyorlardı. Oturdukları ev, içinde birileri koşsa olduğu yere çökecek kadar yorgun duruyordu. Mustafa'nın babası çok erken öldü. Şimdi oturdukları evde daha önce Laz Erdal'ın babaannesi oturuyordu. Laz Erdal İzmit'te bir işe başlayıp oradan taşınınca babaannesi onunla gitmedi. O da, İffet ablayla oğlunu eve yerleştirdi, yaşlı kadına baksınlar diye. Kadın hem bakıcılık yaptı hem de oğlunu okuttu. Mustafa İmam Hatip'i bitirdi, sonra üniversite sınavına girdi. İmam Hatiplilerin puanı kırıldığı için Bursa'da iki yıllık muhasebe bölümüne girebildi. Orayı bitirip Açık Öğretim'den de dört yıllık işletmeyi tamamladı. Laz Erdal'ın babaannesi ölünce çok az bir kiraya aynı evde kalmaya devam ettiler.

İffet abla bir şirketin çay, kahve, temizlik işlerini yapmaya başladı. Mustafa da epeyce bir zaman Ergün abinin muhasebe şirketinde çalıştı. Sonra da ayrıldı galiba. Yine sınavlara giriyordu. Bilmiyorum belki de kendisi defter tutuyordu. İkisi de namazında niyazında, güzel insanlar.

Aradan dört, beş ay geçti. Biz olay tamamen kapandı zannederken gece vakti mahalleyi polisler bastı. Girişi, çıkışı kapattılar, Mustafaların evine daldılar. Biz daha ne oluyor demeye kalmadan polis evden İffet ablayı, Mustafa'yı ve bir kızı evden alıp götürdü. Hepimiz şok olduk. "Ulan harbiden Mustafa kızı kaçırmış, aylardır evde saklıyormuş" diye aklımız dondu. Mahallede kimileri 'biz dememiş miydik' havasında gezerken, kimileri de mahcup olup kaldılar.

Ama meselenin görünmeyen kısmı görünen kısmından daha şaşırtıcıydı; öğrenmek için Mustafa'nın mahkemeye çıkarılmasını ve oradan salıverilmesini beklemek zorunda kaldık.

Mustafa bir kızı kaçırmış. Kaçırmış da, kızın evinden değil bir psikiyatri kliniğinden. Gavur İlhami'nin tepkisi mahallenin genel görüşünü yansıtıyordu; "deli hastanesinden deli bir kızı kaçırdıysa bu Mustafa, orada yatanların alayından daha deli anasını satayım."

Kız, Şule, İffet ablanın çalıştığı şirkette genel müdür yardımcısının kızı. Ayrıca da aynı şirkette çalışıyor. Üniversitede staj zamanı başlamış, o gün bugün şirkette çalışmaya devam ediyormuş.

Mustafa, bir akşamüzeri annesini almak için şirketin kapısında beklerken Şule'yi fark etmiş.

Bir erkeğin başına gelebilecek en güzel ve en kötü şeyi aynı anda yaşamış; güzel bir kadını görmüş fakat kadın onu görmemiş. Güzel bir kadını görmenin heyecanını yaşamaya fırsat bulamadan, onun tarafından fark edilmemenin acısına düşmüş. Yılmamış Mustafa. Bir gün kanatlarını göstermiş uçabildiğini kanıtlamış, bir gün yarasını göstermiş sızısını anlatmış, bir gün gözlerinden akan kanı göstermiş derdini ispatlamış, bir gün kalbini göğsünden çıkarıp nasıl hızlı attığını göstermiş, bir gün dilini kesip nasıl suskunlaştığını göstermiş, öyle yapmış böyle yapmış, Şule'nin de onu fark etmesini sağlamış.

Sevdiği kadının aklı başından giderse, aşkını da kaybeder diye telaş eder insan. Yanlış. Aşk akılda değil, kalptedir.

Erkek, sevdiği kadın tarafından fark edildikten sonra ölse de ah etmez ama kadın da onu sevsin istiyorsa ölmekten fazlasını yapması gerektiğini bilir. Mustafa da öyle yapmış; ölmekten fazlasını yani.

Kız, işinde gücünde çalışırken, her şey yolunda yordamında akarken yani, babasından vücuduna yapışan genlerden biri rahat vermemiş ve kızı olmadık zamanlarda karanlığın içine içine çekmeye başlamış. Bakmış ki iğne ucu kadar gibi duran o karanlıktan önce başı, kolları, gövdesi, ayakları, her yeri içeri giriyor, gömülüyor, ortalık ıpıssız, kapkaranlık oluyor, dayanamamış, babasının da evvelden iyi bildiği bir hekimin karşısına geçip anlatmış. Kimin ne yaşadığını gerçekte sadece Allah bilir; anlatmaya çalıştığına bir isim vermek de adettendir. Kronik depresyon demişler.

Hekim, kızın yaşadıklarının aynısını daha önce babasından bildiğinden ilaçları yeşil reçeteye yazmış, vermiş kıza. Şule bir yandan ruhunu kemiren karanlık dağılsın diye ilaçları yutarken bir yandan da Mustafa'yla ilişkisini ilerletmeye başlamış.

İlaçtı, terapiydi derken, Şule her gün daha iyiye gidiyor derken, ne olduysa artık, insana bir şey olur ama kendisi de bilmez, ne olduysa artık deyip hemencecik geçmek isteriz o uğursuz anı, ne olduysa artık, ne oluyor bu kıza Allah kahretsin, ne olduysa işte daha kötüye gitmeye başlamış. Kronik depresyon kızı alıp bilmediği yerlere sürüklemeye başlamış. Daha önce tanımadığı yerlere; intiharın karşılaştığı herkese, yaşlı bir pezevenk gibi laubali, sahte samimiyet kokan kelimelerle selam verdiği, rahatsız edici bir gülümsemeyle peşine takıldığı o tekinsiz sokaklara.

Sessiz intihar diyorlar buna; nasıl sinsi, nasıl fark ettirmeden insanın kalbine kadar sokuluyorsa artık adına sessiz intihar demişler. Bir yerlerde söylesen aklından geçeni, birileri çıkar ille de "saçmalama, yaşamak güzel şey" filan der. Yaşamak gerçekten güzel şey olmasa da, öyle içten, öyle merhametli, öyle cana yakın söyler ki sevdiklerin, onların ağzında yaşamak gerçekten ama gerçekten güzel şey olur. Şule kimseye bir şey sezdirmeden sessiz intiharı büyütmüş de büyütmüş. Bir bebek gibi, sessiz intiharı henüz süt gelmemiş göğüslerinde emzirmeye çalışmış.

Şule'yi karşı yakada, Erenköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne yatırmaktan başka çaresi kalmamış ailesinin. Yatırmışlar. Ama Mustafa'nın gönlü elvermemiş bir türlü. Kıza elektroşoklar verileceğini öğrenince kafayı çizmiş tamamen.

Sevdiği kadının aklı başından giderse, aşkını da kaybeder diye telaş eder insan. Yanlış. Aşk akılda değil, kalptedir. Aklını yitirmiş bir insanın aşkı da yitip gitmez. Mustafa bir gece yarısı Erenköy Ruh ve Sinir'in bahçesine girip Şule'yi bulmuş. Birlikte hastaneden kaçmışlar ve Mustafaların evine gitmişler. İffet abla görünce telaşa kapılmış ama Mustafa "eğer birine bir şey söylersen ben de intihar ederim" deyince bağrına taş basıp susmuş.

Mustafa bütün işini gücünü bırakıp tam dört buçuk ay Şule'yle ilgilendi. Bir psikiyatristin hastasına baktığı gibi değil ama bir adamın deli gibi âşık olduğu kadına baktığı gibi Şule'ye baktı.

Kaldıkları evin arka tarafında bir bahçe vardı. O bahçeye çiçekler, sebzeler ekmişler, bahçenin duvarlarını rengarenk boyamışlar, ağaçların dallarını süslemişler, bir küçücük çardak yapmışlar. O bahçe, bizim mahallenin çıkmaz sokağındaki bakımsız otların mekanı olmaktan çıkmış bir küçük cennete dönüşmüş.

Bununla da yetinmemişler; kıza boya malzemeleri almış çeşit çeşit, resimler yapmasına yardımcı olmuş, küçük ahşap parçalarından bir sürü ıvır zıvır yapmışlar, evin bir köşesine kitaplar yığmışlar, gece yarılarına kadar kitap okumuşlar, süs eşyaları yapmışlar. Ortalık sakinken kimselere görünmeden çıkıp Unkapanı'ndan Sirkeci'ye, bazen de Eyüp'e kadar sahil boyunca yürümüşler. Elleri toprakta, gözleri denizde dört buçuk ay geçirmişler.

Dört buçuk ayın sonunda polis evi bastı ve Şule'yi götürdü.

İşte tam da o sırada herkesi şaşırtan bir şey oldu; Şule'de ne kronik depresyon ne de intihar eğilimi kalmıştı. Mustafa bu süre içinde gözündeki yaşı, kalbindeki aşkı, ruhundaki hicranı, ciğerindeki sızıyı ilaç edip Şule'nin önüne koymuştu.

Kızı iyi oldu. Olay tatlıya bağlandı. Evlendiler mi? Evlendiler. Mutlu da oldular. Mevzu hikaye olsa burada biterdi ama bitmedi. Üç sene sonra ayrıldılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

**BEN DÜNYALARI ATEŞE VERECEK KIVILCIMIM.BEN ZİNCİRLERİ KIRACAK ÇEKİCİM.
BEN HALKIMIN VE ESARET İÇİNDE YAŞAYAN HERKESİN UMUDUYUM.
ÇÜNKÜ BİLİYORUM Kİ İNSAN KENDİNİ KÖLELEŞTİREN
ADALETSİZLİKLE ÖZGÜRLEŞEMEZ.**

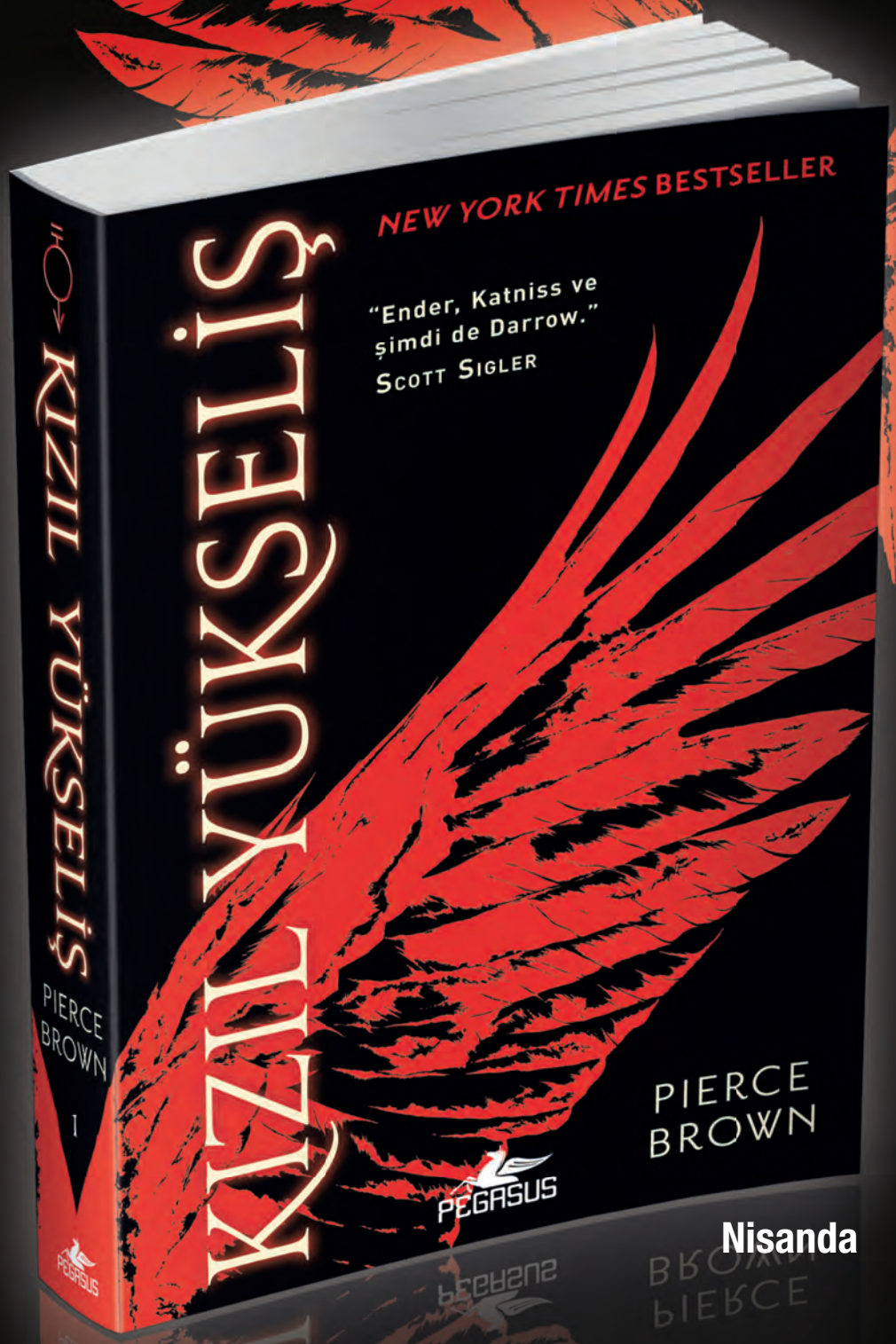
New York Times Çoksatanı & 2014'ün En İyi Kitapları Seçkisi

Entertainment Weekly - 2014'ün En İyi Kitapları Seçkisi

Buzzfeed - 2014'ün En İyi Kitapları Seçkisi

Shelf Awareness - 2014'ün En İyi Kitapları Seçkisi

Goodreads - 2014'ün En İyi Bilim Kurgu Roman Ödülü

Nisanda

"Bir intikam, savaş ve güç mücadelesi..."
Kirkus Reviews

"Klasik bilim kurgu hayranları ve yeni distopik destanların coşkulu takipçileri bu müthiş kitabı mutlaka okumalı."
Examiner.com

"Olağanüstü bir macera, nabzınızı hızlandıracak bir serüven... Pierce Brown'ın çarpıcı ilk romanı *Açlık Oyunları*, *Sineklerin Tanrısı* ve *Ender'in Oyunu*'nu anımsatıyor. Başınız döndürmek için gereken her şeye sahip."
Entertainment Weekly

"Pierce Brown'ın imparatorlukları çökerten bu ilk kitabı, insanlığın yıldızlara yayılma hayalini yeniden canlandırıyor."
Scott Sigler

twitter.com/pegasusyayinevi facebook.com/pegasusyayinlari instagram.com/pegasusyayinlari

20. Tüyap İzmir Kitap Fuarı
18-26 Nisan 2015
Salon No: 2 Stant No: 208

PEGASUS
www.pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranter.org

ERTUĞRUL MAVİOĞLU

KILIÇ

Babamın Kayseri Develi'deki çocukluk arkadaşlarından Ardaş ustanın adını ilk duyduğumda, henüz okula bile başlamamıştım. Ardaş ustaya marangozluk atadan mirastı ve vakti geldiğinde tezgâhın başına geçmişti. Babam evimizdeki ahşap eşyaları misafirlerimize gururla gösterir, "İşte" derdi: "Bunları benim arkadaşım Ardaş yaptı. Tek bir çivi ya da vida kullanılmadı. Bağlantı yerlerinin tamamı geçme."

İKEA'nın, zengin ya da yoksul ayırt etmeksizin, bütün evleri fütursuzca işgal ettiği yıllara daha çok vardı. Aslan ayaklı masa ve sandalyeler oyma işçilik ürünü; mobilyaların gövdeleri ıhlamur, meşe ya da gürgendi. Sunta bilinmezdi o zamanlar, tıpkı hayali ihracatın ne olduğunun bilinmediği gibi. Marangoz dükkânının içine girdiğinizde, hızarın doğradığı kalaslardan yayılan keskin bir çıra kokusu, çalışanların ter kokusuyla buluşur, döner dolaşır burnunuza doluşurdu.

Ardaş ustanın, içinde 7/24 talaş tozunun cirit attığı marangoz dükkânına girip, hapşırık krizine yakalandığımda, dokuz yaşlarında var ya da yoktum. Elişi dersi ödeviydi; tahtadan yapılmış bir objeyi önce renk renk boyayacak, ardından da vernikleyip parlatacaktık. Ödevimi babama izah etmeye çalışırken, güvenli bir edayla, "Ardaş yapar, sen merak etme" diyerek sözümü kesti ve ekledi: "Ne istiyorsan ona söylersin."

İple çektiğim hafta sonu nihayet geldi ve babamla beraber Ardaş ustanın Unkapanı'ndaki marangozhanesine gittik. Orta boylu, güleç yüzlüydü; bizi kapıda karşıladı. İlk dikkatimi çeken, nasırlı, kocaman elleri olmuştu. Üzerindeki eprimiş kahverengi el örgüsü kazağı toz içindeydi. Ardaş usta, bir hamlede iki yanağımı birden kavradı, kendine doğru çekerek büyük bir şapırtıyla alnımdan öptü. Ardından "İbrahim, bu kaç numara?" diye sordu. Babamın yanıtı hazırdı: "Üç numara; tekne kazıntısı olan bu işte."

Sonra işten, güçten, memleketten, gelmiş geçmiş günlerden, bugünden, akıllarına gelen, dillerine dolanan her konudan, bir mevzudan diğerine atlayarak sıkı bir hasbıhale giriştiler. Çok neşelilerdi; ben ise seri halde hapşırmaktan mütevellit keyifsizliğimi, onlara da bulaştırmak istemedim. Bir köşede durup öylece beklerken birden neden buluştukları akıllarına gelmiş olacak ki, ikisi birden aynı anda bana döndü. Ardaş usta, "Söyle bakalım delikanlı, senin için ne yapabilirim?" dedi. Yanıtı önceden hazır sorular vardır ya, bu da benim için öyleydi. Hiç düşünmeden "kılıç" deyiverdim: "Tahtadan bir kılıç istiyorum ama sağlam olsun. Hiç kırılmasın."

Ardaş usta, gözlerimin ta içine doğru, acısıyla delen bir bakış fırlattı, yalvarır gibi boynunu bükerek: "Başka bir şey yapsam olmaz mı?" diye sordu. "Horoz yapayım, araba yapayım, eşek, köpek, serçe, bıldırcın, ne istersen yapayım ama kılıç isteme benden" diyordu Ardaş usta. Çocuk milleti biraz gaddar oluyor. Kafamı iki yana sallayarak inatçı bir ses tonuyla, "olmaaaz" dedim. Tahta kılıç için ısrarcıydım. Ardaş ustanın yüzünün düşüp, sesinin boğulduğunu, dün gibi hatırlarım. Kelimeleri, bir bir boğazına düğümlendi ama o yine de devam etti: "Her kılıç eninde sonunda kırılır, her kötülük de elbet cezasını bulur. Ama vakti zamanında, çeliği icat edenlere lanet okur; kılıç, henüz ustasının elinden çıkmadan kırılsın isterdim. Biz tebaayız, kılıç sevmeyiz. Çünkü verdiği yaralar, ecdadımızın kadim izidir."

Marangoz dükkânından çıktığımda, o güne kadar hayal bile edemeyeceğim güzellikte bir tahta kılıç sahibi olmuştum ama yine de mutlu değildim. Hatta yüzüme sağlam bir sille inmiş gibi allak bullaktım. Tabii ki böyle becerikli bir arkadaşı olduğu için babama müteşekkirdim ama ilk kez duyduğum sözlere fena takılmıştım. "Ardaş usta biraz farklı konuşuyor sanki" diye karmaşık bir laf attım ortaya. Sonra devam ettim: "Adı da değişik. Bildiğim isimlerden değil onunki, bize hiç benzemiyor." Babam, "Ardaş Ermeni'dir oğlum" dedi: "O yüzden adı da, konuşması da bizden farklı. Bizim oralarda Ardaş'ın ailesi için kılıç artığı denirdi. Ama sen ne nedenini sor ne de niyesini. Çünkü bunlar çok iç karartıcı ve hüzünlü hikâyeler."

Babam çok kararlıydı ve anlatması için ısrar edemedim ama merak bu ya, "Bizde de Ermenilik var mı?" sorusu ağzımdan taşıverdi. Babamın yüzü müstehzi bir gülüşle aydınlandı ve "Hayır oğlum" diye yanıtladı: "Biz Ermenilerden kız aldık ama onlara kız vermedik. Bizde Ermenilik yok." Ermenilerden aldığımız kızların kim olduklarını çok sonraları öğrendim. Uzun yıllar öncesinde, iki Ermeni kız kardeşi, babamın iki dayısına gelin etmişler meğer. Çok hoş sohbet, çok şekerlerdi. Gülmeleri hiç eksilmeyen Hediye ve Şaziye yengelerim benim; mekânları cennet olsun...

Biraz daha büyüyüp memleket hallerine merakım arttığı zamanlarda Ermenilere ne yapıldığını babaanneme sordum. Nur içinde yatsın babaannem çok yaşlanmıştı artık ve ağır konuşuyordu: "Yalan yavrum, büyük bir yalan. Ermeni tavuk mudur da biz keselim. Allah günah yazar, öldürene de, iftira atana da. Ben o zamanlar şuncacık bir kız çocuğu idim. Bir seher vakti, kar, kış demeden eşeğin üzerine binip yollara dökülmüşler. Sabah kalktık, yer gök ayazdı. Bir baktık hiçbiri yok. Bazıları yolda, belde toprağa kavuşmuşlar ama yarını görmek nasip olmasın ki kılıçtan değil. Bizim oranın Ermenileri soğuktan ölmüşler gadasını aldığım, kara kıştan, tipiden gitmişler."

Masal bilmem, ninni yerine hep sürgün ağıtları dinledim.

***

İnsan, yer elması kadar inatçı bir varlık. Düştüğü topraktan, tamamen kazıyamadıysanız eğer, kellesini koparmak, varlığını tüketmiyor. Tüm zorbalıklara, sürgüne, kılıca, hançere, tabancaya, tüfeğe, süngüye, devlete, kara, soğuğa, tipiye, itilmeye, kakılmaya ve bilumum kötülüklere dayanabiliyor. Ardaş usta, nasıl ağacın ustası olarak belleğimde yer ettiyse; tanıştığımızda, Hrant da dik duruşun ve sözün ustası olarak nakşetti bilincime. Onun da kocaman elleri vardı, adı 'alev' demekti ve bir gün dedi ki: "Ölenlerin üzerinden konuşmak bizi doğru dürüst bir çözüme de götürmüyor. Biraz da kalanlar üzerinden konuşalım. Bakalım kalanlar ne yaşamışlar. Kalanlar üzerinden gidersek belki de birbirimizi daha iyi anlayabileceğiz. Belki de birbirimize akraba çıkacağız. Bir yakınlaşmadan bahsediyorsak, bakalım hayat önümüze neler çıkaracak. Kalanların kimler olduğu açığa çıktıkça, eminim o zaman insanlar birbirlerini kolay kolay 'Ermeni piçi' ya da 'Ermeni dölü' diye aşağılayamayacaklar."

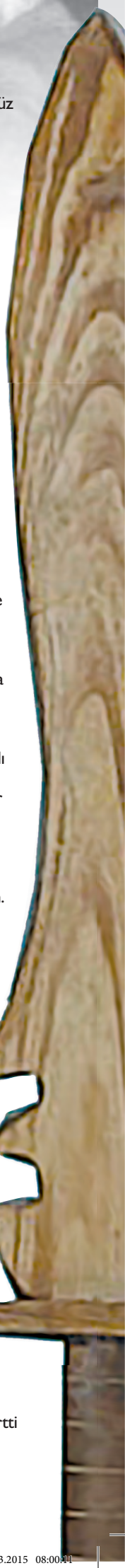
Geçmişe ilişkin inkâr ya da itham; düşmanlıkları, dolayısıyla ölümü kutsuyordu ve hiç kuşkusuz Hrant, yüzünü her halükarda yaşama dönmeyi tercih ettiği için; katledilenler kadar, hatta belki de daha fazla kalanları dert edindiği için yok edildi. Çünkü geride kalanların başına gelenler, neredeyse soykırımda katledilenler kadar korkunçtu ve tüm bu acıların herkes tarafından bilinir olma ihtimali, muktediri hep huzursuz kılacaktı.

Sarkis abi ile beni Hrant tanıştırdı; "Bizim Ermenilerin hangisine dokunsan, içini acıtacak bir öykü dinlemen sürpriz olmaz" diyerek. Mayda hanım ve Leda ile de o gün karşılaştım. Bu toprakların konuşulması kadar işitilmesi de son derece zor ve zorlayıcı olan yaşanmışlıklarını, sansürsüz bir dille anlattılar.

Mayda hanım, soykırımdan sağ kalanların başına gelenleri anneannesinden dinlemişti ve belleğinde yer edenleri şöyle sıraladı: "Anneannem 1915'i yaşamıştı. O dehşet ortamından kurtulanların korku dolu olmaları ve kendi çocuklarına da bu korkuyu bulaştırmaları çok normaldir. Zaten benim çocukluğum da 'Vatandaş Türkçe konuş' zamanlarına rastladı. İlkokulu Ermeni okulunda okudum. Sadece Türk tarihi okuyorduk. Kendi tarihimizi merak ediyordum. Ermeni tarihini okul sıralarında öğrenmem mümkün olmadı. Kendim araştırdım ve Ermeni kültür sanatını ancak böyle öğrenebildim."

Sarkis abi ise tehcirin üzerinden tam 20 yıl geçtikten sonra İstanbul'da dünyaya gelmişti. Soykırımın travmasını, anlatılan hikâyeler sayesinde neredeyse kendi yaşamış kadar iyi biliyordu. Yakılan ağıtlarla büyüyen Sarkis abinin, Ermenilerin bu topraklarda çektiklerine dair çok sözü vardı: "Masal bilmem, ninni yerine hep sürgün ağıtları dinledim. O yıllarda dut ağaçlarının altında buz gibi soğukta nasıl bir kış geçirdiğimizi anlatırdı büyüklerimiz. Nasıl aç kaldıklarını, nasıl mühürlü evlerden yiyecek çalarak hayatta kalabildiklerinden söz ederlerdi. Annemin, anneannemin, teyzelerimin düştükleri Amerikan yetimhanesinde yaşadıklarını o küçücük halimle ezbere bilirdim. Bu anlatılanlar o kadar içimize işlemiş ki, benim neslimden olan Ermeniler arasında '10 yılda bir tokat yiyeceğiz herhalde' kavramı yaygındır. Askerlik, Varlık Vergisi, 6-7 Eylül olayları, Kıbrıs mitingleri zamanında Rumlar yerine Ermenilerin dövülmesi gibi olaylar da bu kavramı pekiştirdi. Varlık Vergisi çıkarıldığı zaman maaşlı olarak bir mağazada çalışan dedemin çektiği zorlukları biliyorum. Bir bekçi düdüğü çaldığında bile korkan o zavallı adama 500 lira vergi konulduğunda hastalanıp yataklara düşmüştü. Baskılardan o denli yıldılar ki, aileler birer ikişer İstanbul'a göçtüler. İstanbul'dan da başka yerlere gittiler ve sonunda geride sadece 60 bin kadar Ermeni kaldı. Çocukken tanınmadığımız mahallelerde bütün Ermeni çocuklar farklı isimler kullanırdı. Ben de adıma yakın olduğu için 12 yaşlarındayken Selçuk ismini kullanıyordum. Jerar'lar Celal, Agop'lar Yakup olurdu."

Sadece eskiler değil, yeni kuşak Ermeniler de bu kırımdan paylarına düşeni fazlasıyla aldı. Leda'yı, Hrant'ın öğrencilerinden biri olarak tanıdım. Kuşkusuz Ermenilerin yaşadığı acılı tarihe ilişkin çok cümle duymuştu ama ırkçı bir grup etrafa tükürükler saçarak salgıladıkları sloganlarıyla Agos'un kapısına dayandıkları zaman kendisinin bir Ermeni olduğunu kesin olarak anladı. "Geçmişte kötü şeyler olmuş ama geçmiş geçmişte kaldı artık" diyenler için konuştu Leda: "Normal yaşantımızda en fazla karşılaştığımız soru 'Nereden geldiniz' oluyor. Oysa biz de onlar gibi Anadolu'dan geldik. Annem Diyarbakırlı, babam ise Kayserili. 150 kişilik bir grup Agos'un kapısının önünde protesto eylemi yapmıştı. O zaman ben de Ermeni olduğumu anladım. İstiklal Marşı okudular. Sanki biz bu ülkenin okullarında hiç İstiklal Marşı okumamışız gibi. İlkokuldan liseye kadar Ermeni okullarında okudum. Öyle bir müfredat işleniyordu ki, Ermenilerin bu ülkeye ne kadar zararlı olduğunu öğretirlerdi. Bunlara kendi aramızda gülüyorduk ama not almak için de orada yazılanlar doğrultusunda yanıtlar veriyorduk. Edebiyat öğretmenimiz aynı zamanda Ermeni okullarının tümünde olması gereken Türk müdür başyardımcısıydı. O kadar sertti ki, her davranışımızdan bir mana çıkarırdı. Gençlerimiz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dışa açık ve cesaretliler. Yaşlılar biraz daha kapalılar. Mesela annemle dışarıda gezerken haç takmamı, kendisine 'mama' diye hitap etmemi istemezdi. Babamın adı Murat'tır, iş çevresi onu Müslüman sanıyordu. Dolayısıyla babamın iş çevresiyle karşılaştığımızda hepimiz başka bir adla anılırdık. Babamın iş çevresi beni de Deniz ismiyle tanırdı."

***

1915 Ermeni Soykırımı'nın üzerinden tam bir asır geçti ama kapı komşumuzun bedenindeki kesikler bir türlü iyileşmedi. Çünkü bu ülkeyi yönetenler, ne kadar az konuşulur, ne kadar az şey bilinirse yaptıkları o büyük kötülüklerin o kadar çabuk unutulacağını sandılar. Oysa yara çok derindeydi ve tükenmeyen sızısıyla her fırsatta kendini hatırlatmasını bildi. Kitaplar, şiirler yazıldı; sürgün, tehcir ve katliam öyküleri dilden dile dolandı. Hikâyeler film oldu, şarkı oldu. Zalimin zulmü, bilimsel konferanslara taşındı, dünyanın dört bir yanındaki farklı üniversitelerde 1915'i araştıran kürsüler kuruldu.

Zulümkârların, geride bırakırken dönüp bir kez bile bakmadıkları onca mazlumun, isyanının değilse bile hiç değilse 'ah'ının çıkacağını hesaplamaları gerekirdi. Ve ses maddesel bir şeydi, bir kez tınısı duyulmaya görsün, bir daha asla yok edilemezdi. Uzayın boşluğunda saklanır ve günü geldiğinde, hiç beklenmedik bir anda önce uğultuya, sonra da çığlığa dönüşür, sağır sultana bile kendini duyurmayı başarabilirdi.

Mesela Jean Kehayan'ın Vatansız adlı kitabında yazdığı cümlelerden her biri, 1915'in yok edilemeyen çığlıklarından türedi. Kehanyan, vahşetin o meşum tarihini otoriteden sakınmadan, cesaretle anlattı: "Uğursuzluk yayılıyordu; insanlar bohçalarını sırtlayıp dağlardaki manastırlara sığınıyorlardı. İdareciler, 1915'in Ocak ve Şubat aylarında sığınmacılara kente inmelerini tebliğ ettiler. Aynı telgraf, aynı dâhiliye nazırı, aynı Talat Paşa, kâfirlerin yok edilmesinden sorumluydu. Dağlardan indiler ve çocuklar okullara kapatıldı. Gücü kuvveti yerinde olanlar yorgunluktan tükenip ölmeleri için dağlara terk edildiler. Çöller, sular, nehirler, toplu mezarlar haline geldi. Küçükleri kayıklara doldurarak denizlerin açıklarına bırakıyorlardı. İşkence görüp kayalıklardan atılan kurbanların kanıyla kızıla boyanan Karadeniz'den artık kimse balık yiyemez sanılıyordu. Binlerce çocuk kentten uzaklaştırıldı. Kasaba kasaba dolanıyorlardı. Köylüler onları evlerine alıyor, bu genç sapkınların isimlerini ve dinlerini değiştiriyorlardı"

Evet, dağlara taşlara hüküm süren vahşet, insan aklının alabileceği boyutları çoktan aşmıştı ama sanıldığının aksine bu katliam mevsiminde, yüreğini karatmamış, bilinci ve vicdanı temiz kalanlar da oldu. Sarkis Çerkezyan, bir anlatısında, Ermenilerin tehciri yönündeki talimatlara boyun eğmeyip insan kalmayı becerenlere de yer verdi. Bu vicdanlı insanlardan birisi, Konya Ereğlisi'nde Gökbudak ailesinin lideri Deli Mustafa Ağa'ydı. Deli Mustafa Ağa'ya, Ermeniler için tehcir emri geldiğini söylediler. O da, "Biz öyle bir şey yapmayacağız" diye yanıt verdi. Mustafa Ağa, itiraz seslerinin yükselmesi üzerine çevresindekilere, "Bir pilav pişirmek için su yerine tereyağı koysam ama tuz koymasam o pilav yenir mi?" diye sordu. "Hayır, yenmez," yanıtını alınca da lafı gediğine koydu: "Ulan Türk bulgur olsa, pilav pişirsek, tuz yerine Ermeni'yi koymasak o pilav yenmez. Onlar bu memleketin hem tadı hem tuzu. Gâvursuz memleket mi olurmuş?" Böylelikle Konya Ereğlisi'nde bazı Ermeni aileler Suriye çöllerine sürülmekten kurtuldu.

Ama belli ki Deli Mustafa gibi olanlar çok azınlıktı o kanlı ve kara günlerde. Çoğunluk insan avındaydı ve bizler bu gerçeği, 1915 öncesinde bir milyondan fazla olan Ermeni nüfusun, bugün 60 binin de altına düşmüş olmasına bakarak daha net görebiliyoruz. Sadece nüfus azalmadı; onca Ermeni'nin malı, mülkü büyük bir hızla komşularının ya da devletin hesabına işlendi o yıllarda. Ne var ki, malın mülkün üzerine konmanın büyük bir yıkıma kapı açtığını gören olmadı. Zira tesisler gasp edilmişti edilmesine de işletecek maharete sahip kimse yoktu. O nedenle tehcir, Ermenilerin var olduğu üretim alanlarında tam manasıyla ekonomik bir çöküş yaşanmasına neden oldu. Kayseri'de, Harput'ta ipekçilik bitti mesela. Bazı kentler haritadan silindi. Harput diye bir yer yoktu artık ve Zeytuna kasabasından geriye sadece bir köy kalmıştı. Yani Ermenileri kesenler, kendi bindikleri dalı da kesti. Sosyal hayat çöktü, ticaret çok ağır darbe aldı. Hâsılı kelam, soykırım sonrasında memleket Deli Mustafa Ağa'nın deyimiyle sadece 'gâvursuz' değil, işsiz, aşsız ve ekmeksiz de kaldı.

***

Bütün bu yaşanan acıların sorumluluğundaki aslan payı, elbette ki Türklere aitti. Ama bilenler, bu kanlı sorumlulukta Kürtlerin de küçümsenmeyecek bir ortaklığı olduğunu söylerler. Yazar Faik Bulut, 1915'te Kars'ta yaşananları ninesinden dinlediği gibi aktarmıştı: "Annemin ninesi Zeri Nine, ben 10 yaşındayken o 115 yaşındaydı. Çok net anlatırdı. Bizim oradaki köylerin çoğu Ermeni köyleridir. Biz Kürtler çok sonradan oralara yerleşmişiz. Cami boyalı, duvarları kazıdığınız zaman freskler çıkıyor. Zeri Nine şöyle anlatırdı: 'Ermeni çeteleri geldiler, bizi samanlığa kapattılar, ateşe verip bırakıp gittiler.' O dönemde bizimkiler Hamidiye Alayları'na yardımcı olurlarmış. Bu olayı duyunca Kırmızı Köprü diye bilinen yere giderek pusu kurmuşlar. Sadece Ermeni komitacıları değil, sivil Ermenileri de öldürüyorlar. Zeri Nine bu kanlı misillemeyi de şöyle anlatırdı: Öyle vurdular, öyle vurdular ki, şubat ayıydı. Cesetle dolan ve eksi 30 derecede donan Kars Çayı geri akmaya başladı."

Evet, çok kanlar aktı ve akan her damla kan, bugün yaşadığımız topraklarda ezeli ve ebedi olmakla gururlanıp, öteki kıldığına 'ya sev, ya da terk et' diyen kafatasçıları palazlandırdı. O yüzden Ermenilerden sonra Kürtlerin başına gelenleri de düşünürsek eğer, Şeyh Sait isyanının önderlerinden Cibranlı Halit'in 1915'teki öngörüsü dikkatlerden kaçmamalı: "Osmanlılar bazı Kürtlerin de kılıcıyla Ermenileri temizledi, şimdi sıra bize geldi. Önce 'zo' diyenler öldürüldü, sıra 'lo' diyenlerde."

Aslında bu sözler, halkların birbirine kırdırılıp, geriye ölümden ya da zulümden gayrı neredeyse hiçbir şeyin kalmadığı "Anadolu'nun Türkleştirilmesi' tarihinin özeti gibidir. Bu talihsiz tarih, kabul etsek de etmesek de, Ardaş ustanın "ecdadımın kadim izi" dediği kılıç yarasını; kâh yürekleri dağlayarak, kâh vicdanları kanatarak, her defasında hepimize, eşit biçimde yeniden üleştirecektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ERDEM AKSAKAL

VEFA

Orhan Pamuk'un -bence- en çarpıcı romanlarından birisi Kafamda Bir Tuhaflık. Bozayı, İstanbul'un semtlerinin tarihini, bir kent hikayesini anlattığı için de elbet. Ama en çok, Yeni Türkiye'nin üzerinde yükseldiği sosyal yapıyı çizdiği için. Kafamda Bir Tuhaflık ve ana karakteri Mevlut üzerine konuşmayı çok hak ediyorsa da, ben bunu yapmayacağım. Mevlut'ten bizi çok iyi bildiği Vefa'ya kadar götürmesini rica edeceğim. Sonra ayrılacağız. Yaklaştık zira Vefa'ya.

Vefa duygusunun yitiminin, "Vefa bir semt adıymış sadece" adlı sitem ile eleştirilmesine bayılıyorum. Türkçe'nin en harika klişelerinden. Eski Alaturka şarkıları dinlemek kadar hoş ve kıvamında. Mizah da var, sitem de, hafiften coğrafya, kent bilgisi. (Burası mı oluyor Vefa? Çok sağol Mevlut abi. Seni de yorduk buraya kadar.)

"Vefa sadece bir semt adıymış meğer"i en çok yalnız yaşlanan, terk edilmiş şöhretlere vahvahlanırken duyuyoruz. Şöhretli kişiyi ellerinin üzerinde taşımış hayranlarının, bir zaman sonra sırt çevirmesini kınarken mırıldanıyoruz. Vefa duygusunu kaybetmenin acımasızlığı bıçak gibi kesiyor tüm diyaloğu. Vefayı ihmal edip bir semt adı mertebesine düşüren (ki semt adı olmak da hiç az bir şey değil) büyük ayıp etmiş oluyor.

İşte biz kentliler, trendi takip edenler, modayı sevenler, globalleşenler, hızlı yaşayanlar; korkarak söylüyorum ama; vefa sözcüğünden öyle uzaklaşmışız ki bırak duygusunu, semtinin dahi adını bilmeyiz. Birkaç hafta önce gazete haberlerinde Müslüm Gürses'i, ölüm yıldönümünde mezarı başında anan hayranlarını görünce yüzleştim bu gerçekle. Müslüm Gürses'e değer verenler, atlamış gelmişti Zincirlikuyu Mezarlığı'nda. Muhtemelen Bağcılar'dan, Güngören'den, Fikirtepe'den (gökdelenler henüz ele geçirmediyse) en yakını Gültepe'den yola çıkmışlar. Siyah beyaz Müslüm Gürses resimleri olan, üzerinde şarkı sözleri yazan atkılarını boyunlarına dolamışlar. Azımsanmayacak kadar kalabalık bir grup insan da dış görünüşünü Müslüm Gürses'e benzetmiş. Buna ne kadar önem verdikleri bakışlarından belli. Önemsiyorlar ve gurur duyuyorlar bu benzerlikten. İzmir'de Müslüm Gürses'e benzeyen bir berber vardı. Üçkuyular'ın ara sokaklarında. Yirmi sene arayla gördüğüm iki seferde de Müslüm Gürses'e aşırı benziyordu. Daha doğrusu kendisini benzetmişti. Çünkü Müslüm Gürses'e benzemek, doğal bir benzerlik değil. Örneğin bir ara Emrah'a benzerlikle ünlü olmaya çalışan Emral, gerçekten Emrah'a benziyordu. Saçı, sakalı, bıyığı, kilosu ne olursa olsun benziyordu. Kendisine gelen eleştirileri de öyle savuşturuyordu. "Ne var kardeşim Emrah'a benziyorum diye şarkı da mı söylemeyelim?" Oysa Müslüm Gürses'e dış görünüş olarak benzemek kolay bir iş. Yeterince sabreden, kıvırcık saçlı ve esmer birisi en azından andırabilir Müslüm Gürses'i. İşte Gürses'in hayranlarının vefası burada. Müslüm Gürses öleli iki sene olmuş ama hâlâ şekillerini bozmamışlar. İki seneyi daha Müslüm Baba'larına vermişler. Kentlilerin sosyo-kültürel olarak beğenmediği Müslüm Gürses hayranları, ölmüş efsanelerinin ardından vefa duygusuyla yaşamaya devam etmişler.

2015'in Mart'ı aynı zamanda Berkin Elvan'ın da birinci ölüm yıldönümüydü. "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" denilen Gezi direnişinin ikinci haftasında Okmeydanı'nda vurulmuştu. Cenazesi milyonları toplamıştı. Berkin, 9 ay yaşama tutunmaya çalışan 15 kiloluk bir bedenden çok daha büyüktü. Gezi Parkı'nda savunulan özgürlüğün, direncin, başkaldırının simgesiydi Berkin. Adaletsizliğe isyanın, çocuğa verilen değerin sembolüydü. Berkin'i unutmayacaktık. And olsun ki Berkin'in hayalleri yaşayacaktı. Milyonlar için dünya kardı o gün. Hayat durdu. Berkin her şey oldu. İstanbul insana dönüştü, sokağa aktı. Bitti denilen Gezi ruhunu, dayanışmayı tekrar ayağa kaldırdı Berkin Elvan.

Müslüm Gürses ile Berkin Elvan'ın Mart ayında dünyaya göz yummaktan başka bir ortak yönü daha vardı. Aslında ortak yön onların değil de, onları algılayan kentli bir kitlenindi. Kentli kitle Berkin'i ve Müslüm'ü; ifade ettikleri değerlere tam da ikna olmadan; fazlasıyla benimsedi. Her ikisinin de cenazesine, ait oldukları, içinde yetiştikleri sosyal kesim dışındaki kitleler de omuz verdi.

2000'lerde kentliler, AB sosyoekonomik grup, beyaz yakalılar, apartman çocukları, conconlar, kolejliler adına ne derseniz deyin doğma-büyüme Müslümcü olmayanlar, Müslüm Gürses'i (bazı coverlar aracılığıyla da olsa) keşfediverdi. Müslüm Gürses'i "baba" yapan Gülhane konserleriyle anmadılar. Kendilerine hoş gelen Teoman, Ortaçgil şarkıları coverlayan Müslüm'ü görmek istediler. Müslüm'ün içindeki feryadı, sound'unu, duruşunu, isyanını en iyi kendilerinin algıladığını öne sürdüler. Cenazesi Teşvikiye Camii'nden kalktı. Beyaz yakalılar zorlanmadı yerini bulurken. Ünlülerin arasından korteje girmeye çalıştılar. Sonra ise, unuttular Müslüm Gürses'i. Ne mezarına uğradı, ne adını andı. Müslümcülük bir heyecandı, geçti gitti.

Aynı sahiplenmeyi Berkin Elvan'a yaptık. Beyaz yakalının, "Ne kadar çarpık kentleşmedir bu, şehrin göbeğinde" diye burun kıvırdığı Okmeydanı'nın çocuğuydu Berkin. Devlet envanterine kayıtlı silahların vurduğu (ne yazık ki) ilk çocuk değildi. Berkin vurulduktan sonra isimlerini duyduğumuz İrfan Ağdaş'ı, Uğur Kaymaz'ı, Ceylan Önkol'u katleden şiddetin farkında olmadığımızı söylemiş, özürler dilemiştik. Berkin özrümüzdü. Bu acımasızlığı unutmayacaktık. Takipçisi olacaktık. Vefayı, dayanışmayı, insanlığı geç bulmuştuk. Kaybetmeyecektik. Bu ruh hali ve telefonun navigasyon uygulamasının yardımıyla Okmeydanı Cemevi'nin yerini bulmuş, gitmiştik cenazeye.

Bir yıl geçti üzerinden. Bir yılda gözümüzün önünde 40 yıl yaşlanan ailesi, andı Berkin'i. Yanlarında da zaten yıllardır İrfan Ağdaş'ı, Uğur Kaymaz'ı, Ceylan Önkol'u ananlar vardı. Acıyı Maraş'tan, Sivas'tan, Gazi'den, Roboski'den bilenler. Acının tarihinin Berkin'le başlamadığını ve onunla bitmeyeceğini görenler geldiler yine Okmeydanı'na. Onbinler Elvan ailesini yalnız bırakmadılar. Okmeydanı yine insanla doldu taştı. Yıl boyu başımı hangi acıya çevirsem hafifletmeye koşan Elvan ailesi, hiç yalnız kalmadı. Evlat acısı ne kadar hafifleyebiliyorsa, o kadar hafifletti gerçek dostları.

Ama artık eskisi gibi olmayacağına ant içenler, Berkin'i unutmayacağını söyleyenler unutuverdiler. Onbeş günlüğüne uğradıkları Taksim'den, Beşiktaş'tan, Okmeydanı'ndan; Cadde'ye Nişantaşı'na geri çekildiler. Çapulcu Ayyaş'lı sosyal medya isimlerini geri döndürdüler. Hiçbir şey olmamış gibi plazalarında yaşamaya devam ettiler.

Berkin ve Gezi'de ölen tüm gençler yaşamlarıyla bir şey öğretmeye çalışmışlardı oysa. Kentlilere dayanışmayı, vefayı anlatmışlardı. Gencecik halleriyle hocalık yapmışlardı hepimize. Biz de öğrendiğimizi zannettik. Kalıcı bilgidir, artık aklımıza kazındı diye umduk. Ama tüm dersler gibi, sınav döneminden sonra üstüne bir de yaz girince unutuldu hepsi.

En güçlü olmaya oynayanlar unutmamak zorunda. Günün en geçerli mezar taşı kiminse onun başında gözyaşı döken timsah çok. Dün Abdi İpekçi, Hrant Dink; bugün Yaşar Kemal. Çıkarları kime ağlamayı gerektiriyorsa. Oyundaki rolleri bu. Unutmuyor gibi yapıyorlar.

En alt sınıf zaten unutmuyor. Unutursa yok olur çünkü. Geçmişini terk etmiyor. Bağcılar'da büyüdüyse Müslüm Gürses'in, Nurtepe'de büyüdüyse Berkin'in mezarına gidiyor. Değerlerini terk etmeme sözü veriyor. İsyanını diri tutuyor.

Ama sen ki özgürlük arama iddiasında, sen ki kabına sığmayan, sen ki hayatından hoşnutsuz, sen beyaz yakalı söz veriyorsun ama atlıyorsun. Sana geçer not verenleri kaçıncıya yüz üstü bırakıyorsun? Vefa'nın yolunu unutuyorsun. Kara kaşlı Berkin'e ve güzel ailesine verdiğin sözü tutmuyor, kendine yazık ediyorsun. Onlar hak ettiği gönüllerde, yoldaş omuzlarda en güzel yeri hep bulacaklar. Berkin'in mezarı, Anadolu'nun rengarenk, acı dolu hikayesini bir kere kazıdı aklımıza. O hikâye hep var olacak. Sen nerede olacaksın önümüzdeki yılın Mart ayında? Var olabilecek misin?

Neler Gördüm?

> Bu konuda, inanıyor musun sen diye bir soru formu olduğunu

> Kadınların inanmaya, erkeklerin inanmamaya meylini

> İnanmayanların inananları enayi saydığını

> Uyanıkların herkesi kendileri gibi sayma ısrarını

> Alman olsak okey ama türküz diye uyanıklık arayanları

> Çocuk olunca kadınların bu konuda hassaslaştığını

> Erkeklerin, içinde yaşadıkça konuya ısındıklarını

> Belgelerden ve testlerden çok az kişinin anladığını

> Anca "doğal" olabilenlerin, illa bir bok atmasını

> Her şeyde olduğu gibi önce ismin kirlendiğini

> Fena beslenenlerin, kötülerken ayrı bir zevk aldığını

> İnsanların bir noktada sertifikaya değil yıllardır tanıdığı yüzlere güvendiğini

> Düdükleniyor bunlar ya kafasının bizi bir yere götürmeyecegini

> Meselenin özünün iyi niyet ve ahlaktan ibaret olduğunu

Organik mi değil mi mevzuunda.

Bakangör

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİROL TEZCAN

BİR HAFIZA TAZELEME: DOKSANLI YILLAR

O yıllar analar, "Yeter ki evladım hapse düşsün, ben bir ömür beklemeye razıyım." diye dua ederdi. Doksanlı yıllardan söz ediyorum. O zamanlar nasıl bir güvenlik yasası vardı hatırlamıyorum... ama güvenlik güçlerinin yaptığı birçok şeyi çok iyi hatırlıyorum.

Remzi Basalak'ı hatırlıyorum mesela. 1992 yılıydı. On sekiz yaşındaydım o zaman. Bir eylemden sonra gözaltına alınan Remzi, o zamanlar âdet olduğu üzere, üzerinde kurşunlarla "T.C. POLİS" yazan masanın arkasında gazetecilere teşhir edilecekti. Polisler gururluydu. Büyük bir başarıya imza atmışlardı. Ritüel ilk patlayan flaşa kadar devam etti. Remzi, soğukkanlı bir tavırla önünde duran masayı tekmeledi. Polisler ve de bu ritüelin bir parçası haline gelmiş gazeteciler için büyük bir şok yaşanıyordu. Remzi, o güne kadar sorunsuz akıp giden koca bir teşhir oyununu bir tekmeyle yerle bir etmişti. Apar topar, gömleği yırtılarak götürüldü. Ben yaka paça götürülüşünü değil, o şanlı tekmeyi hatırlarım hep.

***

Adana'da Atatürk Parkı vardır, istasyona yakın. Parkta otururken polis bir kuşatırdı parkı, uçtan uca herkesi toplar sıraya geçirir, kimlik kontrolü yapardı. Bir şey yapmanıza gerek yok, kimliğinizin herhangi bir yerinde Kürt illerinden birinin yazması gözaltına alınmanız için yeterli bir nedendi. Bir gün Ali Abimle beraber o parkta oturuyoruz, polis geldi. Ali Abimin cebinde Ozan Emekçi'nin kaseti vardı. Onu aldılar, ben kaldım. Kalmamda Adana nüfusuna kayıtlı olmamın etkisinin yanı sıra, Ali Abimin kaseti benden değil de seyyar bir tezgâhtan aldığını söylemesinin de etkisi vardı. İki gün emniyetin önünde bekledik. Savcılığa bile çıkarılmadan emniyetten salıverildi Ali Abim. Ben Ozan Emekçi'nin kasetini benden almış olmasının ezikliğini yaşarken Ali Abim elini omzuma koyup, "Kusura bakma, kasetini vermediler," dedi... Ali Abim...

***

Deniz, Çukurova Üniversitesi'ni kazandığında en az onun kadar biz de sevindik. Arkadaş çevremizden üniversiteyi ilk kazanan oydu. Bir gün Adana'ya yanına gittik. Nihat, Erdal, ben. Tarihi Taş Köprü'nün yanında buluştuk. Deniz, karşıladığı gibi lunaparka götürdü bizi. "Ulan ne yapacağız burada?" dedik, "Eğleneceğiz oğlum," dedi. Çarpışan arabayı, dönme dolabı, dönen salıncağı, korku tünelini, gondolu ilk o zaman denedim. Erken büyüdük biz. 12 Eylül çocukluğumuzu, Özal dönemi buluğ çağımızı, Çiller dönemi gençliğimizi yedi bizim. Ama o gün, akşama kadar çocuklar gibi eğlendik. Deniz evliydi, evinde kaldık. Sabaha kadar içtik. Gece yarısı Ali Abi de geldi. "Tanışıyor musunuz lan?" dedim. "Akrabayız oğlum biz," dedi Deniz. Salakça bir mutlu oldum.

***

Babam 90 yılının sonunda ağır bir trafik kazası geçirdi. Devlet bir türlü emekli maaşını bağlamayınca liseden mezun olur olmaz babamın çalıştığı şirkete işe girdim. Henüz on yedi yaşında, sendikalı bir işçiydim anlayacağınız. Zorsunmadım... Yoruldum... Hem de çok... Sabah yedide kalkıp akşam onda yatmak hırpaladı... Özal'ın girişimci yöneticiliği sayesinde otoyol yapıyoruz o zaman. Dağları deliyoruz Ferhat misali ama para verilip geçileceğini bilmiyoruz. Ferhat'ı mezarında ters döndürüyoruz yani... Akşamları da şantiyede, barakalarda kalıyoruz. İşçi abilerim beni çok seviyor. Şantiyenin maskotuyum bir nevi. Ama çok sıkılıyorum ikinci yıl. O yüzden her fırsatta ailemin ya da arkadaşlarımın yanına kaçıyorum. İşe yetişmek için sabah beşte kalkıyorum şantiyeden kaçınca ama olsun, akşam annemin yaptığı yemekleri yiyor, yatağımda sabun kokusuyla yatıyorum.

Şantiye Bahçe'de. Kozanlı Bülent, bir gün "Bu akşam eve gideceğim arabayla," diyor. "E Beni de Kadirli'ye bırak o zaman," diyorum. Paydos zili çalar çalmaz yola revan oluyoruz. Mutluyum, aylardır görmediğim teyzelerimi, dayılarımı göreceğim. Bülent, Osmaniye üzerinden Kadirli yoluna giriyor ve dedemin evinin önüne kadar bırakıyor sağ olsun. Bırakıyor da dedemlerin ışığı yanmıyor. Nerede olabileceklerini düşünürken Esma Teyzem geliyor sokağın karanlığından. Beni görünce havalara uçan teyzem, gülümsüyor sadece. Bülent'in gitmesini bekliyorum sormak için. Bülent'in gitmesiyle sarılıyor teyzem. "Evde bir tatsızlık mı var?" diye soruyorum. "Yok," diyor ağlayarak. Merakla bakıyorum. Daha önce teyzemi hiç böyle ağlarken görmedim. "Ali'yle Deniz'i vurmuşlar." diyor. "Kim vurmuş?" diye soramıyorum bile...

Sabaha kadar ağlıyor teyzem... Ben? Ben hiçbir şey hissetmiyorum...

***

Sabah Bülent işyerine götürmek için almaya geliyor beni.

Doksanlı yıllarda öyle bir gelenek vardı, herkes "Teslim Ol" çağrısına ateşle karşılık verirdi! Silahı olmayanlar dahil.

Osmaniye'ye kadar zor tutuyorum kendimi. Osmaniye'de dayanamayıp, "İndir beni burada," diyorum. Anlamıyor Bülent, "İşe gitmeyecek misin oğlum?" diye soruyor. "Yok," diyorum, "Babam çok hastaymış, gece gidemedim, seni bekledim. İşyerine söylersin."

Bir süre kalıyorum indiğim kaldırımda, ne yana gideceğimi bilemeden. Kalıyorum öylece. Hayatımda donup kalmanın ne olduğunu ilk o kaldırımda öğreniyorum. Otogara doğru yürümeye başlıyorum sonra. İçimde bomboş bir yer var sanki. Sanki organlarım çekilmiş, çekilmiş de bir boşluk olmuş orada. O boşluk, yumruk olmuş, kalbime kalbime vuruyor. Sonra yukarı çıkıp boğazıma oturuyor. Orada duruyor öylece... ben yürüyorum... yürüyorum... yürüyorum... Ne boşluk gidiyor, ne de yumruk...

Otogardan Adana bileti alıyorum. "Otobüs gelecek şimdi," diyorlar. Beklerken tuvalete gideyim diyorum, başımı kaldırdığım anda bayiinin önünde duran gazeteliği görüyorum... Günaydın gazetesinin sürmanşetinde Ali Abimle, Deniz'in fotoğrafı... "Polisle Girdikleri Silahlı Çatışmada Ölü Olarak Ele Geçirildiler" yazıyor... O gazetenin karşında ne kadar kaldım bilmiyorum... Bana bir ömür gibi geldi. Geceden beri inanmadığım, inanamadığım, inanmak istemediğim gerçeği suratıma suratıma vuruyordu sanki o gazete... Ayaklarım titriyor... Gazeteliğin önünde ağlıyorum... İlk orada... Niyedir bilinmez, gazeteyi alıp, parasını veriyorum... Abimle arkadaşımın ölüm haberine para verdim diye canım acıyor. "12 Eylül'ün yıldönümünü protesto etmek için yasadışı bildiri dağıtırken polise gelen bir ihbar üzerine olay yerine intikal eden polislerin "TESLİM OL" çağrısına ateşle karşılık veren iki terörist ölü olarak ele geçirildi" gibi bir şey yazıyordu. Doksanlı yıllarda öyle bir gelenek vardı, herkes "Teslim Ol" çağrısına ateşle karşılık verirdi! Silahı olmayanlar dahil. Ali Abimle, Deniz de öyle yapmışlardı. Adana'ya gidene kadar Deniz'in şen kahkahaları, Ali Abimin Ozan Emekçi'den söylediği "Ali Haydar Ölmez" türküsü kulaklarımda çınlayıp duruyor.

Adana'ya vardığımda taziye yeri ana baba günüydü. Ali Abim ve Deniz iki sokak ötede vurulmuşlar. Cenazeleri bekleniyor. Nihat, Erdal ve ben yürüyerek infaz yerine gidiyoruz. Konuşmadan... Sanki öldürülmelerinde payımız varmış gibi birbirimizin yüzüne bakamıyoruz. Bazen sessizlik çok şey anlatır.

***

Ne Ali Abim, ne de Deniz teslim ol çağrısına ateşle karşılık vermişti. Mahalleli hepimizden iyi biliyordu. Taziye yerinde gizli gizli konuşanlar bile vardı. Polis otolarını görür görmez kaçmaya başlamışlardı, ilk açılan ateşle Ali Abi bacağından vurulmuş ve olduğu yere düşmüştü, Deniz kaçmayı başarmıştı sadece o anlık. Ali Abinin yanına gelen polisler -ki bunu bir komşusu söylüyor- hemen orada, sokakta, işkence yapmaya başlamışlardı. Yarasına basarak, saçlarını çekerek, hatta diline bıçak darbeleri vurarak... "Yanındaki kimdi?" diye soruyorlardı... ama Ali Abi, "adından gayrısını bilmiyordu." Belki onu dahi söylemedi... Ali Abi'nin yüzüne ateş ederek orada öldürdüler. Deniz'in peşine düşen polislerse Deniz'i yıllardır boş bir arsada duran terk edilmiş bir Anadol'un içinde buldular. Ayaklarından tutup dışarı çektiler. Ali Abi'nin yanına kadar sürüklediler. Ali Abinin cansız bedenini göstererek "Arkadaşlarını tek tek söylemezsen, seni de onun gibi geberteceğiz," dediler. Deniz? Deniz de adından gayrısını söylemedi. Orada Deniz'i de infaz ettiler.

Kimse şahitlik yapamadı. Kimse davanın peşine düşemedi... Cenazeleri mezarlığa binbir güçlükle götürüldü. Onlarca kişi dayak yedi, onlarca kişi gözaltına alındı. Toprağa verilirken sekiz on kişiden oluşan aile yakınları ve yüzlerce polis vardı. O sekiz on kişi gözyaşı döktü, o diğer yüzlercesi küfür etti. Daha da ayıbı, güldü...

***

O gün bu gündür lunaparka girmem... Önünden geçerken içimdeki o boşluk gelir, boğazıma yumruk oturur... O gün bu gündür "Ali Haydar Ölmez" türküsünü bile isteye çalamam... Bir yerde kulağıma çalınırsa Ali Abimin detone sesini duyarım.

Remzi Basalak'tan sonra polis hiçbir devrimciyi masa önünde teşhir etmedi. Gözaltına alıp sonra "intihar etti" demedi. Sokakta infaz etti... Böylesi daha kolaydı çünkü. Tanıkları mahkemeye çıkmaması için tehdit etti... Onlarca ananın yüreğini dağladı. Yüreğimizi dağladı...

Şimdi yeni güvenlik yasası var... Sanki yapmıyorlarmış gibi yine aynı şeyleri bu kez kılıfına uydurarak yasal yasal yapacaklar. O meşhur "Asmayalım da besleyelim mi?" sorusuna cevaben "Bunu hiç tartışmaya bile gerek yok" der gibi yine ocaklara kor düşürecek, yine bizi gençliğimizden vuracaklar. Yine analara "Oğlum hapse düşeydi, ben bir ömür beklemeye razıydım..." dedirtecekler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SELÇUK AYDEMİR

ÇALGI ÇENGİ

Ramazan Güzeldir isminde Ramazan ayında günlük yayınlanan bir dizi yaptıktan sonra işler pek de hayal ettiğim gibi gitmeyince, çıkan ürün kafamdakinden uzak olunca "Benim gül gibi mesleğim" var diyerek Türk sinema ve televizyon sektöründe deprem etkisi yaratacak bir karar alıp bırakıyorum mesleği. Depremi rasathane bile fark edemiyor "Ne oldu ya araba mı geçti sokaktan?" kıvamında bir etkisi bile yok "Sallandık mı?" bile demiyor kimse. Ama artık olan oldu, tavşan dağa küstü bir kere.

1.5 sene THY de çalışıp borçları ödeyip bir de üstüne 12 milyar lira para biriktirmişim. (Milyarı bilerek kullandım, 12 bin o zamanki ruh halimi yansıtmıyordu) Benim için acayip büyük para, günde iki kez dolar yükseldi mi diye haber sitelerine bakıyorum. Param değer kaybetmemeli. Borsadan tüyolar alıyorum, kuyumcu bir akrabam var altının geleceğini her hafta adamla tartışıp altına yatırmayı düşünüyorum. Parsellerden arsa bakıyorum. (Galiba semtin ismindeki Parsel sözcüğü aklımı çeliyor) Tabii hiçbirine yetmiyor param. O kadar büyük ki para, tek bir banka hesabında durması tehlikeli geliyor gözüme, güvendiğim 6 kişinin hesabına iki şer milyar olarak yatırıyorum parayı. Riski bölüyorum, banka batar falan benim servetim heba olmasın. Halka arz edilen şirketlerden hisse senetleri kovalıyorum. En sonunda çoğu beyaz türk gibi madem acayip param var, araba alayım diyorum.

Müdür odasına girince daha kahvaltısını yapmadan koşuyorum ofisine, kapıya tekmeyi koyuyorum. Nasıl abandıysam kapının cam kısmı iniyor aşağıya...

Ramazan Güzeldir'in görüntü yönetmeni Gökmen Abi ile uygulayıcı yapımcısı Salih'i nargile içmeye çağırıyorum. Onlara tamı tamına 12 milyar param olduğunu ve bu paraya son model otomatik vites bir araba almak istediğimi, aynı masadayken yazılı olarak bildiriyorum. Büyük para, biri duyar, sevdiklerimi kaçırır fidye ister benden diye garsondan istediğim kağıt kalemle yazarak ellerine veriyorum talebimi. Salih o parayı arabada ziyan etmemem gerektiğini, Boğaz gören bir villa almamım daha doğru olduğunu söylüyor. Daha cümlesini tamamlamadan cep telefonumdan villa ilanlarına bakıp, fiyatlarını görünce anlıyorum benimle dalga geçtiğini. Biraz kendimi kaptırmışım evet. Salih arabasını sattığını bir 12 milyar da onda olduğunu, icra kovalayıp araba baktığını, bulursa bana yardımcı olacağını söylüyor. O sırada Gökmen Abi bağıra çağıra kendisinde 6 milyar olduğunu söylüyor. Salih ve ben anlam veremiyoruz Gökmen Abi'nin bu çıkışına çünkü onun zaten arabası var. Galiba sırf bize hava atmak için söyledi bilemiyoruz. Dizeldi, benzindi, otomatikti, manueldi derken nargile kafeden çıkışta 30 bin liraya bir film çekme kararı alarak çıkıyoruz. Kim kimi gaza getirdi, nasıl oldu hâlâ bilen yok. Sektöre bomba gibi düşecek bir haber bu; geri dönüyorum. Tavşan dağa göz kırpıyor. Dağ hiç oralı değil ama tavşan Sivaslı, o gazla o gece yazıp bitiriyor Çalgı Çengi'nin senaryosunu.

Hemen ekip kuruyoruz . Para 30 bin lira olduğu için ekonomik davranıp her departmana sadece bir kişi alıyoruz. Hatta bazılarına iki departman emanet ediyoruz. Bir tane kostümcümüz var aynı zamanda sanat yönetmeni, bir tane makyöz var yanına mahallenin berberini veriyoruz o da saçlardan sorumlu. Bir sesçi, bir yardımcı yönetmen, bir rejiden oluşan sinema tarihinin belki de en ekonomik ekibini kuruyoruz.

Ekibi ofisimiz olmadığı için bir nargile kafede toplayıp kafamdaki mekanları anlatıyorum, Gökmen Abi patlıyor "Ulan eldeki para belli, mekanlara para veremeyiz, benim kaynanamın evinde çekelim" diyor. "Ya bari senin evde çekelim asansör var" diyorum. Meğer Gökmen Abi bu öneriyi iki gün önce hanımına sunmuş, yenge köpürmüş kavga etmişler. Gökmen abi iki gündür kaynanasında kalıyormuş. Ulan karı koca kavga eder kadın annesinin evine gider, bizim Gökmen Abi kavgadan sonra karısının annesine gitmiş yerleşmiş. O sırada da ikna etmiş kaynanasını. Salih ve Gürkan'ın evi Gökmen Abi'nin kaynanasının evi oluyor. Filmdeki organizatör Nihat'ın ofisi, Gökmen Abinin asker arkadaşının bilgisayarcı dükkanının deposu oluyor. Tek sorunumuz var, nerdeyse senaryonun yarısının geçtiği kömürlük. Kimsenin büyük kömürlüğü yok.

Mahallenin emlakçısının kapsını çalıyoruz. Acil olarak iki günlüğüne kömürlük kiralamak istediğimizi söylüyoruz. Millet günü birlik ev kovalar, biz kömürlük istiyoruz heriften. Adam kıllanıyor tabii. Ne yapacağımızı soruyor. Film çekecez sektöre geri döndüm diyorum ve bıyık altından gülümsüyorum. Adamın beti benzi atıyor, kireç sürülüyor o an suratına, tansiyonu düşüyor, masadaki kolonyağını alıp eline yüzüne sürüyor. Ben bana tutacak sandığım için elimi uzatıyorum, dökmüyor. "Arkadaşlar beni de kendinizi de yakmayın" diyor. Endişesini anlayamadığım için rol teklif ediyorum. Kömürlükte oyuncuları iple sandalyeye bağlayan bir adam var seni de oynatırım istersen diyorum, adam iyice panikleyip bizi başından savmak için mal sahibine götürüyor. Ona derdimizi anlatıyoruz, ben parama bakarım diyor mal sahibi, 1 aylığına tamı tamına 150 TL vererek kiralıyoruz kömürlüğü.

Bir şekilde çıkıyoruz sete, setin ilk günü düğün sahnelerini çekicez. Cemcir'e günaydın diyorum, yüzünden düşen bin parça. Neyi olduğunu soruyorum. Dün gece annaannesini kaybettiğini söylüyor. "Yapacak bir şey yok, sen Tokat'a git kardeşim!" diyorum. Başka zaman çekeriz, nasılsa 1 aylığına kiraladık kömürlüğü. "Zaten 6 günde bitecek çekimler, program aksamasın, çekelim öyle gideyim" diyor. Gözlerim doluyor, reji masasına geçiyorum. Almanya'da yaşayan kuzenim İlker bir tabure çekmiş oturuyor.

- İlker senin ne işin var burada? Almanya'da değil miydin? Kötü bir şey yok ya!

- Amcamı kaybettik Selçuk.

- Başın sağ olsun!

- Senin de kardeşim! Biliyorsun dayın olur kendisi. Baban gönderdi beni öğle namazında kalkacak cenaze hadi cenaze namazına gidelim

- Yahu giderim gitmesine, kömürlüğü 1 aylığına kiralık da, Cemcir'e ne derim? Adam o kadar kadirşinaslık yaptı. İlker sen beni bulamamış olsan da ben akşam gitsem taziyeye...

İlker çok bozuluyor.

- Ama o senin en sevdiğin dayındı Selçuk!

- Yok be oğlum. Benim en sevdiğim dayım senin baban; Mahmut dayım.. Çok üzüldüm ama bırakamam seti İlker. Hem Şinasi'nin adamlarını oynayanlarda biri ekmiş, rol var açıkta oynar mısın?

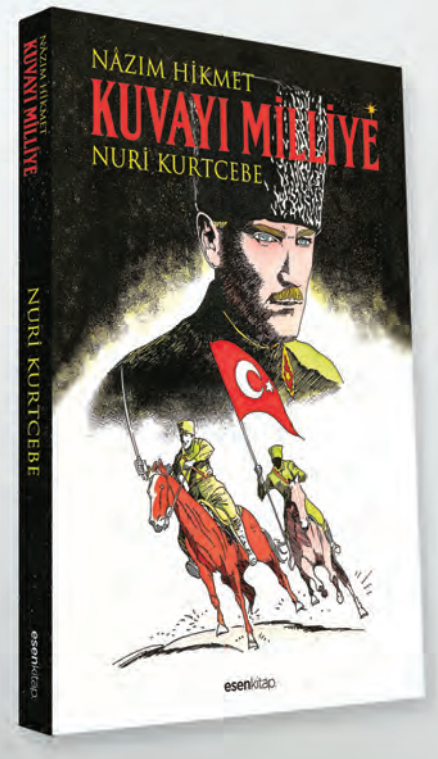
"Tamam kanka, akşam birlikte gideriz taziyeye" diyor. Filmde kolları kırılıp alçıya alınan karakteri kuzenim ta Almanya'dan gelip oynuyor.

Çalgı Çengi'nin çekimleri 6 günde tamamlanıyor. Filmi işten eve gelip akşamları evdeki bilgisayarımda kurguluyorum. Bittiğinde tamam ya da devam anı diyerek baştan sona izliyorum filmi. Olmuş. Kafamdaki neyse hemen hemen onu çıkartmışım. Google'a giriyorum, istifa dilekçesi örneği yazıyorum.

İstifa mektubumu tamamlayıp, ertesi gün hayallerini kurduğum efsanevi istifa sahnesini canlandırıcam. Müdür odasına girince daha kahvaltısını yapmadan koşuyorum ofisine, kapıya tekmeyi koyuyorum. Nasıl abandıysam kapının cam kısmı iniyor aşağıya, sol bacağıma irice bir cam giriyor. Her yanım kan revan. Canım da biraz tatlı baya baya ağlamaya başlıyorum. Müdür panikleyip iki kişinin de yardımıyla kendi arabasına götürüyor beni. Bacağım kanadığı için, ilk önce oturacağım yere gazete seriyor. Ulan o kapının demir kısmını tuttursaydım süper olacaktı. Hastanede bacağıma dikiş atıyorlar. Müdür olayın nasıl olduğunu sorunca kapıya çarptığımı, sabah mahmurluğu sebebiyle kapıyı görmediğimi söylüyorum. Sırf o olay unutulsun diye 6 ay daha çalışıyorum THY'de. Ben istifa etmeyeyim, onlar kovsun tazminat alırım diyerek millete tebelleş oluyorum, dedikodular çıkartıyorum, fitne fücur bir adama dönüşüyorum ama kovmuyorlar. Efendi gibi sessiz sakin bir iş çıkışı akşamı dilekçemi sunuyorum. Müdür çok üzülecek benim gibi kalifiye bir elemanı kaybediyor derken, dilekçeyi okumayı bitiriyor ve "tarihi düzelt, altı ay öncesini yazmışsın, hangi aydayız onu da mı bilmiyorsun" diyor müdür. Dilekçedeki tarih 6 ay öncesinin. Tekrar yazmaya üşenmişim. Hem geç oluyor hem güç oluyor ama istifa ediyorum. Tavşanın kafası rahatlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yeni Kitaplarımız Raflarda...

Kuvayı Milliye
Nuri Kurtcebe

Nâzım Hikmet'in unutulmaz eseri Kuvayı Milliye, Nuri Kurtcebe'nin çizimleriyle hayat buluyor. Kurtuluş Savaşı'nın en güzel destanı, çizgi roman olarak okurlarla buluşuyor.

Kadran Kadraj
Koray Sarıdoğan

İnanmayı başaramayanlar için zaman da, tanrı da, gerçeklik de varsayımdır.
Fazlaca inanılmış tüm varsayımlar hakikat gömleğini giyer. Belki insanın zamanında, belki tanrının, belki de adı konulmamış başka bir zamanda.
Ama muhakkak giyerler. Önemli olan, geri dönememe riskini göze almaktır…
Bu yüzden insan, kendine her an şunu sormalıdır:
"Her şeyin buradan sonra başladığına seni ne ikna edebilir?"

Oyun İçinde Oyun
Cenk Çalışır

Sanal gerçeklik ve gerçekliğin karmaşasına farklı bir gönderme Oyun İçinde Oyun.
Roman, farklılığını daha çok kahraman ve yazarın diyaloglarında gösteriyor.
Okurun öykünün içine girmesi olarak ifade edebileceğimiz okumadaki üç boyutlu derinlik, zaman zaman yazarın da öyküye dahil olmasıyla yırtılıveriyor. Bu şekliyle yazarın hayalleme dönemini, yazmak eylemini, bu eylemin zorluklarını da öyküyle birlikte işliyor.
Gerçeküstü öykülemesine karşın, akla yatkın karakterleri ve olabilirlik kurgusuyla yazının sınırlarında geziniyor.
Eğlenceli, düşündürücü, korkutucu.
Bittiğinde iyi ki hepsi sadece bir romandı dedirten bir roman.

esenkitap esenkitap.com twitter.com/esenkitap facebook.com/esenkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SIDDIK AKBAYIR

MURATHAN MUNGAN ALTMIŞ YAŞINDA

1. Çocukluğu, ancak düşlerle renklenen taşrada yaratıcılığı besleyen incelikler ve 'Bunları sen mi yazdın?' soruları arasında geçer. Ses Mecmuası, Hayat-Resimli Roman, Hayat-Tarih, Pazar, Yelpaze, Artist, Perde ve çekingen bir saygıyla Varlık sürekli okuduğu dergilerdir. Bütün artistleri, onların yaşam öykülerini, yönetmenleri, senaristleri tanır. Çekilmekte olan filmleri, set haberlerini izler. Daha çok kızların okuduğu Ses mecmuasını elinde gören sınıf arkadaşları, kapalı taşra hayatının temsilcileri olarak bu durumu pek hoş karşılamazlar.

2. Mardin'deki çay bahçelerinde çalınan eski plaklar, geceleri başka dünyalardan sesler arayarak karıştırdığı radyo istasyonları, çok yıldızlı gecelerin aydınlığında dinlediği Arapça şarkılar, Ses, Hey gibi dergiler, radyoların istek programlarına gönderdiği küf yeşili posta kartları, ilk pikabı olan radyolu Monark 451, vitrin camlarında 45'lik kapaklarını seyrettiği eski plakçı dükkânları sanat yolculuğunun temelleridir.

3. Sevdiği artistlere 'Ben sizin binlerce hayranınızdan biriyim' cümlesiyle başlayan mektuplar yazar, onlardan imzalı fotoğraflar ister. Birbirlerine gösterirler de ayıp olur diye mektuplarında aynı şeyleri yazmamaya gayret eder. Kendini yeni ve farklı şeyler yazmaya zorlar. Yeni seslenişler, yeni cümleler buldukça sevinir. Gelen mektupları ve imzalı fotoğrafları özenle saklar.

4. Sorunlu bir çocukluk, ağrılı bir gençlik yaşar. Özyaşamöyküsü konusunda kendisine yöneltilen bir soruyu şöyle yanıtlar: "Özyaşam öykümü değil de üvey yaşam öykümü sorsaydınız. Her şeyin, bu arada sanatımın da gizi onda çünkü." der. Yaşamında üveylik duygusunun önemli bir yeri var. Annesi bildiği kadının öz annesi olmadığını 17 yaşında öğrenir. Evde uzun süre saklanan bir fotoğraftaki kadın, İstanbul'dan Mardin'e gelin gelen, babasının ilk eşi ve onun öz annesidir.

5. İlk aşkını, 15'inde yaşadığını söyler. Çok tutkulu, çok şiddetli bir aşktır bu. Mungan'a göre, ilk aşk, çok değerlidir. Biraz da ilk kitaplar gibidir. Ne kadar ustalaşılırsa ustalaşılsın, ilk kitaptaki acemilik bir daha yakalanamaz.

6. Aşkın, yazı yazma yeteneği gibi bir kalp yetenek olduğunu ve bu yeteneğin herkeste bulunmadığını söyler.

7. Ankara Üniversitesi DTCF Tiyatro bölümünü bitirir. Aynı bölümde yüksek lisansını yapar. Doktorasını tez aşamasındayken bırakır.

8. İlk kitabı Mahmut ile Yezida, 1980'de İş Bankası Yayınları'ndan çıkar. Ankara'da Yeni İnsan, Ödül Alan Kitaplar, Dost Kitabevi gibi yayınevlerinde şansını dener. Büyük yayınevi olarak İstanbul'da ilk kez Remzi Kitabevi Cenk Hikâyeleri'ni basar. Aynı yayınevi, ikinci ve son bir şans olarak 1987'de Kırk Oda'yı yayımlar. Kitabın bir yıl içinde üst üste baskılar yapması ve geniş okur kitlesine ulaşma başarısı yerini sağlamlaştırır.

9. 'Neftî' mahlasıyla katıldığı, 1981 Hürriyet Gösteri Şiir Ödülü'nü aldığında söyledikleri oldukça ilgi çeker. Ödüller konusunda sorulan bir soruya şu yanıtı verir: "Bu aldığım üçüncü ödül oluyor. Birkaç ödül aldıktan sonra ben de ödüllere karşı olacağım."

10. Herhangi bir kitapçıya gidildiğinde, 50'yi aşkın kitabın üzerinde imzası görülebilir. 'Tümel bir yazıneri'dir. 'Yazı'nın her alanında söz alır. 1975'ten beri yazmaktadır. Bir süredir tek başına bir yayınevi gibi çalışır. Tüm kitaplarında 1992'den beri Metis Yayınları'nın logosu vardır. Okur kitlesi de onun 30 yıldır moda olduğunu gösterir.

11. Bilge Karasu yakın dostudur. Füsun Akatlı, öykülerinin geleceğini fark eden ve öyküleri üzerine her fırsatta değerlendirmeler yazan bir isimdir. Yaşarken el sıkışmasa da Behçet Necatigil'in tutumunu, bir üstat tutumu olarak önemser. Kendisini medya dünyasına tanıtan Ayşenur Arslan'a, ilk yazılarını Birikim dergisinde yayımlayan ve onunla mektuplaşan Murat Belge'ye hep bir gönül borcu vardır.

12. Aralarında 28 yıl olsa da kendisi gibi 21 Nisan doğumlu olan Ahmed Arif'in hiçbir zaman kolaycılığa, çoğaltmacılığa düşmeyen, okura, kendine ve şiire saygının doruğu sayılabilecek tavrını çok önemser.

13. Cicilerini göstermeyi seven bir çocuk yanı vardır. Her kitabını basım öncesi, türüne göre birilerine okutmayı tercih eder.

14. Özel olarak single ve remix albümler toplar. Gece yatarken bile müzik dinler. Türk şairlerinin şiirlerinden remix mantığıyla yeni şiirler oluşturmaya çalışır. Bunları toplayacağı kitabın adı bile bir plak adı gibidir: 'Murathan Mungan Söylüyor.'

15. Bir kırtasiye delisidir. Hayatının sonuna yetecek kadar defter ve kalemi vardır. Her gittiği yerden defter kalem alır. Günlük'lerini bu defterlere yazar. Günlüklerini tutuğu bir dolap dolusu defterden kendi yapacağı derlemeyi günün birinde kitaplaştırmayı düşünür. Ani bir ölüm durumunda, defterlerinin hepsinin yakılmasını ya da kilit altına alınmasını ister.

16. Kartpostal ve teneke kutu biriktirmeyi sever.

17. Düzyazılarını bilgisayarla yazar; şiirlerinde kalemin kokusunu, kâğıdın sesini duymak ister.

18. Kitap yazmak kadar 'kitap yapmak' da onun için önemlidir. Kitap adlarındaki ve kitap kapaklarındaki titizlik dikkat çeker.

19. Kitapları, Batı dillerinden birçoğuna çevrilir. Bir de Doğu dillerinden birine 'Kalbimin Doğusunda' ismiyle... Çeviri konusunda şanslı biri değildir. Çünkü, "Bu kadar Türkçe olan, o kadar kolay İngilizce olmaz."

20. 'Kırk Oda' öykülerinde kullandığı tekniği sonradan Avrupalı, Amerikalı pek çok yazarın denediğini belirtir.

21. Askerliğini, 1982 yazında Erzican 59. Topçu Tugayı'nda dört aylık kısa dönemde yapar. Üst cebinde bir defter, bir kalem bulundurur sürekli. Kendisinden çalındığını düşündüğü zamandan geri alabaileceği her ânı bir kazanç olarak düşünür. Kum Saati ve Mırıldandıklarım kitaplarındaki bazı şiirlerin altında Erzincan yazması tesadüf değildir.

22. Edebiyat iklimine uzak olanlardan birçoğu Murathan Mungan'ı şarkı sözü yazarı olarak tanır. Telli Telli, Olmasa Mektubun, Rüzgâr, Maskeli Balo gibi şarkılara söz vermiş bir şairdir. Ancak şiirlerinin bestelenmesine karşı olduğunu söyler. Söz Vermiş Şarkılar adıyla şarkı sözlerini bir kitapta ve bir albümde toplar. Albümde Athena'dan Müslüm Gürses'e, Gülden Karaböcek'ten Teoman'a 18 şarkıcının sesi duyulur. Müslüm Gürses'le Aşk Tesadüfleri Sever adında bir çalışmaya girer, popa müdahale eder.

23. Kalabalıklar karşısında şiir okumaz. Şiirin mahrem bir şey olduğuna, kalabalıklar karşısına öyle uluorta çıktığında 'müstehcenleştiğine', sahteleştiğine' inanır. Kendisinin kapalı ve boğuk bir sesi olduğunu, Nâzım Hikmet'in de iyi şiir okuyamadığını düşünüp teselli bulur. Kendisine gelen şiir albümü önerilirini yıllardır geri çevirir. Kendi sesinden şiirini, Hürriyet Gösteri dergisinin Türk Şiiri Antolojisi'nin 7. kasetindeki 'Diyalektik Mutsuzluklar'da duyabiliriz sadece.

24. Şiir okunurken arkaya müzik konmasını ayıp bulur. Sanki, şiirin kendi müziği yokmuş, ya da dinleyeni duygulandırmak, etkilemek için yardım alması gerekiyormuş gibi davranılmasını hoş bulmaz. İnsanların öyle dümdüz konuşurken, şiir okumaya başladıklarında, birdenbire seslerini değiştirmeleri, seslerine bir derinlik, yüzlerine bir derin bir anlam katmaya çalışmalarını komik bulur. Bunların şiiri sahteleştiren şeyler olduğunu söyler.

Kişinin kendini, seçtikleri kadar reddettikleriyle de var ettiğine inanır. Hayatı hep önceden öğrenenlerdendir. Önce öder, sonra yaşar.

25. Filme alınan tek senaryosu olan Dağınık Yatak filminin sonundaki, finale giden her şeyin karara bağlandığı önemli bir sahnede, masaya servis yapan garson rolünde görünür.

26. Gizli gizli yazdığı senaryoları bir gün kendisi filme almayı umar. Sırasını bekler. Sinema üzerine yazdıklarını Kullanılmış Biletler'de toplar.

27. Trajedisi peşini hiç bırakmaz. Cinsel kimliği ve tercihi, onu saldırıların hedefi durumuna getirir. Bir şiirini adadığı Alp Buğdaycı ile ilgili -Metin Kaçan'ı da ölüme sürükleyen süreci başlatan- bir olayda bile, ihbar edilircesine elinde Özgür Ülke gazetesiyle büyük (!) basında yer alır. Bu saldırılar, her zaman söz ve yazıda kalmaz.

28. Ankara'da yaşadığı ilk gençlik yıllarında, bir akşam, yazısının yayımlandığı Yeni Ortam gazetesi koltuğunun altında yürüyerek eve dönerken, Tandoğan Meydanı'nda afişleme yapan ülkücüler tarafından kuşatılır; solcu gazete okuduğu için linç edilmeye kalkışılır. Kendini önüne attığı arabalardan hiçbiri onu almaz. Günlerce evine kapanıp, sonradan tamamlamadan yarım bıraktığı Can Korkusu diye bir roman yazmaya başlar.

29. Birkaç yıl sonra, onun 'eşcinsel' olduğundan kuşkulanan solcular tarafından Saraçoğlu Mahallesi'nde kıstırılıp çevresi kuşatılarak benzer biçimde dövülür. Üçüncüsünde, Ankara Polis Koleji öğrencileri onu saklandığı yerde bulamazlar. Bu üç linç girişiminin çevresinde yıllardır beklettiği bir malzemeyi, şimdilerde serin gözlerle Linç Masalı adıyla yazar.

30. 1987'de, Söz Gazetesi'nin editörlüğünü yaptığı Kültür-Sanat sayfasında yazdığı 'Sağlık Köşesi' başlıklı yazıları, Dr. Ruhi Çözer imzasını taşır. Yazılarında hafıza kayıpları, beslenme bozuklukları gibi, sosyolojik ve sanatsal hastalıklara kara mizah tarzında yaklaşır.

31. Söz gazetesindeki 'Bir İnsan Üç Hayat' yazı dizisi, o zamanlar için oldukça cesaretli bir çıkış olarak değerlendirilir.

32. Kendisinden önceki kuşaklarla hesaplaşmaya girişmez. Kendi takvimimi izlerken hep kendisinden sonraki kuşakların takvimine bakar.

33. Hâlâ doğunun dervişliğine aday olduğunu belirtir. Kalbin eğitimi, ruhun tekamülü onu doğrudan ilgilendirir. Kötülük ilk ve kolay kapıdır. Bu nedenle öfke biriktirmek istemez. Öfkenin kendisi değil, kalitesini, gramerini önemser.

34. Kendisine yöneltilen hiçbir eleştiriye, saldırıya, hakarete, belden aşağı vurma çabalarına cevap vermez. Bunun iki gerekçesi vardır: Birincisi 'kibir', ikincisi de 'bazı eleştirilere cevap vermek insanı otuz sene geriye götürür' düşüncesi.

35. Ruh yoksulluğunun başladığı yeri, sefaletin sınırı görür. Cebi cimri olanların kalbinin de cimri olduklarını düşünür, onları uzağında tutar.

36. Kulağını kime açıp kime kapayacağını iyi bilir. Mesafesizliğin her türünden rahatsız olur. Okuru ya da hayranı olunca, üzerinde hak sahibi de olduklarını sananlardan hoşlanmaz.

37. Çırak yetiştirmeyi değil, okur yetiştirmeyi tercih eder. Kendisiyle bir uydulaşma eğilimi gösteren gençlere, hem onları, hem kendini koruma adına hep mesafe koyar.

38. "Solcunun eskisinden, sağcının yenisinden, ibnenin gizlisinden" nefret eder.

39. Siyasal inancı gereği değil, psikolojik takıntısı nedeniyle solcu kaldığını sanan bazı meczupların kanal kanal gezmesinde acıklı bir yan bulur.

40. Beyoğlu'nda Özgür Ülke gazetesini Orhan Pamuk gibi birçok aydınla birlikte satmayı, satabilmeyi göze alarak siyasi duruşunu ortaya koyar. Ancak; grupların, akımların, manifestoların adamı olmak istemez.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

41. Türkiye'nin son 30 yılı üzerine çok fazla malzeme biriktirir. Bütün bu süreci cisimleştirecek bazı güçlü, kalıcı kitaplar düşünür; unutulmaz bir şey yazmak ister. Henüz çıkarmadığı 'Divan-ı Harp' adlı bir kitabının yanı sıra, 1991-1992 yıllarında yoğunlaşan, yazım aşamasında bir romanı ve yine yakın dönemi işleyen bir senaryo çalışması vardır.

42. Canını çok yakan bir olayı iki dizeyle anlatırken kalemindeki özetleme gücünü de ortaya koyar: "Berivan hangi köy senindi/şimdi hangi duman?" Kobani'yi 'direnen halkların anavatanı' olarak görür ve "Genç olsaydım şimdi Kobani'deydim." sözüyle adresinin altını çizer.

43. Bir proje sanatçısıdır. Hayatını bile, yeniliklere açık bir proje olarak değerlendirir. Yazarken de yaşarken de bir kristal dengenin ardına düşer.

44. Kişinin kendini, seçtikleri kadar reddettikleriyle de var ettiğine inanır. Hayatı hep önceden öğrenenlerdendir. Önce öder, sonra yaşar.

45. En parasız zamanlarında, bir bira firmasının reklamlarında kullanmak üzere bir tek dizesine önerdiği parayı, yeni çıkacak bir parfüm reklamı için slogan yazmayı ve benzeri önerilerin hiçbirini kabul etmez.

46. Bir pop şarkıcısının yalnızca "Ben sende bütün aşklarımı temize çektim" dizesini bir şarkısında kullanmak üzere önerdiği 'astronomik ücreti' de geri çevirir.

47. Hiçbir şiirinin bestelenmesine, hiçbir hikâyesinin filme alınmasına izin vermez. Gerektiğinde şarkı sözü ya da senaryo yazabileceğini, ama kitaplarıyla okurları arasına başkalarının girmesini istemediğini söyler.

48. En çok filme alınmak istenen hikâyesi, Boyacıköy'de Kanlı Bir Aşk Cinayeti'dir. Bu hikâyeyi filme almak için kendisine başvuran en az on yönetmen hatırlar.

49. Bir şiirini izinsiz olarak hazırladığı antolojiye koyan Mehmet Hengirmen'den davacı olup yüksek bir tazminat alması, sanat dünyasını uzun bir süre meşgul eder. Mungan, artık çekinilen bir isimdir.

50. Hayatının her kesitini sanatına dahil eder. Hayatı hakkında yazılan her şeyi, kısa bir sürede 'eski' kılar. Yaşadığı her yer, duyduğu her ses, gördüğü her yüz bir yazısına yansır.

51. İlk romanı Yüksek Topuklar'ın tirajı 100 bine ulaşır. Edebiyat okuru olmayanları da kışkırtmayı dener ve başarır.

52. 15 yılda yazdığı ve 'huzurlu serinlikteki başyapıtım' dediği, yaşlılığa güzelleme saydığı Şairin Romanı'nda, 15 yıl öncesinin Mungan'ını aratmaktan öteye gidemediğini düşünenler olur.

53. 'Sıkı' Mungan okurlarından bazıları, 1995 sonrası Mungan'a daha mesafeli bakmaya başlar. Saçlarını garip bir kırmızıya boyatma, romanının tanıtımı için yüksek topuklu kırmızı bir kadın ayakkabısı giyme; Barbaros Altuğ isimli edebiyat ajanıyla 1998'de çalışmaya başlaması gibi durumları bazı okurlarını rahatsız eder.

54. Popüler kültür hakkında söylenen ve yazılanların da artık popüler kültürün bir parçası olduğunu düşünür. Ekrana kilitlenmiş halkın yeni söz kaynakları, popüler kültürden devşirildiği için yaygınlaşan yanlış kullanımlar üzerine söz alınmasını, bir çaresizlik biçiminde değerlendirir.

55. Bazı insanlar sahip olamadıkları, akıl edemedikleri için ya da çok eski mitolojilerin tutsağı oldukları için, daha da önemlisi yaptıkları işe inanmadıkları için kendisinin çok yazmasına, yazdıklarının çok satılmasına, çok para kazanmasına burun kıvırdıklarını söyler. Kültürün para ile denklemi, tarihi ve çağı zorlarken geçimini yıllardır yalnızca yazarak kazanır.

56. Yeni dünyanın pazarlama tekniklerine kayıtsız kalmaz. Adına, 'okur avcılığı' ya da 'okur tavlama yazısı' dense de çıkardığı, çıkaracağı her kitap için -kadın ve moda dergileri dahil- kitle iletişim araçlarında sıkça görünür.

57. Sayılardaki tesadüflere şaşırır. 5 yaşındayken 27 Mayıs'la, 15 yaşındayken 12 Mart'la, 25 yaşındayken 12 Eylül'le tanışır. 2007'yi 5 kitapla bitirir. Rakamlarla oynamayı sever. Omayra'daki 491505 rakamının gizini okura bırakır. 49 şiiri, 1505 dizeyi şifreler.

58. '87, ömrünün en güzel yılıdır. Kırk Oda, o yıl yayımlanır. Muradhan ile Selvihan, o yıl, hem Fransa'da hem Türkiye'de sahnelenir. Yeni Türkü'nün 'Dünyanın Kapıları' adlı albümünde dört şarkısı yer alır. Söz gazetesinin kültür sanat sayfası editörü olur. 'Yalnız Bir Opera' şiiri 'Şiir Atı' dergisinde yayımlanır.

59. Genetik haritanın insana dayattıklarını unutmaz. Annesi de babası da kanserden ölmüştür. Aklının bir tarafında, hep bu vardır. 'Acı çekmeden ve ansızın' güzel bir 'son' düşler.

60. Murathan 95'in bir 1995 kitabı olduğu gibi, 'Elli Parça' da bir 2005 kitabıdır. Gençliği uzun sürmüş bir şairin Nisan 2015'te neler yazacağı merak edilir. On yıllık dönemleri çok sever. Bunların, edebiyat hayatını sanki yeniden başlattığına inanır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OT

MENEKŞE TOPRAK

TAŞIN GÜNAHI

Dresden (1945)

Kapıdan içeri giriyor ve hırpalanmış evimizin ortasında kalakalıyoruz. Annem ağlıyor, ninem elleriyle bacaklarını dövüyor beddua eder gibi, babamsa, kucağında uyuyan kardeşim, düşük kaşlarının altından öylece bakıyor.

Ayağımızın altında kumlu bir toz, çer çöp, bakıyor bakıyor, dokunamıyoruz eşyaya. Üçlü koltuğun üzerindeki alacalı pis örtüye, kolçağındaki kusmuğa benzeyen lekelere, bir kenarda fütursuzca açılmış döşek ve yorganlara, mutfakta paslanmış ocağımıza, pis bulaşık yığınına, cam bardaklardaki parmak lekelerine... Hâlbuki şükretmeliydik, pencereden gördüğümüz manzaranın karşısında şükretmeliydik. Sapasağlam duruyor ev yerinde. Duvarlar. Kapılar. Pencereler. Sapasağlam. Ama kimse dokunamıyor bir şeye, iki yaşındaki kardeşimin ağırlığından beli bükülmüş babam onu bir yere bırakamıyor.

Yine de el değmemiş bir şey var, diye düşünüyor ve salona açılan, ninemle yattığımız odaya giriyorum. Buradaki karmaşa umurumda değil artık. Yatağımın önünde yere çömeliyor, aşağıya doğru sarkmış pis çarşafı yukarı kaldırıyorum. İncecik bir ağa asılı bir örümcek karyolanın ayağında, hızlı hızlı yukarıya doğru tırmanıyor. Altına sokuluyorum karyolanın. Üzerime bir toz demedi silkeleniyor, ama durmuyor ellerim, arıyor, tozun içinde bata çıka. Sonunda yumuşak saçlarına dokunuyorum bebeğin. Çekip alıyorum onu oradan ve yere koyuyorum.

Kaç ay olmuş? Toz içinde. Kırmızı eteğindeki örümcek ağı, tombul bacaklarına kadar yayılmış. Ama iyi böyle, tozdan korunmuş olması iyi. Parmağımla göbeğine bastırıyorum, inga, diyerek ağlıyor. Bir daha: İnga. İçimde eski bir sevinç. Tam tozunu silkeleyeceğim, babamın gürleyen sesiyle ayağa sıçrıyorum. "Dokunma!" diye bağırıyor babam. Kucağındaki kardeşim korkuyla irkiliyor. Babamın sesi daha da gürleşiyor: "Herkese söylüyorum! Bu evde kimse tek bir eşyaya bile dokunmayacak!" Kardeşim ağlamaya başlıyor, yaygarası bütün evi inletiyor. Eşikte dikilen ninem, uzanıp kardeşimi alıyor kucağından babamın ve "Delirdin mi sen? Çocuğun ne günahı var?" diye bağırıyor.

"O pisliklerin dokunduğu hiçbir şeyi kullanmayacağız bu evde. Hiçbir şeyi, duydunuz mu? Evi karargâhları yapmışlar, görmüyor musunuz? Bir de evimizin sapasağlam olduğunu söylemişlerdi, bilseydim..."

"Bilseydin, ne? Daha ne kadar bir sığıntı gibi yaşayacaktık el âlemin evinde? Burası bizim memleketimiz. Evimiz. Boşuna mı savaştı onca insan, boşuna mı canlarını koydular ortaya? Senin oğlun öldü bu uğurda. Bacağın sakatlandı."

"Haram bunlar anne, haram! Düşmanın kullandığı her şey haram! Duydun mu kız, dokunmayacaksın!"

Düşmanın yakıp yıkmaları, öldürmeleri karşısında öfkelenir, küfreder, savaşır da insan, sevdiklerinin azarı karşısında çaresiz kalır işte. Başım önümde, babamın yüzüne bakmadan dışarı atıyorum kendimi. Ninem devam ediyor:

"Haram öyle mi? O zaman şu sokak da haram bize, şehir de haram."

Evin sundurmasında öylece dikiliyorum. Eskiden, böyle durumlarda, ya sokakta oynayan kızların arasına katılır, unuturdum içimdeki acıyı ya da karşı binanın alt katındaki halamların bahçesine sığınırdım. Halam bir şey yapar, teskin ederdi beni. Şimdi harabeye dönmüş evi. Hangisine ağlayayım, şu sokağın sahipsizliğine mi, artık sığınamayacağım bir halanın yokluğuna mı, yoksa babamın bağırmasına mı? Yürüyor ve evimizin bahçe duvarına çöküyorum çaresiz. Tozun kokusunu bastıran bir bahar esintisi. Uzaklardan çocuk sesleri. Sokağın aşağısında sağlam bir binanın önünde insanlar. Biraz ötemde, bizimle aynı kamyonda sınırı geçerken kameralarını ve mikrofonlarını yüzlerimize tutmuş olan iki televizyoncu. Yaşlıca olanı için Alman mı demişlerdi, İngiliz mi? Her nereliyse, bizim dilimizi konuşuyordu adam.

İki adam dikilip bakıyor önümüz sıra uzayan manzaraya. Susmuş, bakıyor. Eskiden arabaların arasında top oynadığımız delik deşik sokağa, bahçelerine top girmeyegörsün, küplere binen Mirza Amca'nın artık yerinde olmayan evine. Bina iskeletlerine. Üst katındaki duvarı ortadan kalkmış bir evin mutfağına. Ağaçlar bile yıkılmış bahçelerde. Gördükleri karşısında yorulmuş gibi biraz ötemde duvara çöküyor iki adam.

Bütün savaşlar, şehirleri harabelere çevirmeden sona ermiyor.

"Bütün savaşlar," diyor komik bir aksanla yaşlı olanı "şehirleri harabelere çevirmeden sona ermiyor."

"Öyle," diyor kamerasını yere indirip bacaklarının arasına sıkıştıran genci. O buralı belli ki, dilimizi iyi konuşuyor.

"Hiç gördün mü resimlerini, bilmem. Varşova da İkinci Dünya Savaşı bittiğinde böyle harabeye dönmüş. Yetmiş yıl öncenin görüntülerini şu manzarayla yan yana koy, tıpatıp aynı. Dresden, Köln, Berlin... Aynı manzara.

"Varşova'yı anladım da Berlin'i karşılaştırmak doğru mu? Sonuçta savaşı başlatan Almanlardı."

"Öyle, haklısın, ama," diye cevap veriyor diğeri. "Her savaşta en çok zayiat düşmanı yenerken verilir. İnsanın birbirine karşı günahı yetmez, o günah taşa da ödetilir."

"Belki," diyor genç adam, söylenenleri pek anlamamış gibi. Ben de anlamıyorum. Hangi savaştan söz ettiklerini de bilmiyorum. Berlin, Varşova neresi, bilmiyorum. Aşağıda bir harabenin arasından dört beş oğlan çıkıyor, önlerinde bir arabanın tekerleği. Tekerlek birazdan hızla yokuş aşağı yuvarlanmaya başladığında oğlanlar da bağıra çağıra peşinden koşuyorlar.

"Aslında etrafta bir sürü patlamamış el bombası, dinamit var daha. Bu harabelerin ortasında, bu çocuklar..." diyor yaşlı adam.

Ninemin ve babamın sesleriyle evimize doğru çeviriyorum başımı. Mutfağın açık penceresinin ardında annemin takırtıları. Ninem kapının önündeki sundurmada dikilmiş, kolundan tuttuğu bebeği uzatıyor bana. "Gel kızım, al şu bebeğini!"

"Ana yapma!" diye bağırıyor arkasından babam.

Ayağa kalkıyor ama yanlarına gidemiyorum.

"Tertemiz edeceğiz burayı," diyor ninem. "Burada yaşayacak çocukların, duydun mu, oğlum. Senin yeğenini düşman kaçırdı, kız yarın bir gün çekip geldiğinde, anasız babasız, düşman dokundu diye, murdar mı diyeceksin? Sokağa mı atacaksın? Canına mı kıyacaksın kızın? Aynı şey şu kızının başına gelseydi, kirlendi deyip sahiplenmeyecek miydin?"

Babam susuyor. Biraz ötemdeki genç kameraman doğrulup kamerasına sarılıyor. "Çekelim mi?"

"Yok," diyor diğeri. "Bırak, insanların acıları kendilerine yeter. Savaş işte. Savaşırsın, düşmanı evinden atarsın. Ama bitmez, sonra büyük savaş başlar. Kendinle olan savaşın."

"Kötünün nefesi değmiş, cani hırpalamışsa eşyanın günahı ne, söylesene oğlum, masumun günahı ne?" diye devam ediyor ninem ve almam için bir kez daha bana doğru uzatıyor bebeği. Babamın yüzüne bakamadan yürüyor, boşta kalan diğer bacağından tutarak alıyorum bebeği ninemin elinden. İki televizyoncu ayağa kalkmış, aşağıya doğru yürüyor. Babam dışarı atıyor kendini, ninem içeriye giriyor. Birazdan mutfakta, annemin yanı başında görüyorum onu. "Aman, o da koskoca kız artık, bebekle mi oynayacak bu yaşta?" dediğini duyuyorum annemin. "Olsun, oynasın oynamasın," diye cevap veriyor ninem. "Su getirmemiz lazım," diye devam ediyor annem. "Sokağın altındaki çeşme akıyormuş, yolda söylemişlerdi. Şu kap kacağı tertemiz ovmalı, çamaşırları..."

Su için birazdan beni çağıracaklar, biliyorum. Sokağa dönüyorum. Babam, omuzları düşmüş, sanki içinin sızısı bacağının eski yarasına vurmuş gibi ağır aksak iki televizyoncunun arkası sıra şehre doğru yürüyor. Duvara oturuyor ve elimdeki bebeğe bakıyorum. Üzerindeki tozu alınmış bebeğin, yüzü gözü tertemiz. Yanakları kırmızı, eskisi gibi. Kucağıma yatırıyorum, gözlerini kapıyor, kaldırıyorum açıyor. Onunla bir zamanlar nasıl oynadığımı, bu oyundan nasıl zevk aldığımı hatırlamıyorum bile. Bir arı vızıldayıp geçiyor önümden, karşıda, yıkılmış harabelerin arasında tomurcuklanmış, süslenip püslenmiş bir ağaca doğru uçuyor. Tuhaf, çiçek açmış bu bodur ağacı daha yeni fark ediyorum. Birazdan annemin beni çağıran sesini duyuyorum. Bebeği duvarın üzerine bırakıyorum.

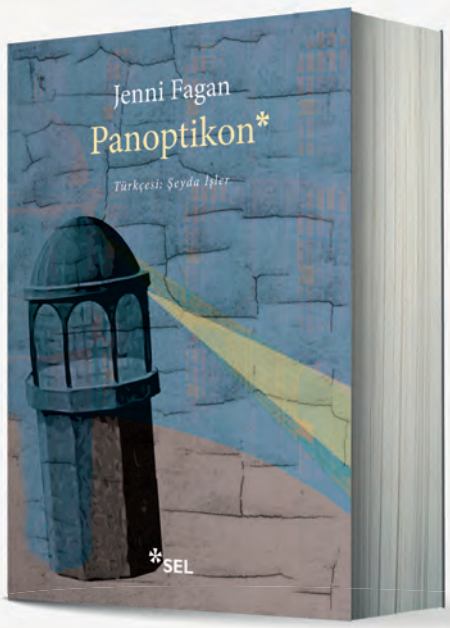

Kobanê (2015)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

*SEL
YAYINCILIK

www.selyayincilik.com | selyayincilik | SelYayincilik

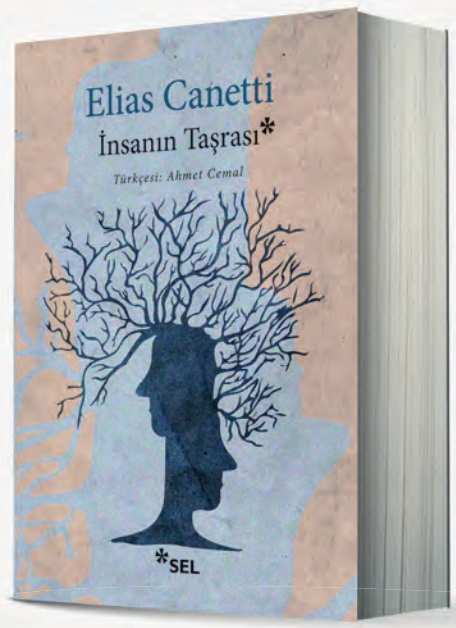
Panoptikon
Jenni Fagan
Türkçesi: Şeyda İşler

Jenni Fagan'ın ondan fazla dile çevrilen, sinemaya da uyarlanmaya başlayan ve hatırı sayılır bir uluslararası başarı elde eden ödüllü ilk romanı *Panoptikon* Türkçede.

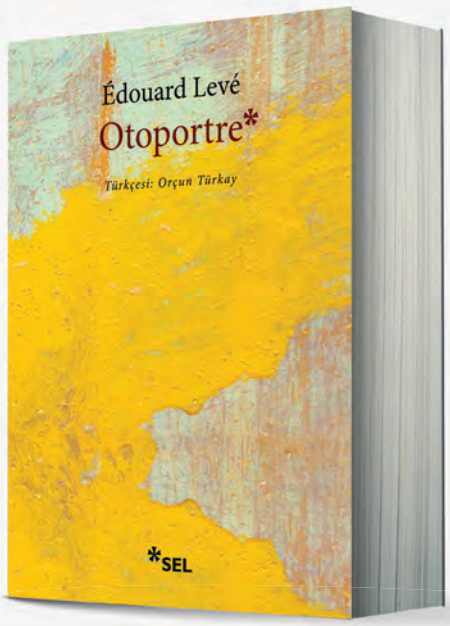
Hindi'nin Ruhu
Bir Büyük Romanı Kavrama Kılavuzu
Ersan Üldes

Roman içinde roman, yazar içinde yazar. *Hindi'nin Ruhu*, pek zorlu bir metni, roman sanatını, beraberinde bir ülkeyi, bütün hastalıkları ve hasta insanlarıyla bir toprağı kavrama kılavuzu...

İnsanın Taşrası
Elias Canetti
Türkçesi: Ahmet Cemal

İnsanın Taşrası, giderek daha çok körleşen bir dünyada bilinçli yaşamaya çalışan insanoğlunun bakışlarını yitirmemesi için verilmiş en soylu savaşımlardan birini belgeliyor.

Otoportre
Édouard Levé
Türkçesi: Orçun Türkay

Nefes almadan yazılan, cümleleri akla geldiği gibi sıralanan, gerçeklikle kurmacanın iç içe geçtiği Otoportre, tıpkı yazıldığı şekilde okunmaya davetiye çıkarıyor. *İntihar*'ı yazmaya ve yazdığını yaşamaya götüren yolun taşlarının nasıl döşendiğinin ipuçları da *Otoportre*'de.

Kapitalizm: Bir Hayalet Hikâyesi
Arundhati Roy
Türkçesi: Çiçek Öztek

Bu kitap bir uyanış çağrısı: Ülkelerin değil ama yoksulların kaderi ortaktır. Roy, kapitalizmle mücadele edenlerin bile unuttuğu, akışına bıraktığı temel çelişkileri, açmazları bir bir hatırlatıyor.

Sermayenin Mekânları
David Harvey
Türkçesi: B. Kıcır, D. Koç, K. Tanrıyar, S. Yüksel

30 yılı aşkın birikimini bir araya getirerek Harvey'in eleştirel coğrafya teorisinin gelişimine ve düşüncesinin yapıtaşlarına ayna tutan *Sermayenin Mekânları* gözden geçirilmiş yeni baskısıyla...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KENT REHBERİ

turgut yüksel

geleceği bilmek

On binlerce yıl önce dünyada akrabamız olan başka insan türleri vardı: Homo Neandertal, Homo Erectus, Homo Solensis, Homo Floresiensis, Homo Denisova (5 yıl önce keşfedildi) Homo Rudolfensis, ve Homo Ergaster. Biz bu türler arasında Homo Sapiens'i oluşturuyoruz. Diğer insan türlerini Sapiens olarak, avlık ve toplayıcılık döneminde yüzlerce hayvan türünün soyunu kırdığımız gibi dünyadan sildik.

Nihayetinde, 70 bin yıl önce insan türü olarak bu dünyada tek kaldık. Bir şekilde yok ettiğimiz diğer insan türlerinin bazılarına ve çoğu hayvan türlerinin çoğuna karşın zayıf, direnci az, çabuk ölüveren bir tür olan bizler nasıl olduk da hayatta kaldık ve besin zincirinin en üstüne çıktık? "Sapiens" kelimesi bunu ele veriyor: Zeki. Bu zekâ alet yapmasının yanı sıra insanlık tarihinde pek kayda düşülmeyen en önemli devrimi geliştirdi. O da dildi!

Bu birçok alanda devrim niteliğinde kollara ayrılacak olan düşünce sistematiğinin temeliydi. Zira insan dilinin esnekliği; yeni kelimeler uydurabilmesini, bunu anlamlandırmasını ve dil içinde zamanı (geçmiş, gelecek, şimdi ve türevleri) bulmasını sağladı. Bu da ona düşünsel olarak kurgu yapabilme kabiliyetini sundu. Diğer akrabalarımız "Dikkat Aslan var!",diyerek sadece şimdiki zamana vurgu yaparken, Sapiens, "Dün vadinin sonunda Aslan vardı (geçmiş zaman) bugün Antilop sürüsünün çevresinde dolaşıyor (şimdiki zaman), onu oradan kovacağız ve sıkışmış olan antilop sürüsünü uçurumdan aşağıya doğru sürüp birçok yiyecek sağlayacağız (gelecek zaman ve kurgu)" diyebilir hale gelmişti.

Hepsinin ortak noktası birdir: "Gelecekte iyi yaşamak istiyorsanız bizi seçin!" Zira hiçbiri gelecekte sizin malınızı çalacağız, hayat ve düşünce alanını daraltacağız, hatta öldüreceğiz demez.

Kurgu yapabilme ve buna bağlı olarak sosyalleşme, sayı olarak çoğalma ve organize hareket edebilme kabiliyeti de sağladı. Diğer insan türleri 20-30 kişilik gruplar halindeyken, Sapiens 100-150 kişilik kümeler oluşturmaya başlamıştı. Bir Neandertalle ve bir Sapiens veya bir Mamutla bir Sapiens karılaşsaydı, Sapiens'in hiçbir şansı olmazdı. Ama Sapiens, Neandertal veya Mamut'un karşısına tek değil on kişi olarak çıktılar ve artık stratejileri de vardı. Dilin oluşturduğu bu davranış şekli insanı hem tehlikelere karşı korudu, hem de diğer türlere karşı üstün kıldı.

Bu kısmı kısa geçelim; ateşi kullanmak veya tekerleği bulmak gibi insanlık tarihine yön veren buluşlar arasında dil de yerini aldı. Lakin dili diğerlerinden ayıran özellik sürekli gelişmesiydi. Tekerlek hala ilk bulunduğu formu koruyor. Gelişme onu yapma malzemesinde ve üretim tekniğinde oldu. Ateş zaten vardı. İnsanlar onu kullanmak istedikleri amaç için istedikleri yere taşıdılar, istedikleri zaman da uygun malzemeleri bir araya getirerek onu oluşturdular. Bu halen de öyle. Ama dil insanlık her adımını attığında gelişti ve buna soyut düşünme kabiliyeti de eklendi.

30.000 yıl önce "Aslan" korkulan bir hayvanken, birden insan ve aslan karışımı heykel çıktı. Çünkü onu yapan kişi aslanın ürkütücülüğünü ve gücünü insanla birleştirip soyut bir varlık yarattı. Bu ya Sapiens grubunun reisini temsil ediyordu ya da onların ibadet ettiği soyut varlığı. Zira grupta bulunan insanların sayısı artınca onları bir arada tutmak için ortak bir soyut düşünceye, üst bir bağa ihtiyaç duyulmaya başlanmıştı. Bu da bir kurguydu: Tanrılar gibi, mitoloji gibi...

Yeni kelimeler, soyutlaştırmalar ve anlam vermeler yeni kurgu türleriyle ilerledi. Dil ve düşünce arasındaki bağ gelişti. Çünkü yapısal olarak dil düşünceyi, düşünce de dili besliyordu.

Zaman aktıkça insan dil ve kurgu yapabilme kabiliyetini daha da etkili olarak kullanmaya başladı. Yüz hatta bin yıllar önce her sarayın, kabilenin, köyün en kıymetli kişisi kâhindi. Gelecekten haber verirlerdi ve bu çok sihirli bir vakaydı. Şimdi ise bu sihri Sapiens günlük hayatı içinde kullanıyor. Beş gün sonrasının hava durumunu bilmek sizi üç yüzyıl önce kâhin yapabilirken, şimdi bu sıradan durum sizi bir şey yapmaz. Veya fırtına çıkacağını, ekonomik krizin olacağını, yanardağın patlayacağını önceden bilebiliyoruz. Çünkü Decartes'ın dediği gibi "düşündüğünün üstüne düşünebilen insan" olarak veri kullanmayı ve bundan da bir sonuç çıkarmayı öğrendik. Gelecekten haber vermek bizi şaşırtmıyor artık.

Yine eskilere dönelim: Sapiens önce sonuçlarla karşılaşıyordu. Yıldırım düşüyor, yanardağ patlıyor, dev dalga çıkıyor, kafasına elma düşüyordu. Önceden bunu soyutlarken (yıldırım öfkelenmiş tanrının günahkârlara indirdiği çekiç, volkan yeraltı tanrısının öfkesini kusması vb.) sonra bunun gerçek nedenlerini bulmaya başladı. (Çünkü tanrıların sözü yer çekimini açıklamıyordu) "Elma kafama düştü, yerçekimi var", "Su yıkanırken tası kaldırdı, çünkü su yoğun ve kaldırma gücü var" gibi karşılaştığı sonuçlardan somut nedenlere ulaştı. Matematiği ve bilgi toplamayı kullanıp, sonuçları olmadan öngörmeye başladı. Hatta sonuçları öngörüp, ona neden olabilecek etkenleri ortadan kaldırmaya çalıştı. Çoğunlukla da başarılı oldu. Rasyonel kurgu işe yarıyordu.

İşe yarayan (iyi ya da kötü değil) kurgunun temel fonksiyonlarına da bakmak gerekiyor. Çünkü kurgunun başarılı olması için ikna edici olması gerekmektedir. Bir matematik problemi kurgularken de, bir roman yazarken de, bir bilimsel açıklama yaparken de ikna edici olması gerek. Diğer türlüsü kurgunun bir başka türü olan esrik olur ve sadece kişiyi bağlar.

Son yıllarda sıklıkla duyduğumuz telefon dolandırıcılığı bir kurgudur. Başarılı olmalarının sebebi de yapılan kurgunun ikna edici olmasından kaynaklanır. Öyle olduğu için insanlar bu sahnelemeye ikna olup paralarını veriyorlar.

Kurgu hallerini çeşitlendirebiliriz. Söylediğiniz bir yalan da kurgudur, başarısı da yine ikna ediciliğine ve açık vermeme sürecine bağlıdır. Her siyasi hareket ve parti de bir kurgudur. Zira bize geleceğe dair iyi şeyleri sadece kendilerinin yapabileceğini söylerler ve bizi ikna etmeye çalışırlar. Kimisi bunu bilimsel verilerle yapmaya çalışırken kimisi siyasetin en popüler aracı olan hamasetle, kimisi kendi ırkının, dilinin, dininin üstün olduğu söylemi üzerinden yapar. Ama hepsinin ortak noktası birdir: "Gelecekte iyi yaşamak istiyorsanız bizi seçin!" Zira hiçbiri gelecekte sizin malınızı çalacağız, hayat ve düşünce alanını daraltacağız, hatta öldüreceğiz demez.

Kurgu amacının iyi veya kötü olması da içinde bulunulan duruma göre tanım değiştiren bir şeydir. Dolandırıcılıktan ilerleyelim. Muktedir, kendi konumunu kullanıp halkı dolandırıyorsa bu kötüdür. Ama bir başkası da o muktedirin üçkâğıtla elde ettiği parayı onu dolandırıp halka geri dağıtıyorsa bu çoğu defa sempati duyulan bir eylem olur. Ama kurgu aynıdır. Veya bir liderin "iktidara gelirsek öldüreceğiz" kurgusu kişiye yöneltilmişse kişi bunu dehşet verici bir şey olarak algılarken, aynı kişi liderin bu cümleyi düşmana karşı söylediğini duyunca bunu normal olarak kabul edip onay vermesi gibi.

Kişinin konumunu değiştiren şey de siyasettir. Yağmur yağarken, açıklıkta bulunan ve şemsiyesi olmayan herkesin ıslanması değişmez bir gerçekken, bir siyasi hareketin başarılı olma gerçeği o hareket içindeki kişileri başarılı kılarken, diğerleri için başarısızlık olarak tanımlanır.

Bu yüzden de kurgunun en fazla kullanıldığı ve deforme olduğu alan siyaset (ekonomi, din, devlet) oldu ve siyasetçiler de bunu büyük bir şehvetle kullandılar. Kendi yakın tarihimize bakacak olursak 5-6 Eylül olaylarına zemin hazırlayan vaka "Atatürk'ün evini bombaladılar" kurgusuydu. Azınlıkları eritmenin kurgusuydu ve ne yazık ki başarılı oldu. Böyle örnekleri sıralayabiliriz zira çoklar.

Dünya tarihinden de örnekler sıralamak mümkün lakin bunu çoğu insan bildiği için tekrar etmeye gerek yok, sadece konunun özünü vermekle ilgili şunu söyleyelim: Siyasette kurgu için gerekli olan dilin anlam kaydırmasıydı yani semantiğin deforme edilmesiydi. Yani halkı ezilen bir ülkeye demokrasi götüreceğiz kurgusu ile bir ülkenin yer altı/yerüstü kaynaklarına el konulması bu durumun defalarca türevini gördüğümüz bir örneğidir.

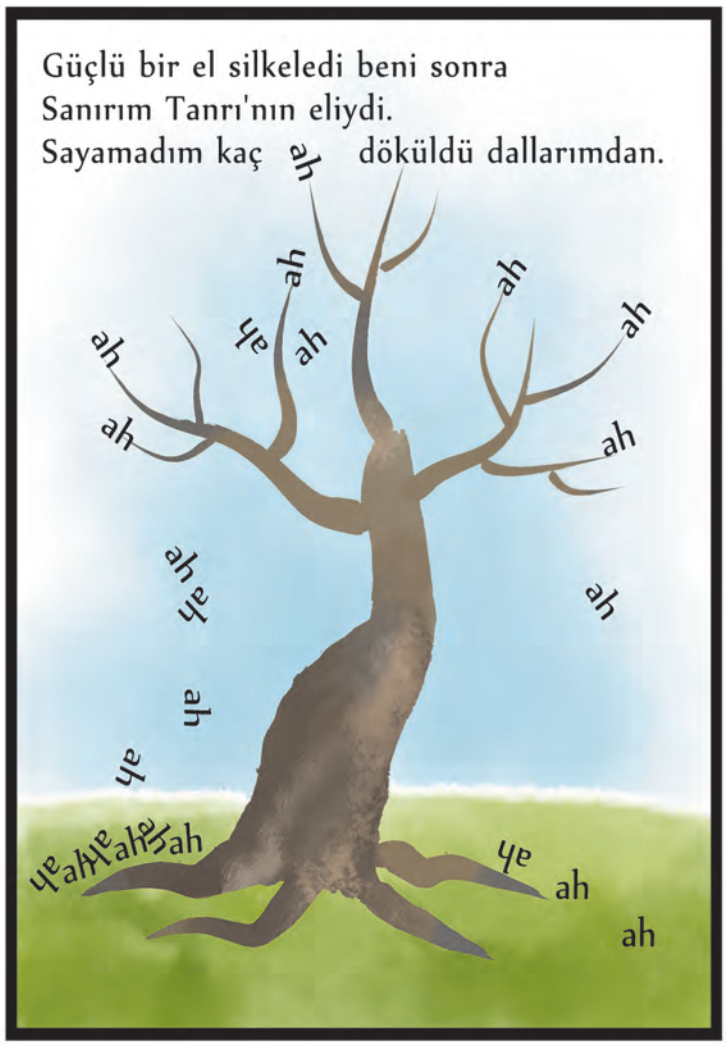
Kendi bahçemize geri dönelim ve "Kurgunun başarılı olması için ikna edici olması gerekiyor." şartını inceleyelim. Siyaset magazininde birçok kurguya maruz kaldık son dönemlerde. Lobilerden tutun, suikast planlarına kadar. İkna edici miydi? Kimileri oldu kimileri olmadı. Ama bir örnek var ki, gerçekten de incelenmeye değerdi. Kabataş olayı. 3000 yıl öncesinin mitolojisinde yer alacak trajik bir olayı yaratma çabası gibiydi. Ama çoğunluk artık mitolojiye inanmıyor. İnsanlar meydana gelen bir durumda önce söylemde inandırıcılık (hikâyecilik), rasyonellik ve neden sonuç ilişkisi, bunlar yetersiz gelirse de delil bekliyor. Bu rasyonel bakış insanlığın geçirdiği sürecin bir sonucuydu. Çünkü artık aslan krallar, öfkeli tanrılar yok. Sadece insanlar var.

Kısacası çuvallayan bir kurguydu. Peki, bu çuvallayan kurguyu, sadece "bu böyle" diyerek yeniden ikna edilir kılma çabası neyle açıklanabilir?

Demek ki fantastik bir olgu olarak kabul ettiğimiz zamanda yolculuk mümkünmüş. İnsan isterse 3000 yıl önceki haline dönebiliyormuş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GÖZ HAKKI LEVENT GÖNENÇ

Didem Madak'ın "AH'LAR AĞACI" şiirinden

Cahit Zarifoğlu'nun "ANILAR DEFTERİNDE GÜL YAPRAĞI" şiirinden

MEHMET EFE

ZOMBİLER!

"Finans krizi nasıl zombi kurumlar ve zehirli varlıklar ürettiyse, muhafazakarlığı da bir yürüyen ölüler hareketine döndürdü."
Thomas Frank (Amerikan yazar, siyasi analist ve tarihçi)

"Yaşayan ölülerin evrensel bir cazibesi var. Bir zombi hikayesinin gerçek gücü, alt metnindeki umutsuzluk ve çok gerçek bir hayatta kalma içgüdüsünün bileşiminden meydana gelir."
Julie Ann Dawson (Amerikan Korku yazarı)

"Walking Dead dizisini çok seviyorum. Ama dizideki esas karakterlerden biri olmak istemiyorum. Sadece zombilerden biri olmak istiyorum."
Liana Liberato (Amerikan sinema ve TV aktrisi)

"Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler. Artık (hakka) dönmezler."
Kur'an-ı Kerim, Bakara: 18

İzleri Haiti'nin vudu geleneğinde bulunan ve Amerikan sineması tarafından canlandırıldıktan sonra sayısız film, roman ve hikayeye konu olmuş ve vampirler gibi kurgusal yaratıklar olan zombiler, beyin yemeye aç yürüyen ölülerdir. Canlı gibi görünürler ama ölüdürler. Bir tek içgüdüleri kalmıştır: Yollarına çıkan her canlı insanın beynini yemeye kilitlenmiş, durdurulamaz bir açlık. Isırdıkları insanlar da virüsü kapınca yürüyen ölülere dönerler. Düşünemezler, adapte olmazlar, bir engeli aşamazlar, tökezleyerek ama artarak ilerlerler. Canlı her şeye doğru şartlanmış, programlanmış bir sürü gibidirler.

Zombi edebiyatında, zombileri durdurmanın tek yolu, beyinlerini parçalamaktır.

Aslında içinde yaşadığımız dünyayı kontrol eden beyin ve kültür tüm dünyanın salt çoğunluğunu yarı zombilere çevirmiş gibidir zaten. İnsanlığımızı tahriş eden, fıtratımızın temel taşlarını parçalayan, hormonlu veya genetiği tecavüz edilmiş gıdalarla besleniyor, hırs ve kâr amaçlı üretilmiş deney ve laboratuvar ürünü kimyasallarla aşılanıyor, beyin kimyamızı altüst eden psikolojik ilaçlarımız aspirin kullanımını geçeli çok oldu ve medya tarafından sürekli bir programlanma saldırısına maruz kalıyoruz.

Şirketlerin araştırma taşeronuna dönmüş üniversitelerde bilim insanları harıl harıl insanın beynini, genetiğini, duygularını incelemekle, davranışları etkilemenin yeni yollarını geliştirmekle meşgul. Üretilen bilgiler, insanları bankamatiğe çevirmeye ayarlı, kâr maksimizasyonunu esas alan güç sahipleri tarafından sürekli bombardıman ediliyor üzerimize. En büyük yan etkisi, kavrama gerilemesi. Bunun adı idrak felci. Tüm dünyanın beyinlerini dumura uğratmaya ayarlı muazzam bir saldırı altındayız.

İşte bu dünyanın bize dayattığı yaşam sürecinin zirve noktasını açıklamak için en iyi metafor zombiler olmalı. Bu yaşam sürecine teslim olduğumuz ölçüde basitleşir, temel fonksiyonlarımıza indirgeniriz: Yemek, uyumak, üremek, yemek, yemek. Yaşadığımız dünyayı beyin ve duyguların düşmanı bir mekanizma ele geçirmiş gibidir. Devletlere bir de böyle bakmayı deneyin, haklı olduğumu göreceksiniz.

Her zaman bir temerküz tamayülündeki devlet; tıpkı ego, nefs veya şehvet gibi; kontrol edilmediğinde, değerli olan her şeyi oburca bir çırpıda yiyip yutabilecek, gemlenmediğinde gemi azıya alacak bir organizmadır. Organlarını oluşturan insanları hayvan yanlarına azalmaya zorlayan bir güç ve kontrol mekanizması.

Temerküz eden gücün, ruhu öldüren; insanların nefret, açlık, şehvet, hırs gibi hayvani yanlarını kışkırtan bir karakteri var. Güçlendikçe doymak bilmeyen açlığı ve etkisi artan bir hastalık gibidir güç ve iktidar.

İktidar, zombiler üreten bir salgındır. Beyinle ve duyguları sömürerek beslenir.

Bu ülkeye egemen olan, esasen kaba taslak bir Neo-Liberalizm taşıyan, "İleri Muhafazakar" (beyin kilitleyici tabirler, değil mi?) yeni iktidar da her geçen gün biraz daha beyin yiyerek beslenen ve zombiler üreten bir zombiye benzemeye başladı. Bir zamanlar muhteşem cümleler kuran nice şair, yazar, sanatçı, iktidar tarafından ısırılmaya razı olduktan sonra zombilere döndüler. Sürekli intihal edecekleri cümleler aramaları, sağacak gençlik, emecek beyin açlıkları bundandır. Bir kısmı canlı görünmekte bir süre başarılı oldular ama artık sürdürülemez eşiğine vardılar. Çünkü kendi ruhları ve duyguları iktidarca emildikçe, insanlıklarını her gün biraz daha kaybederek devam ettiler ve kokularından yanlarına yaklaşan canlı kalmadı. Biraradalıkları da sürü karakteristiği gösteriyor. Kimse kimseye herhangi bir bağ duymuyor. Aynı açlığa sahip bir sürü gibi davranıyorlar sadece.

Fakat merak etmeden duramıyorum: Bu birbirini ağırlayan körler sağırlar, bu iktidarı besleyen ve iktidarla beslenen megafonlar güruhu; artık hırıltılara dönmüş cansız, ruhsuz cümlelerinin canlı insanlarca okunduğunu mu sanıyor? Sadece onlar gibi ısırılmak isteyen, ezberledikleri rahatlatıcı klişeleri tekrarlayan yazıları okuyan, zihni donmuş, halinden memnun ve yakında artık moron ezberlerini tekrarlayan cümleleri bile okumaya çaba sarf etmeyecek bazı yarı zombiler dışında kimsenin okuduğunu sanıyorlar mı?

Zombiler ya yiyecek beyin bulamayınca hırıltılar içinde çürüyüp yeni bir dünyanın gübresi olurlar ya da birbirine bağlı, sürü olmak istemeyen, hayvan yanlarının üstüne çıkmış canlı insanların, zombi beyinlerini patlatacak cümleleriyle yerle bir olurlar.

Dünyaya egemen kapitalist zombi düzeni de yeterince emecek beyin bulamıyor artık ve çürüyor, dökülüyor, açlığı oranında vahşileştikçe, dökülme hızı da artıyor.

Zombi kıyametine hazır olmalı. En önemli silahlarımız, sevmek, paylaşmak, inanmak, iktidar ve zombilerinden uzak durmak ve tokgözlü olmaktır. Cidden böyle inanıyorum.

Bir zombi filmi yazacak olsam, sürüye karşı tek başına dikilip beyinlerini patlatan kahramanım, çocukluğumun Zahide teyzesi olur: "Ah yazıık, n'oldu sana beyle yavrım, anan emzirmedi mi seni, baban çoh mu dögdü, heç mi öpülmedin sen? Hırs yapma yavrım, ge hele otur Bismilla sıcah ekmek ye. Ah yavrım, sana neettiler gıı, ay gözünü torpah da doyurmaz senin, gel bi ihlas ohuyam üfleyem sana, bi fukara çayı iç de için ısınsın zilli.".

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çizim: Ezgi Ayvalı

OT

YEKTA KOPAN

AYŞE NEŞE... BİZDE HER ŞEY BEŞE!

Sesi böyle hafiften burun ucuna alıcan abi. Kendini duyurucan ama boğa gibi hönkürmeyecen. Şimdi nasıl anlatayım, şöyle düşün abi. Pencereye tünemişsin, bi bakıyosun aşağıdan manitan geçiyo. Manita demeyelim de şey gibi olmasın, yavuklun geçiyo. Yukarı bakması için n'aparsın, kendini duyurman lazım di mi? Böğürür müsün o durumda? Katiyetle. Fısıldamayla seslenme arası bir durum gerekir. Hani sanki aşk çağrısı. Anladın sen! Şimdi bu olayın aşksız halini düşün. Burada aşk çağrısı yapmaya kalkarsak, bütün orman başımıza çöker alimallah... Olaydan aşkı çıkarmak için n'apıyoruz? Sesi hafiften burnun ucuna alıyoruz. Bütün numara bu.

Şimdi aşağıdaki çamaşırcıya bir herif geldi, pazarcılıktan transfer. Sanırsın çiftleşme mevsimindeki akbaba. Asılıyo boğazına, öksürük-balgam ne varsa salıyo. Müşteri iskele alabanda yapsa halat koparır, o şekil. Ne bağırıyon be koçum, ne kanıtlamaya çalışıyon? Ama pazarda öyle alışmış ya, ikizlere takkeci bunlar, ne ezberlemişse oradan saydıracak. Bunlara dört kere altı de, verir cevabını, altı kere dört de, dut yemiş bülbüle döner. Götümün kenarı. Mahalle esnaflığında böyle bağırmayla yürümez bu işler abicim. İnceliği vardır gelgel yapmanın. Dükkanın önünden geçeni korkutmaya dikilmiyoruz ki bütün gün. Derdimiz müşterinin ilgisini çekmek. Bildiğin reklamcılık bu.

O reklamlarda ne paralar dönüyo haberin var mı senin? Herifler hamuduyla götürüyo. Sonra bi bakıyorum televizyonda, bildiğin işkembeden slogan çıkarmış. O laflar var ya, bildiğin bok kokuyo. Ulan biz günde on kere yeni slogan bulmak zorundayız. Kimi zaman öyle olur ki abicim, anında çember çevirmen gerekir. Baktın kırmızı paltolu bi müşteri geliyor, hemen kırmızılı bi slogan bulucan, basıcan gelgeli. Yaşlı iki teyze mi geçiyo, hiç girmiycen yaş konusuna, fena alınırlar. Her şeyi hesaplıycan anlıycağın. Geçen gün, senden iyi olmasın bi abinin ayağı takıldı, düştü düşecek, hem yardıma koşuyorum hem bağırıyorum: Düşenin dostu burada, ne alırsan beş lira!

Mesele bu işte abicim: Ne alırsan beş lira! Çin olayı geldi, her şey değişti. Eskiden tabak-çanak, çeyiz, elektronik falan hepsi ayrıydı. Şimdi adam metrekareyi buldu mu, basıyo içine Çin malını, bitiriyo meseleyi. Yalan değil, vallahi ne alırsan beş lira abi. Yani şu ortadaki tezgahlar öyle, raflarda durum farklı tabii. Ama yani şuna bak abi, üçlü kültablası takımına bak, beş kağıt. Şunlar saklama kabı, beşli takım. Yastık kılıfının ikisi beşe, işçilik de iyi be abicim. Allah seni inandırsın şu şarz bile beş lira, ayfona falan hepsine uyuyo hem de. Bu tam senlik anlayacağın.

Bi abinin ayağı takıldı, düştü düşecek, hem yardıma koşuyorum hem bağırıyorum: Düşenin dostu burada, ne alırsan beş lira!

Ekmeğimizin derdindeyiz ama vicdansız değiliz be abi. Geçen gastede okudum, bu Çin'dekiler var ya, kitapsız bunlar abi. El kadar bebeleri kapatıp bir hangara, vuruyolarmış kilidi üstlerine. Yarı aç yarı tok, gece gündüz bilmeden çalışıyomuş orda bebeler. Lan hiç mi vicdan yok sizde Allahsızlar? Yemek dediğin bi tas lapa. Onda da dışarı çıkmalarına izin vermiyolarmış ha! Neden diyeceksin? Çünkü bu sabiler o kadar umuttan düşüyolarmış ki, hangarın tepesine ulaşabilen bırakıyomuş kendini aşağı. İntihar ediyolar abi! Var mı ötesi?

Dokuz yaşında, on yaşında çocuk neden ölmek ister bi düşün abi? Ağzına sıçtığımın parasında vicdan yok onu anladık da, bu puştlarda da mı hiç vicdan yok? Diyeceksin ki onlar adam değil, sen neden kaypaklık yapıyosun? Haklısın be abi. Bu boktan dünya, oradaki adamın vicdansızlık tahtasına beni de yazıyo işte. Dokuz yaşında çocuk kendini damdan bırakıyo, ben burda beş liraya gelgel çekiyorum. Şu kapıdan içeri soktuğum her müşteri, cehenneme giriş biletim aslında. Tövbe estağfurullah...

Sabah doğar güneş, bizde her şey beş. Öyle bağırıyorum işte. Ses burunda. Aşka davet eder gibi. Yemişim aşkını. Üstelik ben istediğin kadar adamlık yapayım, gelip geçenin gözünde züğürdün önde gideniyim. A ve me'lerde çalışanlar farklı sanki... Dört bi yana diktiler o heyulaları. Mahalleden kopan bütün gençler bi a ve me'ye kapak atmak için birdirbir oynuyo. Yapacağı iş de önemli değil. Ha ayakkabıcı olmuş ha oyuncakçı. Zaten o dükkandan öbürüne zıplıyolar durmadan, gelsin tazminatlar-gitsin yemek fişleri. Bi de görsen, iki ayda burunlarından kıl aldırmıyolar. Hani müşterinin kibirlisine göt denir ya, bunların kibirinde götlük bile yok. Neyse ya, siktir et!

Geçen gün kapıda durmuş bağırıyorum: Mutluluğa beş var! Bi durdum, ne mutluluğu lan dedim, Çin'de çocuklar ölüyor, burda çocuklar ölüyo. Ne mutluluğu? Git Filistin'e çocuklar ölüyo, oku Afrika'yı çocuklar ölüyo. O saklama kaplarına kaç çocuğun ölüsü sığar abi?

Ben neye gelgel çekiyorum ya? Hayat bana çoktan siktir git çekmişken...

Biz burda mal satmıyoruz abi, çocuk kemiği satıyoruz. Can satıyoruz.

Beş vakit yere düşse alnım, ak kalkmaz. Cehennem orası değil, burası.

Neyse be abi, derdime ortak etmeyeyim seni. Git şarzını da başka yerden al, bunlar haftasını görmeden bozulur zaten. Sen beni unut, ben seni. Zaten orası kolay da, zor olan hayatı unutmak. Hadi kal sağlıcakla...

Fotoğraflara Yaslanmış Yazılar

JEHAN BARBUR

Şehir biteviye bağırıyor
Evlerin betondan sümük duvarları
Şerefsiz hayatları eyliyor
Soysuzluk, her evde başka yaşanıyor
Başkalarının hayatı: Kendimizinkine yabancılaşmanın
en kestirme yolu
Kes!

Taksici yolcuyu çekiyor kenara
El ediyor
Tarlabaşı'nda giriyor Otel Venüs'e
İşiyor
İş gibi işiyor herif
Mola gibi yakına bırakıyor yolcuyu
Elini yıkamıyor-ellerde demir para yorgunluğu,
cüzdanda sidik-

Şehir dur duraksız anırıyor
Şairleri yolculuyor "İyi bilirdik"li şarkılar
İmam Müzeyyen'i tanımıyor
Kimse sevmiyor birbirini
Ahali yineliyor: 'Evet sevmiyor'
Avludaki çocuk elini tutuyor -kendi elini-
İnsan seviyor mu, yoksa gözü mü alışıyor?
Çocuk da bilmiyor,
Kes!

Bir tek ayağın kalmış çarşafta
Sabah iyice silkeledim
Gitmedin
Ben senin ayaklarınla uyumayı sevdim
Bir türlü silkelenmedin
Yatak başı yaptım ağzını
'Uyu' dedin
Uyu ki, başkaları yaşasın
Ağzından öptüm

Şehir ishal ağızlı, lağım olmuş yelleniyor
Taksici işiyor, çocuk tutacak el bulamıyor,
alt komşunun başına ayağın düşüyor
Benim gözüm alışıyor
Felaket tellalı yediemin deposundan çan araklıyor
Her şey bir sebepten oluyor:
Yürek ürkek; üremiyor
Ahali yineliyor: 'Evet üremiyor'

Mikrofon ötüyor
Şehir bi'zahmet susuyor

Takside altıma işiyorum
İş gibi...
Şehrin ortasında kalmış mezarlıklara benziyor
umumi helalar
Bizim çirkinliğimiz, artık umumi

Fotoğraf: Jehan Barbur

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doğru zamanda, doğru yerde, usturuplu biçimde...

Nasıl görmek isterseniz öyle!

Can Kozanoğlu

yıllar sonra yeniden

LOM

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

can

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

NURHAK KAYA

Birkaç nesil onun şarkılarıyla büyüdü, onun şarkılarıyla yürüdü, onun şarkılarıyla âşık oldu. ZÜLFÜ LİVANELİ ile Türkiye'nin dünü, bugünü ve Yılmaz Güney'den Ahmet Kaya'ya uzanan keyifli bir sohbet yaptık...

NAMUSLU YAŞAYAN İNSANLARIN NAMUSLU ÖLMEK GİBİ BİR BORÇLARI VAR

YAŞAR ABİ ARTIK YOK

İçimde bir boşluk duygusu var. Bu duyguyu çok yoğun hissediyorum. Sabahları uyanıyorum, elim telefona gidiyor. Çünkü Yaşar abiyi her gün ararım. Ben ona "Nasılsın?" derdim, o da bana "Türküm, doğruyum, çalışkanım." derdi. Ben de ona espriyle "Kürdüm, eğriyim, tembelim" derdim. Bu, 30 senedir böyleydi. Yaşar abiyle 44 yıllık bir dostluğumuz vardı ve yurt dışında olduğumuz zamanlar dahil, Yaşar abiyi aramadığım tek bir gün bile olmamıştı. Her gün ya buluşur ya da telefonda konuşurduk. Şimdi de öyle; her sabah Yaşar abiye telefon etme duygusuyla kalkıyorum ve kendi kendime "Yaşar abi artık yok" diyorum. Nasıl olabilir ki böyle bir şey? Yas dönemi insanlar için de toplumlar için de çok önemli. Şu anda da bir yas dönemindeyiz. Bu dönemden sonra herhalde farklı bir boyuta geçeceğiz. Onun içindir ki Yaşar abi hakkında televizyonlarda pek fazla konuşmadım. Dedim ki "Şu an yas tutuyorum ve bir süre hakkında konuşmayacağım." İnce Memed yayınlanalı 60 yıl olmuş, şu anda hâlâ çocuklar alıp okuyorlar ve "Yaşar abi sen bizim onurumuzsun" diyorlar. 60 sene içinde geçen, bırak milletvekili ve bakanları, başbakanları kaç kişi sayabilir yahu? O dönemlerde desen ki "Bak bu romancı, bu da başbakan" Herkesin gözünde başbakan önemli görülür ama bir tanesi kalmaz, çünkü bu şahsiyet işidir, yaratıcılık işidir, bilimin ve sanatın işidir.

ÖLÜMLE İÇ İÇE YAŞAR HALE GELDİK

Türkiye ölümle ne kadar da iç içe geçti. Geçtiğimiz yıllarda bir Hollanda radyosuyla söyleşi yapıyordum. Konuşurken bir ara "Öldürülen arkadaşlarımız" dedim. Şaşkın bir ses tonuyla "Çoğul mu tekil mi?" dİye sordu muhabir. "Çoğul" dedim. Anlamamazlıktan gelerek "Birden fazla mı yani?" dedi. "Tabi ki birden fazla" dedim. "Ne kadar?" dedi. "Bilmem ki" dedim, "Belki yirmi belki otuz" Adam hayretler içinde kaldı. "Sizin bu kadar arkadaşınız öldürüldü ve arkadaşlarınızın öldürüldüğü topraklarda yaşıyorsunuz öyle mi?" diye sordu. Sonra eşim Ülker ile saymaya başladık öldürülenleri, elliye gelince bıraktık. Yetmişli yıllarda her gün yirmi-otuz kişi öldürülüyordu. Uğur Mumcu'dan Onat Kutlar'a, Cavit Orhan Tütengil'den Bahriye Üçok'a; üstelik normal ölümler de değil, vahşi ölümlerdi hepsi. İspanya iç savaşında "Yaşasın ölüm" sloganı vardı ya; biz de ölümle iç içe yaşar hâle geldik. Ankara'da bir adres tarif ediyorsun "Çetin Emeç Bulvarı'ndan git, Taner Kışlalı Caddesi'ne, ordan Uğur Mumcu Sokağı'na sap" Hepsi şehit adı sokakların, inanılır gibi değil.

KONSTANTİNİYYE OTELİ

"Konstantiniyye Oteli " üç yıldır üzerinde çalıştığım bir kitaptı. Nisan ayında okuyucuyla buluşacak. Tayland'da bir balıkçı köyü buldum. Bir arkadaşımın da orda bir yeri var. Oraya gidiyorum, gayet ucuz bir şekilde sahilde kalıyorum. O kadar güzel oluyor ki. Türkiye'yi bilen kimse yok. Yemekler çok ucuz ve güzel. Sahilde çıplak ayak saatlerce yürüyor, düşünüp düşünüp yazıyorsun. Çünkü Türkiye o kadar egemen ki üstümde; düşüncelerimi, uykularımı, tansiyonumu, her şeyimi etkiliyor, hepimizi etkilediği gibi. Romanımı yayınevine gönderdikten sonra gelen ilk yorum şu oldu "Ne kadar dolmuşsunuz siz" Hepimiz gibi dedim. Hepimiz dolu değil miyiz bu ülkede olup bitenlere karşı? Hayata devam etmek için dayanmaya ve uzlaşmaya çalışıyoruz ama olmuyor; giderek ağırlaşan şartlar hepimizi etkiliyor. O yüzden dönem dönem biraz uzaklaşma gereği duyuyorum.

Bir adres tarif ediyorsun "Çetin Emeç Bulvarı'ndan git, Taner Kışlalı Caddesi'ne, ordan Uğur Mumcu Sokağı'na sap"... Hepsi şehit adı sokakların.

HAPİS SONRASI

Türkiye'den gidemem. Hapisten sonra 11 yıl mecburi sebeplerle yurtdışında yaşadım ve "Memleketin çamurunu özledim" diyerek büyük bir özlemle ülkeme geri döndüm. Dışarda mutlu olamıyorum, rahat edemiyorum. Bir de bizim gibi insanların; kendisine bel bağlayan okuyucu ya da dinleyici kitlesi olan insanların, o kitlelerin güvenine layık yaşaması ve öyle ölmesi gerekiyor. Benim hep büyük konserlerim olur ya, düşünüyorum da; onlar konser değil aslında. Oraya gelen izleyici müzik dinlemek için gelmiyor. Bir kere konsere gelip kendisi gibi binlerce - on binlerce insan görünce yalnız olmadığını farkediyor ve "Biz beraberiz" duygusu taşıyor. "Çoğuz, az değiliz, yenilmedik ve şarkılarımızı beraber söylüyoruz, beraber Nazım Hikmet söylüyoruz" duygusu taşıyor. Bu o kadar önemli bir şey ki. Namuslu yaşayan insanların namuslu ölmek gibi bir borçları var. Öyle öleceksin. Hayatının sonunda zik zaklar yapma hakkın yok. Yaşar Kemal örneği var gözümüzün önünde; namuslu yaşadı, namuslu öldü ve cenazesinde "Sen bizim onurumuzsun" diye bağırdılar. Uzun yıllardan beri Türkiye'de ilk defa, gerçekten yas tutulan bir cenaze töreni gördüm. Kokteyl ya da parti gibi olmadı Teşvikiye'deki cenaze töreni. İçten bir sevgi ve saygı vardı orada. Bu örnekler az; çünkü namuslu kalan insan sayısı çok fazla değil Türkiye'de. İnsanlar ya paraya yeniliyor, ya şöhrete, ya alkışa, ya politikaya; bir şey oluyor birdenbire ve "Bu adam neden böyle delirdi" diye düşünüyorsunuz. Onun için dimdik ölüme gitmek önemli bir şey. Hâlâ Pir Sultan diyoruz, Dadaloğlu diyoruz, Deniz Gezmiş diyoruz. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin "Adam dimdik ölüme gitti" diyoruz...

AHLAKİ ZEMİNİN GİDEREK KAYDIĞI BİR ORTAMDA YAŞIYORUZ

Solcu olması bir insanın namusuna kefil olmak için yeterli değil. Uğur Mumcu bana aldığı mektupların tuhaflığından bahsederdi ve şöyle derdi "Türkiye'de sağcı solcu var zannediyoruz ama daha çok manyak var" İyilik ya da kötülük ideolojilerle açıklanabilecek durumlar değil. Halklar iyi ya da kötü diye ayırt edilemiyor. Bir de halkların dönemleri var. İkinci Dünya Savaşı'ndaki Alman halkı bugünkü Alman halkı değil. Halkların içinde çok değişik damarlar var; iyiler var, kötüler var, psikopatlar var, hümanistler var. Her halkın içinde böyle. Fakat bazen bazı liderlikler geliyor; o halkın içindeki bir damarı, genellikle de kötü damarı alıp çıkarıyor. Türkiye'de 13 yıldır başka bir damar üzerinde oynanıyor; daha maço, daha kaba, daha sert, daha vahşi, ahlaki zeminin giderek kaydığı bir ortamda yaşıyoruz. Çok iyi hatırlıyorum, geçmiş dönemlerimizde ordu iktidardayken "Sayın muhbir vatandaş" söylemi ortaya çıkmıştı ve herkes muhbir oluvermişti birdenbire. Toplumda iyiliği beslersen iyi damarlar çıkıyor, kötülüğü beslersen kötü damarlar çıkıyor. Şu anda da maalesef bir kötülük dönemi yaşıyoruz.

KURNAZLIKLAR DÜNYASI

Türkiye'yi şu anda yöneten kadro, yönetimlerini bir kenara bırakalım, lükse ne kadar da düşkünlermiş değil mi? Hiçbiri böyle evlerde yetişmediler herhalde. Ama biri Huber Köşkü'nden vazgeçemiyor, diğeri kendine dünyanın en büyük sarayını yaptırıyor. En büyük uçaklar, en pahalı arabalar alınıyor. Bu nasıl bir lüks açlığıdır? Bu da büyük bir gösterge aslında. Eminim ki toplumun %90'ı, bu imkanları eline geçirse aynısını yapar. Onun için çok iyi anlıyorlar birbirlerini. 700 Bin liralık saat, saat işte kardeşim, saat nihayetinde. Sanki başka gösteriyor zamanı. Zeka ile kurnazlık birbirine karıştırılıyor. Zeka kurnazlıkla alakası olan bir şey değil. Şu dönemde hiç sevmediğim, Amerika'dan gelme bir "Loser" kavramı var. Kim loser? $E=mc^2$ formülünü milyar dolarlara satmayı başaramamış Albert Einstein loser. Saf bir adam, çocuk gibi, Einstein'ı kandırabilir, istediğin her şeyi yapabilirsin. O adamın boyutu farklı çünkü, başka bir boyutta düşünüyor. Büyük

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

matematikçiler, büyük sanatçılar, büyük şairler, Nazım Mesela; çocuk kadar saf bir adam. Yaşar Kemal'in bir tarafı da öyleydi, bizzat tanıdığım Elia Kazan keza öyle. Saf ve çocuksu bir tarafları var böyle insanların, çünkü farklı bir boyutta düşünüyorlar. Kurnazlıklar dünyası; maalesef yalnızca bizde değil, dünyadaki eğilim de bu yönde, köşe dönmecilik artık zeka gibi görünüyor. Eskiden "Balkanlar ve Ortadoğu'nun en büyüğü lafı" vardı. O bitti, şimdi artık "Dünya'nın en büyüğü" lafı var. Her şeyin en büyüğünü istiyoruz. Çünkü ihtirasları büyüdü Türklerin; teröristi bile Papa vurmayı düşünüyor. Bu ülkede ölçüsüzlük var. Çok yüksek Türkiye'deki hayaller. Bir de şu var; bir yandan en büyük araba, en büyük yat, en büyük gökdelen derken, bir yandan da nazar değer diye korkuyor insanlar. Koyunlar kestiriyorlar, kan akıtmak lazım diyorlar, kanı alınlarına sürüp kurşunlar döktürüyor ve nazar var üstümüzde diyorlar. O zaman gösteriş yapma kardeşim. Gösterirsen nazar kalacak tabii. Ama ikisinden de vazgeçemiyorlar bir türlü.

MECBUR KALSAM MECLİSİ DEĞİL HAPİSHANEYİ TERCİH EDERİM

Açıkçası politikaya biraz saf olarak girdim. Zannederdim ki; seçim dediğinde sonuç bellidir, en fazla ne olabilir ki bir seçimde? Türkiye maalesef ki zannettiğimden çok daha karmaşık ve hilekâr bir yermiş, bunu acı tecrübelerle öğrendim. Kurdun ağzına kan bulaşması diye bir söz vardır; benim elime geçti ya bu sistem, bak artık parayı da biz kazanıyoruz, itibar da bizde, iktidarı kaybedersek bir daha bu gücü elde edemeyiz diye düşünüyorlar. O yüzden sen istediğin kadar yolsuzluk de, ne dersen de, hiçbir tesiri yok. Bana diyorlar ki "Tekrar meclise girmeniz gibi bir durum söz konusu olabilir mi?" Yabancı basından da geliyor bu sorular. Diyorum ki "Ben Ankara'da hem hapis yattım, hem de milletvekilliği yaptım, bir daha mecbur kalsam hapishaneyi tercih ederim"

RİTSOS'UN, THEODORAKİS'İN, NAZIM HİKMET'İN ÇOCUKLARI

Syriza çok enteresan bir hareket. Benim Yunanistan'la ilişkilerim çok eskilere dayanır. Geçtiğimiz günlerde Pasok seçimlerini takip eden gazeteci bir arkadaş söyledi: "Pasok'un çaldığı 10 şarkıdan 2'si senindi o zaman, şimdi ise Syriza'nın çaldığı 10 şarkıdan 5'i senin" dedi. Syriza sol; bizim bildiğimiz sosyal demokratlar gibi değiller. Bunlar hakikaten sol; Ritsos'un, Theodorakis'in, Nazım Hikmet'in çocukları. Cypras'ın da, karısının da Nazım Hikmet'in şiirlerini ezbere bildiklerine eminim. Ülkemizde herkesi basitleştirmek ve magazinleştirmek konusunda korkunç bir gidişat var. Kültür'ün yerini eğlence aldı, sanatçı dediğin zaman ne anlaşıldığını zaten biliyoruz. Syriza örneği de aynı; ay Cypras ne güzel, kravat takmıyor, motosiklete biniyor, karısıyla evli değil ama kaç senedir birlikte. Bunlara meraklı insanlar. Yahu bu adamlar ciddi adamlar, ölümlerden, zulümlerden geliyorlar. Bir gün Leros Adası'nda balıkçı arkadaşım Takis'le konuşuyorduk. Denizden bahsederken, Nazım Hikmet'in şiiri aklıma geldi ve "En güzel deniz henüz gidilmemiş olandır" dedim. Ben öyle deyince Takis bana şiirin tamamını okudu. Böyle bir balıkçı bulabilir misin Türkiye'de? Varsa da çok sevinirim, çok mutlu olurum ülkem adına.

DÜŞÜNMEK VE GÜLMEK

Hep yanlışlıklar yapıldı, insan öyle net görüyor ki yapılan yanlışları. Nazım Hikmet'in Saman Sarısı şiirinde geçer. "Moskova'da bir kulede, yaklaşan düşmanı görüp de, haber veremeden oklanan bir nöbetçinin ızdırabını düşündüm" der. Bizim rolümüz hep bu oldu Türkiye'de; hep toplumun önündeki tuzakları gördük, böyle yapmayın, daha evrensel değerlere doğru gelin diye çırpındık durduk. Ama gelmedi, gelemedi toplum. Çünkü düşüncenin önemi yok bu toplumda. Düşünmek insanoğlunun en kutsal eylemi, düşünce ile ilgili bir tane güzel lafımız yok. "Düşün düşün boktur işin, Nasreddin Hoca'nın hindisi gibi ne düşünüyorsun? Ayağını sıcak tut, başını serin; gönlünü ferah tut düşünme derin, ne düşünüyorsun Karadeniz'de gemilerin mi battı?" Gülmek de böyle. Çok araştırdım; gülmek ve düşünmekle ilgili bir tane güzel lafımız yok. "Karı gibi gülme, çok güldük başımıza kötü bir şey gelecek" Oysa ne kadar güzel iki kavram: Düşünmek ve gülmek. Dilini çıkaran Einstein bir nevi. Geçmişte Dostoyevski'nin bir romanının adı "Ezilenler"di. Şimdiyse ezik diyerek birbirleriyle dalga geçiyor insanlar. Birbirlerine "Ezik misin sen?" diye soruyorlar. Birbirlerine "Ezik" diyen gençler kendilerini özgürleşmiş hissediyorlar. Halbuki köleleştirilmiş durumdalar ama, pranga görmedikleri için ayaklarında "Özgürüz" diyorlar. Bir süre sonra hayat onları altına alıp ezmeye başlayınca, ki mutlaka öyle olacak, o zaman anlayacaklar neyin ne olduğunu. Günlük hayatta kullandığımız şu cümlelere bir bakın "Edebiyat yapma, felsefe yapma, bırak bu tiyatroyu, artistlik yapma" Mecliste bile birbirlerine "Artistlik yapma" diye bağırıyorlar. Dilimizden kaybolan kelimeler var. İnsanlık için en önemli kavramlardan birisi merhamet. En son ne zaman "Merhamet" sözcüğünü duydunuz ya da kullandınız? Yok. Merhamet kayboldu, dayanışma kayboldu. Ki insanı insan yapan değerler bunlardır. "Ezik" diyerek bir yere varamaz bu toplum. Hem de hiçbir yere varamaz. Toplumlar ilkelleştikçe sopanın önemi artıyor. Geliştikçe de o sopanın yontulup, kalem haline gelme önemi artıyor. İkisinde de tahta var ama biri sopa, biri kalem.

Düşünmek insanoğlunun en kutsal eylemi, düşünce ile ilgili bir tane güzel lafımız yok.

AHMET'E ÇOK YAZIK OLDU

Yıl 1986. Etiler'de Pan Stüdyo'da "Güneş Topla Benim İçin" albümünü kaydediyoruz. Bir gün öğleden sonra bir adam girdi içeri, beni görmek istiyormuş. Gayet saygılı bir şekilde yanıma geldi ve "Merhaba" dedi. "Hoş geldin" dedim. Adının Ahmet olduğunu söyledi. Müzik yaptığından bahsetti. Bazı yerlerden duyuyordum adını "Birisi var, bu tarza benziyor" diyorlardı. Çevresindekiler Ahmet'e "Livaneli'yi anımsatıyorsun" diyorlarmış. Ahmet çevresindekilerin sözlerine karşılık "Benim yolum da Livaneli'nin yoludur" dediğini söyledi. O gün sarmaş dolaş ayrıldık, zaman zaman da görüşüyorduk. Bir televizyon programı yapmaya başlamıştı "Ahmet Abinin Vapuru" diye. "Abi ilk programa ne olur sen gel de beraber şarkı söyleyelim" dedi. Gittim, birlikte şarkılar söyledik. Ahmet'le yakın ilişkilerimiz vardı.

YILMAZ BU DİYE GEÇİRDİM İÇİMDEN

Linçleri mi yaşamadık biz? Yurda dön çağrılarını mı yaşamadık? Yurda dönecek olsan ya dönüp işkenceye geleceksin ya da vatandaşlığı kaybedeceksin. Yol filminin müziğini yaparken Abidin Dino ısrar etti, adımı koyamadım. Sebastian Argol diye bir isim buldular bana. Cannes'da Altın Palmiye aldık, ben değil Sebastian Argol diye bir herif meşhur oldu. Sürgün çok zordur. Kalbin dayanma meselesi bir nevi. Bizimki dayandı da bir şekilde yaşadık. Ahmet Kaya'ya "Vay Şerefsiz" dediler. Hatta Mahsun Kırmızıgül'ü bile linç ettiler. Mahsun Leylim Ley'i söylüyordu, onun için de "İşte Pkk'lı" dediler. Linç herkesin başına gelir bu topraklarda; Melike Demirağ, Selda Bağcan, kimleri linç etmediler ki? Yılmaz Güney ise tamamen ayrı. O sıralar yurtdışındaydım. Yılmaz'la tanışmıyordum. Yurtdışından geldim, şarkılarım herkesin dilinde, devrimciler sokaklarda benim şarkılarımı söyleyerek yürüyor. Yılmaz benimle görüşmek istemiş, İzmit Cezaevi'ndeymiş. Mahmut Tali Öngören ve Ali Özgentürk'le Yılmaz'ı görmeye gittik. Sarıldık birbirimize. Dedi ki "Sana bir rol yazdım" O sıralar Sürü filmini yapacaklardı. Yılmaz sazcı rolü için beni düşünmüş. Dedim ki "Ben oyuncu değilim Yılmaz, oynayamam. Ben sana yeni albüm yapıyorum, bir türkü de sen söyle desem söyler misin?" Yok, dedi, "Ben Türkücü değilim" "Ben de oyuncu değilim, yapamam Yılmaz" dedim. O zaman çok güzel bir imece duygusu vardı hepimizde. Sürü filminde, kimse beş kuruş dahi almadan çalıştı. O zamanki Türkiye, başka bir Türkiye'ydi. Aradan yıllar geçti. Atina'daydım. İsviçre'den bir telefon geldi, Kaktüs Film'den aradılar ve benimle görüşmek istediklerini söylediler, "Biletlerinizi yolladık" dediler. Kalktık gittik. Bizi aldılar, dağlardan sınırlardan geçirip Fransa'da bir dağ kasabasına götürdüler. Bir sinemaya girdik, sinemada, karanlıkta bir yere oturttular beni, gözüm hiçbir şey görmüyordu. Perdede de Yol filminin montajlanmamış parçaları oynuyordu. Karanlıkta birisi sarıldı bana, müthiş sıcak vücutlu birisi. Yılmaz bu diye geçirdim içimden. Meğer orda saklanıyormuş. Hapisten kaçmış. Müsaadesi, izni de yokmuş. Daha sonra da Yol'un müziğini yaptık zaten.

OĞUZ ARAL İLE ÇOK SAZ ÇALAR TÜRKÜ SÖYLERDİK

Orhan Gencebay arkadaşımdır. Müzisyen olarak yetenekli arkadaşlar. Orhan mesela, çok yetenekli bir bağlamacıydı. Özgün müzik ise maalesef bitti. Yeni birileri yetişmiyor. El verdiğimiz ve devam ettirdiğimiz bazı genç arkadaşlar vardı ama, ne oluyor anlamıyorum. Bu düzen herkesi bastırmaya, altına almaya başladı. Çünkü düzene karşı direnme çok az. Oğuz Aral ile çok saz çalar, türkü söylerdik. Oğuz benim çok yakın arkadaşımdı ve muazzam bir türkü tutkunuydu. "Ben sana türküler seçeyim, seçtiğim türkülerden sana bir albüm yapalım" derdi. Koca saplı bir sazı vardı, o sazı alır çalardı. Bizim evimizde, onun evinde, çok yakın zamanlar geçirdik.

ÖLÜME BİLE SAYGILARI YOK

Başlangıçta tek hedefim roman yazmaktı. Roman yazmak bir anlamda çocukluk hayalimdi. Kitap okuya okuya delirmiş insanlar vardır ya, bir nevi öyleydim. Ankara Koleji'nde okurken saz çalıyordum. Yurtdışına çıkınca bestelediğim ağıtları albüm yaptım. Bir kere yaptım ve bitti diye düşündüm. Bazı parçalarım anonim gibi oldu. Leylim Ley'i halk türküsü zannediyor insanlar, Memik Oğlan'ı halk türküsü zannediyorlar; halbuki Ülkü Tamer'in. Berkin öldükten sonra konserlerimde Memik Oğlan'ı onun için söylemeye başladım. "On dört yaşım diken ile kaplanmış, kurşun gelmiş kaşlarımın üstüne" Sözler ancak bu kadar uyabilirdi. Geçtiğimiz günlerde de bir video izledim. Bir yaz kampında, çocuklar sahneye çıkmış Hiroşima türküsünü söylüyorlar, o çocukların arasında Berkin Elvan da var. Konserlerimde o videoyu gösteriyorduk. Arkasından da Berkin'in görüntüleriyle "Uyu Berkin Uyu" deyince herkes ağlamaya başlıyordu, adeta toplu bir ağlama törenine dönüşüyordu konser. Nasıl bir vahşettir ki bu; hala küfür ediyor, hala saldırıyorlar. Ölüme bile saygıları yok.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

NAİM DİLMENER

BÜYÜK USTA NE DİYORSUN BU HUSUSTA

Orhan Gencebay'a sevgi/saygı albümünün açtığı yoldan geçmeyen kimse kalmayacak galiba. Bu işte para var ve haklı olarak her firma bundan pay kapmak istiyor.

Bu yolun yeni yolcusu kendi ünvanını kendisi akıl etmiş ("büyük usta") Kayahan. "Kayahan'ın En İyileri"nde, ülkenin en önde gelen yıldızları/isimleri, Kayahan'a sevgi ve selamlarını çakmamazlık etmemişler. Ne güzel; bu tür ortak çabalar iyidir elbette. Etrafında toplanılmış isme de iyi gelir, müzik piyasasına da.

Ama keşke sevgi ve saygıda kusur etmeyenler, müzik adına da biraz daha gayret harcasa, biraz daha iyi, bilemediniz makul şarkılar çıkarabilselerdi ortaya. Ama hayır; albümün çok çok az iyi şarkı(cı)sı var. Büyük kısmı (seri imalat usulü) konfeksiyon. Ya da "mecburen" yapılmış gibi.

Allahım Neydi Günahı

70'lerde çok çırpınmış olmasına rağmen, hak ettiği ya da umduğu ilgiyi görememiş bir isim Kayahan. Aslında elinden geleni yaptığını da söylemek mümkün. Ankara'da ikamet eden bir sanatçı olduğu için, TRT programcılarıyla daha kolay bağ kurabiliyordu. Bu nedenle de televizyonun ekranları ona, başkalarından, en azından diğer yeni isimlerden daha kolay açılmıştı.

Öncesi de var. Popüler müziğimizin ulu çınarı Alpay'ın orkestrasında da çalıştı bir müddet ve o dönemler Alpay, piyasada en fazla sesi çıkabilenlerdendi. Nitekim Kayahan ilk bestelerini Alpay'a vermek istemiş ama Ulu Çınar, bunları Kayahan'ın bizzat kendisinin söylemesinin daha iyi olacağını öğütlemişti.

Söyledi de. Ama olmadı. Belli ki bu çapta/bu türde/bu renkte bir ses, kimseye cazip gelmemişti. Şarkılar hiç fena değildi ama olmamıştı işte.

Sonra İstanbul'a geldi. Nilüfer ile tanıştı. Ve mucize.

Geceler Ve Melankoli

80'lerin ortalanmasına yakın bir araya geldi Kayahan ile Nilüfer. Eurovision Türkiye elemeleri ile başlayan işbirliği, iki tarafın da bu işte gelecek görmesiyle birlikte sıra sıra albümlere evrildi.

70'lerin süper star'larından Nilüfer, 12 Eylül'ün arabeskinden bir biçimde çıkmaya çabalamaktaydı zaten. Aklında Sezen Aksu'nun Firuze'si gibi bir şeyler yapmak vardı; hem pop/hem de arabesk bir şeyler. Kayahan da bu işe çok uygun bir isimdi.

Kayahan da "ses"ini aramaktaydı. Bu işin kendi sesiyle olmayacağına artık inanmıştı ve "vitrin" arıyordu.

En Güzel Kayahan Şarkılar

1- Yemin Ettim
Nilüfer söylesin tabii. Olmadı İbrahim Tatlıses; ama kesinlikle Kayahan değil.

2- Ve Melankoli
Öncelik Nilüfer'in. Sahibinden de olabilir.

3- Gözlerinin Hapsindeyim
Yalnızca Nilüfer'den. Demedi demeyin/ pişman olmayın.

4- Geceler
Nilüfer'den. Nilüfer olmasa bizim halimiz de harapmış/Kayahan'ın hali de.

5- Kar Taneleri
Kesinlikle Nilüfer'den. Zerrin Özer ya da bir başkasından değil. Aman ha!

Nilüfer'den daha iyisi bulunmazdı onun için. El sıkıştılar ve başladılar.

Bu işbirliği Nilüfer'in 80'leri Sezen Aksu'yla paylaşmasına sebep oldu. 90'larda ise tamamına erdirildi iş; Kayahan daha çok yazıyordu, Nilüfer de her yazılanın hakkını teslim ediyor ve çok satıyordu.

Sonra sonra Kayahan ortadakinden daha fazla pay istedi, ortaklık bozuldu. Nilüfer devam etti yoluna, Kayahan ise su kaynattı.

"En İyileri" Kayahan için yeni bir umut olabilirdi. Çok satıp onun, çok iyi olup biz dinleyicilerin yüzünü güldürebilirdi.

Bir ihtimal çok satabilir, çünkü satmak için iyi olmak gerekmiyor. Ama dinleyiciler hayal kırıklığı/kuraklığı yaşadı ya da yaşayacak.

Başta Sezen Aksu olmak üzere çok az iyi şarkı var. Başta İpek Açar olmak üzere de çok fazla kötü şarkı. Yazık olmuş. Bu kadroya, bu çabaya, bu masrafa çok yazık olmuş.

Albüm iki diskli. Her disk 40 dakika civarında. Bütün şarkılar neredeyse tek diske sığabilirmiş. O zaman neden onar şarkılık iki disk? Neden Büyük Usta? Maksat zengin mi görünsün?

Son bir şey: "Beni Anlamadın Ya"da Öykü'nün neden ıkındığını, Berk'in hangi sebeple inlediğini bilen var mı(dır)?

TARİHTEN BİR ŞAPLAK

Kayahan ve Mustafa Topaloğlu birlikte çalışmaya karar vermiş, bunu Hey'e açıklamışlar... Biri bu dünyanın her şeyine dört elle sarılmış, biri aklını başka galaksilerle bozmuş iki kişi, 2 eli birleştiriyor, 4 el yapıyor... İki elin sesi çıkmış mı dersiniz? Çıkabilir miydi ki?

ALİ LİDAR

MESAFE İYİDİR

Gündeme yahut gidişata dair bir şeyler yazmaya çalışıyorum üç dubledir. Her seferinde içim kalkıyor, sanki yazmaya değil de kusmaya kalkıyorum, midem bulanıyor. Merkez bankası, dolar, bakanbaş, özgecan, şiddet, ortadoğu, suriye, işid, çocuklar, aliismail...Velhasıl dostlar, beceremiyorum. Ben dördüncü dubleyi de söyledim valla, kasklarınızı takın!

Şeyler, onlardan uzaklaştıkça güzelleşirler, yaklaştıkça da çirkin görünürler. Bizim en büyük problemlerimizden biri bunu fark etmememiz, fark etsek de öyle değilmiş gibi davranmamız bence. Herkes herkesle anlamsız ve gereksiz bir şekilde yakın olmak istiyor. Ben mesela, ortalama bir günde aşağı yukarı elli kişiyle tokalaşıp, on kişiyle öpüşüp, birkaç kişiyle de sarılıyorum en az. Hepimiz bunu yapıyoruz neredeyse. Bahanemiz de şu, "sıcakkanlı milletiz!" Pehh... Eriyecez sıcaklıktan haberimiz yok. Bir sürü arıza, kırgınlık, kızgınlık, taciz, bok püsür hep bu manasız yakın olma dürtüsünden kaynaklanıyor. Oysa biraz düşünsek, uzak ve mutlu yaşamak o kadar mümkün ki... Aşka bakın mesela. Aşk, en çok iki kişi birbirine uzakken aşk oluyor. Sonra yaklaşmaya başlıyorsun. Sonrası rezalet. Hep böyle bu...Velhasılıkelam, iyidir mesafe...

Geçenlerde okul pansiyonuna nöbete giderken canım istedi portakal alayım dedim. Yaklaşık otuz sene hiç meyve yememiş bir adam olduğum için bu istek hayli garipti aslında. Girdim mahalle manavına. Pansiyonda kırk civarında çocuk olduğunu da hesaba katıp bir file (file deniyor ona sanırım, çünkü portakallar file içindeydi) portakal aldım. On-on iki kilo falan geldi sanırım. Neyse tarttırdım, ödedim, sırtlanıp okula gittim. Yemeğe yaklaşık bir saat falan vardı. İçim kıyıldı, portakallardan birini soyup yiyeyim dedim. Zehir gibi acı! Denk gelmiştir deyip kalbimi bozmadan bir tane daha soydum. Daha rezil! Üçüncüden sonra sikeyim böyle işi deyip fileyi kavradığım gibi dış kapının yanındaki çöp konteynırına attım.

Aşk, en çok iki kişi birbirine uzakken aşk oluyor.

Geri dönerken de yol boyunca sövmeye devam ettim. Ben mi malım, manav mı suçlu, malı halde bekleten kabzımal mı, yoksa hormonu basan köylü mü bilemediğim için ortaya karışık salladım...

Lan oğlum etmeyin lan! Hanginizsiniz bilmiyorum ama kimseniz etmeyin. Alışmaya çalışıyoruz, görmezden gelelim diyoruz, sövmeyelim, olabildiğince her şey normalmiş gibi davranalım diyoruz. Gönüllü deliliğe talibiz neredeyse, bir şey dediğimiz yok. Bu Tarz Benim izleyip, Ütopya izleyip, Survivor falan izleyip oyalanmaya çalışıyoruz. Tamam. Eyvallah ne derseniz o. Tamam ulan tamam, her şeye tamam da bırakın bir tane portakalı olsun adam gibi yiyelim lan. Zaten sevmem meyve, ayda yılda bir canım istemiş almışım, niye üzüyorsunuz oğlum beni?

Kimse kimseyi kandırmasın aga. Kimse kimseye masum ayağı yapmasın. Gücü yeten, denk getiren herkes bir şekilde geçirme derdinde. Manav çürük portakalı dayıyor, çünkü daha olgunlaşmadan iri görünsün diye hormonu çakan amcam yüzünden yolda çürümeye başlıyor mal. Öğrenci öğretmeni, yazar okuru, yöneten yönetileni, maşuk aşığı...Herkes herkesi aldatma derdinde. Niye mi? Yukarda anlatmaya çalıştım, çok yakınız da ondan.

Uzatmayayım kardeşlerim. Uzak durmak lazım. Mesafe iyidir. Ve tecrübeyle sabittir. Beşinci dubleye geçtiğim için bir filozof aforizması mı yoksa şarkı sözü mü olduğunu bilemediğim ve şu an aklıma gelen şey özetliyor işte hal-ü pür melalimi;

"Seni uzaktan sevmek, aşkların en güzeli...".

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Cümlelerin anlamları yoktur, anlamların cümleleri var. Her anlamın bir cümlesi olmadığı için de hikâyeler var...”

Ayna Çarpması adlı ilk kitabıyla Haldun Taner Öykü Ödülü'nü ve Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü alan Murat Özyaşar'dan yeni bir kitap...

DK DOĞAN KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SİNAN SÜLÜN

İNCİ

Rodney Smith

Bir arkadaşım vardı. İnci. Güzel resim yapardı.

Edip Cansever ve Georg Büchner hayranıydı. Ne zaman sarhoş olsa, her insanın bir uçurum olduğunu söylerdi. O vakit siyah iri gözlerinin içine baksam başım dönerdi. Mütemadiyen tuhaf şeyler düşünürdü. Pervaneleri, kırlangıçları ve profiterolü çok severdi.

İnci'nin sol omzunda bir yusufçuk yaşardı. Bir böcekten daha çok periye benzerdi. Âşık olduğunda yusufçuğun kanatları mutlulukla parlar, pencereleri All Saints Moda Kilisesi'ne açılan evinden göğe karışırdı. Birisini sevince kalbini elleriyle sunanlardandı.

Bir kadınla arkadaş olunabileceğini, bir hayalin paylaşabileceğini, birlikte yürümenin saadetini ondan öğrenmiştim. İkimizden birinin ne zaman canı sıkılsa, "İnci'ye gidelim mi?" derdik. Aramızda kimsenin bilmediği gizli bir anlaşma. Yol boyunca konuşmaz, sonra sessizce bir köşede profiterolümüzü yer, ardından Tünel'e doğru yürümeye başlardık.

Anlatırdık. Kimi zaman karşılıksız bir aşkı, kimi zaman geçim sıkıntısını, kimi zaman da hayal kırıklıklarımızı... İçimizde çikolatanın saçtığı mutluluk, dışımızda hayatın yaydığı keder, saatlerce yürürdük.

***

"Ayrıldık," dedi okuldan çıkarken. Başka bir şey söylemedi. Eski bir fotoğrafa bakar gibi baktı bana. Onu ilk defa bu kadar üzgün görüyordum. Yusufçuğun kanatları omzunun iki yanına düşmüş, Büchner hiç beklemediği anda ölmüştü. Gözlerinden büyük beyaz bulutlar geçiyordu.

Eski bir fotoğrafa bakar gibi baktı bana. Onu ilk defa bu kadar üzgün görüyordum. Yanı başımdaydı fakat sesi çok uzaklardan geliyordu.

Beşinci porsiyonu istediğimizde garson şaşkın gözlerle bize bakıyordu. İnci ağlamamak için kendini zor tutuyor, kelimeler dudaklarının arasından güçlükle çıkıyordu. "Sen yemek zorunda değilsin," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Mutsuzluk paylaşılmalı," dedim gülümsemesine karşılık vererek.

Sonra yürümeye başladık. Tünel'e. Oradan Meydan'a. Tekrar Tünel'e...

Rakıdan boğulmuş ölü balıkların arasında, el ele yürüyen sevgililerin kenarında, havai fişeklerin aydınlattığı gökyüzünün altında. Saatlerce yürüdük. Hiç durmadan.

"Yaşamak bayramlık elbiselere benziyor benim için," dedi, Mısır Apartmanı'nın önünden geçerken. Sesi göç mevsimini kaçırmış bir kuşa benziyordu. "Şimdi büyük geliyor, yarın dar gelecek. Ne yaparsam yapayım yaşadığım zamanı bir türlü tutturamıyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Sustum. İstiklal Caddesi'nde sürüklenmeye devam ettik. Farkındaydık. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Hayat hızla üzerimizden akıyordu. Savrulmamak ve kaybolmamak için birbirimize tutunuyorduk.

"İçim çok acıyor," dedi. Yanı başımdaydı fakat sesi çok uzaklardan geliyordu.

Aniden durdu. Gözlerime baktı. Sanki bir kez daha söyleyince acısı hafifleyecekti. "İçim çok acıyor..."

Kollarını boynuma doladı. Sıkıca sarıldı. Yüzünü omzumla boynumun bittiği yere sakladı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Başımı kaldırıp göğe baktım. Sararmış ve solmuş birkaç yaprak havada süzülüyordu. Sonbahar, çıkmayan bir leke gibi İstanbul'un üzerine sıçramıştı.

Kafasını omzumdan kaldırdı. Kirpikleri sırılsıklamdı. Çenesi titriyor, göğsü kabarıp iniyordu.

"Her şey geçecek değil mi?" dedi gözyaşlarını silerken.

"Emin ol, geçecek," dedim.

***

Aradan birkaç mevsim ve her şey geçti.

İnci doğum gününde kendisine benzer, kalbini ellerinde taşıyan bir adama âşık oldu. Yusufçuk çiğ taneleriyle kanatlarını yeniden parlattı, Moda'daki evinden çıkıp, âşık olduğu adamın sırtındaki zeytin ağacına kondu. Bir ilkbahar sabahı birlikte Fransa'ya gittiler. İnci gittikten sonra kırlangıçlar üç kez yer değiştirdi.

Güneşli bir bahar gününde İnci'den mektup aldım. Kenarlarını kuşlarla süslemişti. İçinde Paris'teki sergisinin davetiyesi, gidiş dönüş uçak bileti, atölyesinde çekilmiş saçları dağınık gülümseyen bir fotoğrafı vardı. Mektubunda mutlaka beni beklediğini, açılışta olmam gerektiğini, benim tek dostu olduğumu yazıyor, ardından kalbimi umutla dolduran sözcüklerini gönderiyordu.

"...Her şey kötü gittiğinde gidebilecek güzel bir yer olmalı. Mutsuzluğu paylaşabileceğimiz, hüznümüzü birbirimize verebileceğimiz ama en sonunda umutla çıkabileceğimiz bir yer.

... Bir yeri anlamlı yapan insanlardır. Sen hep öyle derdin.

Mutluluk insanı ne kadar güzelleştiriyorsa, mutsuzluk ve hüzün de o kadar güzelleştiriyor. Bir araya getiriyor. Seninle benim gibi.

... Sana en sevdiğimiz şairden mısralar gönderiyorum."

"bütün iyi kitapların sonunda
bütün gündüzlerin, bütün gecelerin sonunda
meltemi senden esen soluğu sende olan,
yeni bir başlangıç vardır
parmağını sürsen elmaya, rengini anlarsın
gözünle görsen elmayı, sesini duyarsın
onu işitsen, yuvarlağı sende kalır
her başlangıçta yeni bir anlam vardır"...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CAN BONOMO

"Delirmek Belirmektir" 4. Baskısını yaptı. Elini genç şiire bulamaktan korkmayan okura teşekkür ederim. Eyvallah.

ÇAYA

Ölmek istediği gün vardı çayın tadına

Nehir yanından akıp geçti

yüzüne bile bakmadan

Şapkasını aldı eline şapka sustu

Bir yurt oldu kapandı içine

Bir mevsim oldu iklimi şaşkın

Köstekli saati öğlen dedi

Öğlen oldu

Rüzgar ekti fırtınayla son bir kez

yüzleşmek için

Sen esip geçiyorsun dedi fırtınaya

Bense vazgeçiyorum artık

Bir nehrin başına oturmuş

Elinde şapkasıyla

Öğleni beklerken son çayını içen

Yalnız bir ihtiyar olmaktan

ADALET AĞAOĞLU

NO:2 TRAFİK SORUNU

Trafik yoğunluğundan doğma ölümler kıyımlar üstüne sıklıkla verilen haberler sırasında sürekli yakalandığım ânlık sıçrayışlarım.

Ülkemizdeki bu trafik sorunumuz bitmedi tükenmedi. Her tekli ya da çoklu ölümler olup bittikten sonra medyanın ana gündemlerinden biri de budur. Valilikler, kamu ve sivil kurumlar arası aranan çareler, bulunanların yeteceği yetmeyeceği çevresinde kıyasıya tartışmalar...

Bendeniz asıl sıçramalar hastalığıma bu çare arayışları sırasında yakalanmaktayım. Çünkü bende yıllar öncesinde edindiğim bir yoğun trafik meselesini halledebilme bilgisi var bu bilgi ân be ân beni dürtükleyip durmaktadır. Şöyle bir bilgi:

1950-'60'lar arası daha az olarak 1970'lerde de sıklıkla Paris'e gidip gelmekteyim. Bu yılları özellikle belirttim, çünkü trafik konusunda birbirini izleyen bir süreklilik sözkonusu...

Memleketteyken de aldığım bir Fransız kadın dergisi var: Elle. O (kadın). Ama öyle giyim kuşam, güzellikler sağlayacak, yaşlanmayı önleyecek veya geciktirecek krem miremler falan değil, güncel sanat haberleri, film sinema, özellikle yeni çıkan kitaplara dokunmaların yanısıra tartışılan sorunlara ait haberler...İşte, trafik sorunları bunlardan biri. 1940'lardan akıp gelen, dur durak bilmeyen işte şu ekonomik kapitalist sistem gereği, İspanya, Portekiz, Polonya'nın işsizlik döneminin başlaması sonucu Paris'e göç eden işçiler tümen tümene. Bizim köylülerimizden inşa edilme 'işsizlerimizin' Almanya'ya sığınmaları daha sonraları, 1963'lerde... Ucuzundan yatıp kalktığım otellerin temizlikçisi, bulaşıkçısı, ütücüsü falan hep Portekiz'den kadın işçileri, erkeklerse uydurabilindiğine göre ya lüks otellerin hamalları, kattan kata valiz taşıyıcıları, daha da şansızları ise metro yapımının işçileri, 'küreselleşme'nin habercileri olarak, az önce sayıp döktüğüm memleketlerden kaçıp gelmiş karmakarışık kültürlere sahip gıygıycı işçi 'toplumları' hele ucuz şaraplarını yuvarlarlarken müthiş uyumlu bir sarmaş dolaşmışlık içindeler.

Bu sıralarda Fransızlar kapitalist üretim ve tüketimin emrinde Amerika'yı takiben bol bol araba üretimine girişmiş bulunmaktalar. Kalitesi için gücü 4 atlı = quatre chevaux diye damgaladıkları 'oto'ların alıcıları zaman içinde artık "Fikrimin İnce Gülü'nün kahramanı Bayram kesilip birer 4 atlı araba alabilme doygunluğuna erişmişlerdir; hem de eşleri, yetişkin çocukları için de birer adet; hadi yallah alışverişlere, park sefalarına falan, derken derkeeen! Uyy, kazaları mazaları, ölüp öldürmeleriyle birlikte herkesin modası olmuş olan Paris halkı büyükçene bir Trafik sorunu içine düşmüş çare üstüne çareler aranmaya başlamıştır. (Aynen şimdi bizde olduğu gibi) Zaman içinde hep vefalı kalmış bulunduğum Elle'de bu soruna ilişkin ilk haber şuydu: Parisliler tekerlekli evler sahiplenerek çadırlarıyla falan şehri terkedip çayırlık çimenlik yerlere göçmeye başlamışlar... İçin için bir batılılık, Avrupalılık eleştirmeni kesilmeye başlamış olan bendeniz bu haber üstüne pis pis gülerekten: "Tabii pilli radyolarınız, tüp tüp ilaçlarınız, paket paket kutular içindeki yiyecekleriniz yanıbaşınızda hazırdayken öyle yaa, size kolay kırlıklara göç hesabı," diye tutturmuşumdur içimden, hattâ dışımdan bile ele güne karşı...

Bitmedi. 1970'lere doğru şu trafik sorununun çaresinin bulunduğu üstüne yepyeni bir haber: Araba üretim ve tüketim'in planlanması hakkında birtakım kararlar alınmış: Araba üretimi ve tüketim'in planlanması hakkında birtakım kararlar alınmış: Araba üretimi eskisinin yarısına indirilecek, her ailenin tek bir araba satın alması gerekecek; öyle karıya ayrı, yetişkinlikteki çocuklara ayrı araba sahiplikleri yasaktır ve bu yeni üretilen arabalar artık 4 atlı motora sahip olan büyük arabalar için değil, tek kişilik, daha az yer kaplayan 2 atlılardan, yani deux chevaux'lulardan olacak... İşte şu sıralar, bize hemen her gün trafik kazaları, şu kazada 13 kişinin, bu kazada bir ailenin hep birlikte ölüm haberleri geldikçe, bu arada durmadan şu çare, bu çare denilip durdukça, ânlık sıçramalarım da o kadar çok artmaktadır. Oysa işte bir zamanlar görüp izlediğim çareyi önermek de 'sinirlilik'si sıçramalarımı teskin eyleyebilmek içindir. Haa sahii, bakınız unuttum! Sıçrama hallerimin burdaki ikincisi demeye gelen No:2'nin notu olarak şunu da eklemeliyim: Çok daha sonraları 2013 yıllarında Fransız Biolog Renner ile Almanya Biologlarıyla, yanılmıyorsam elele bir Doğa Koruma Merkezi kurulmuş ve bu girişim BM'ce bir çevre koruma hususu olarak benimsenmiştir: Bu hayırlı girişime bizde pek yakınlık duyulmadığı için, sonuçta yine aklı başında sivil kuruluşlarımızdan biri olan pek yakınlık duyulmadığı için, sonuçta yine aklı başında sivil kuruluşlarımızdan biri olan Açık Radyo tarafından büyük hassasiyetle ele alınmaya başlanmış ve içinde yaşadığımız planeti geleceğin insanlarına tertemiz bırakabilme amacıyla yöneticilerimizi memleketimizin havasını suyunu, yerini göğünü zehirli karbondioksit belâsından kurtarmaya çağırmaktadırlar. Açık Radyo'nun bu sahici çağrısına bugünlerde, nedense medyatik iletişim alanında daha geniş yer verilmeye başlandı. Mantık sahipleri de geleceğin çocukları tertemiz, sağlıklı bir iklimde yaşayabilsinler diye Doğa Koruma Merkezi'nin önerilerine böylece dört elle sarılmaya başlamışlardır. Araba motorlarının gaz yakıtlarının sürekli havaya püskürttükleri karbondioksit belâsı var ya; işte Fransızların taa 1970'lerde bunu azaltmak uğruna çıkarttıkları plan, planlama kararnâmesinin verimi ne olmuştur, biliyor musunuz acaba? Fransa'nın, tabii başta Paris'in havasındaki zehirli gaz karbondioksit yüzde seksen civarında azalmıştır. İktidardaki hükümetimizin dikkatlerine sunulur...

İktidar, kendisine, kendisinden başka ağızlardan sunuşlar karşısında ne zaman derlenip toplanma gibi demokratik bir 'ayılma' gösterebilmiştir ki, burda da planetimizi geleceğin çocuklarına tertemiz, sağlıklı bırakabilme ihtiyacına karşı iklimi temizlemeye yarayacak yeşillikler, kırlıklar, bunlara nihayet Emirgan Korusu bile dahil olmak üzere 'alışveriş, değiş tokuş/al sana - ver bana merkezcilerinden inşaatçılık'çılara yeşillikleri betonlaştırma menfaati sunmayı, dört nala göze sokma inadı içindedilerler!!!

Son nokta olarak açıklamak isterim ki: 8 Mart 2015 Pazar günü Taraf Gazetesi'nin gözle rahatça görünebilir bir sayfasında Dünya İçin Hedef Belli başlığı altında şöyle bir haber de yeralmaktadır:

AB ülkeleri, küresel iklim anlaşması için hedeflerini belirledi. Buna göre AB 2030'a kadar sera etkisi yapan zararlı gaz emisyonlarını 1990 seviyesinin altına çekecek. Bu haber de bizdeki iktidar hükümetinin bilgilerine sunulur. Hiç değilse AB çizgisiyle kendileri arasındaki itişmeleri biraz temize çekerek AB'nin bu kararıyla yakınen ilgilenseler bari...

Not: Adalet Ağaoğlu'nun "Trafik Sorunu" başlıklı yazısı, Fransa'da otomobil kullanımı konusunda alınan karar ve gelişmelerden önce yazılmıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MENDERES SAMANCILAR

FUNDA

Sevgili Tübüş'üme

Bir gün bir deniz kıyısında
Yüce bir dağın yanıbaşında
Ellerim üşümüş
Uykusuz kalmıştım
Kum vardı, taş taşıdım
Ağaçlardan ranzalar
Topraktan kaplar yaptım
Düşündüğüm
her şey vardı içinde
Güller, dikenler
Hepsi ayrı biçimde
Avluda, derin havuz
Odası bol oldu
Dostlarım dinlenecek
Avlu kapısını kayından oydum
Yanı başına düşünen adam
Bir de isim gerekti
Adını, "Funda Pansiyon" koydum

DENİZ DURUKAN

İÇİNDEN BAHAR GEÇEN ŞARKILAR

Bahar kendini gösterdi, böyle kıpı kıpır bir heyecan, nedensiz bir sevinç ya da ne bileyim bir genişlik hissi, aşk havası olması gerekir normalde. Ama tık yok. Çünkü memleketin havası sonbaharını yaşıyor gerginliğinde. Gene de düşürmeyin omuzlarınızı bahar geldi, bir umut işte...

Selda Bağcan- Ellerinle Bana Baharlar Getir (Ziller ve İpler- 1992)
Şarkının açılışında; taze, ışıl ışıl, patlamaya hazır bir tomurcuğun melodisini duyumsuyor, ancak o melodide uzun bir bekleyişin izini de sürüyorsunuz. Şarkının sonraki bölümlerinde o bekleyişin nedeni de anlaşılıyor. Bahar; Selda'nın hem siyasi mücadelesindeki devrim arzusuna, hem de kendi özel yaşamındaki beklentilerine ya da aşkına tekabül ediyor. Aşk ve devrim iç içe geçmiş ki, aşk yoksa devrim de yok!

Ayşegül Aldinç- Bir Bahar Aşkısın (Ve Ayşegül Aldinç- 1988)
Sözleri Aysel Gürel'e, müziği Banu Kırbağ'a ait bu şarkı Ayşegül Aldinç'in ilk albümünden buselik makamı tadında bir şarkı. Şarkının girişinde bir uyarı alıyorsunuz zaten: Dikkat, ağır depresyon içerir minvalinde. Şarkının melodisi de sözleri de ayrılık ve keder üzerine. Şarkı, ilkbaharın coşkusundan çok hazan mevsiminin burukluğunu taşıyor.

Replikas – Bahar (Avaz- 2005)
Yurdumun en güzide gruplarından biri Replikas. Üçüncü albümleri Avaz'dan bir parça Bahar. Yok öyle kıpır kıpır bir şarkı beklemeyin. Gri bir bahar onlarınki. Ya da kış ortasında güneşin vakitsiz açması gibi. O nedenle de sarıldığı sevgilinin boynu hain. Ya da durumun kendisi kör edici. Aşk ve körleşme üzerine bir şarkı bu. Yani bile bile lades meselesi...

Sezen Aksu- Ben Her Bahar Aşık Olurum (Ağlamak Güzeldir- 1981)
Sözleri Aysel Gürel'e, müziği Selmi Andak'a, düzenlemesi Atilla Özdemiroğlu'na ait tango alt yapılı bu şarkı; tazelenmenin, kendini tekrardan onarmanın ifadesi olarak yansıyor. Tekrar duygusu şarkının nakaratıyla da sürekli vurgulanıyor. Şarkıda geçen "Kalbimdeki acele" sözü aşkın yürekte yarattığı taşikardi etkisine en yakın sözcük. Bir de Aysel Gürel'i ve kalbindeki aceleyi düşününce, çekmiş yine numarasını diyorum. Hepimizi çıkarmak istemiş "senelik bahar duasına." Eee, tamam o zaman.

Yaşar - Yalancı Bahar (Hatırla - 2005)
Söz ve müziği Yaşar'a ait olan bu şarkı müzikal açıdan tam bir bahar coşkusunu taşıyor. Ancak aşkta yaşadığı hüsranı ve yanılgının sorumluluğunu da bahara yüklüyor. Daha doğrusu güzel bir neden buluyor. Biz her koşulda o güzel nedeni seviyoruz.

Yeliz - (Hoşgeldin Bahar- Sen Olsan Yeter 1974)
Hoş Geldin Bahar, Yeliz'in ilk 45'liğindeki şarkılardan biri. Yani onun müzik dünyasına adım atmasını sağlayan bir merhaba niteliğinde. Aynı zamanda yeni başlangıçların müjdesi. Dolayısıyla şarkı; neşe, umut, sevgi ve barış mesajlarını içeriyor. Bu şarkıda bahar tüm değişimin, yeni başlangıçların, hiç bitmeyecek sevgilerin, aydınlığın öznesi olarak geçiyor. Bunları kaybetmemek adına, "mevsim hep bahar olsa" minvalinde bir duygu ağırlıkta.

Candan Erçetin / Bahar (Kırık Kalpler Durağı- 2009)
Çiçekler açmış, sokaklar şenlenmiş, Candan Erçetin'in gönlünde çatapatlar patlamış. Şarkının melodisinden bu duygu geçiyor dinleyene. Hatta Yunan tavernasında kendinizi sirtaki yapıyormuşçasına avare hissedebiliyorsunuz bu şarkıda. Çünkü "sana değdiğinden beri ellerim/ bütün kış dallarında tomurcuklar var" derken (aslında bunu Ayşe Kulin diyor, sözler ona ait) esriklik ve sarhoşluk halinin en yalın halini yaşıyorsunuz.

Yıldırım Gürses /Aşkın Bahardı (Hoş Sada 2- 1984)
Şarkıyı Belkis Özener'den dinlemeyi tercih etsem de sahibinin sesine kulak verelim dedik. Nihavent makamında bir şarkı bu. Her ne kadar kırılmış bir kalbin burukluğunu anlatsa da bestesi kıpır kıpır. Kırılan kalp tamir edilmez mi? Kişiye bağlı. Ama kalp kırılsa da, kan onu pompalamaya devam edeceğine göre, o kalp hep atacaktır. Yani ümit hep var.

Özdemir Erdoğan /Baharda Kuşlar Gibi (Besteler, Güfteler- 1974/1984)
Özdemir Erdoğan'ın seslendirdiği en güzel şarkılardan biri bu. Hatta tam başucu şarkısı da diyebiliriz. Şarkının açılışı uzun havayla başlıyor, sonrasında melodi rahatlıyor. Gelen baharın sesi, aşkın kendi iç sesiyle birleşiyor. Bir yandan da aşka ve insana dair bir takım sorular sordurtuyor bu şarkı.

Serbest Vuruş

Özge Fışkın
Kartopu: Masumiyetini kaybetti artık
Minibüs: Paranoya
Erkek Egemen: Bitmiyor, bitemiyor
Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı: Çığlık
23 Nisan: Çocukken daha bahardı.
Ege Üniversitesi: Bariyer
Taciz: Her an her yerde

Murat Meriç.
Süleyman Şah Türbesi: Gezici türbe. Kurtardık. Artık "yürüme mesafesi"nde.
Erk: Eski ve sevdiğim bir arkadaşım. Sadece o. Gayrısı benden uzak olsun.
Kabataş: Yalan ötesi. Söyleyen, savunan ve inananları anlamak mümkün değil.
400 milletvekili: Uğur Vardan, olayın duyulduğu gün twitter'da Truffaut filmini hatırlattı; başka söze gerek yok: 400 Darbe! "Kanlı" olmasın diye.
Atilla Taş: Şarkıcılığını sevmem, yazdıklarının hastasıyım.
Yaşar Kemal: Ölmez.
Müsait: TDK'nın yeni anlam yüklediği dolmuş lafı. "Müsait bir yerde inecek var"daki hani.

BİZE DÜŞÜNEN TANK DERLERDİ

1950'lerde Elvis Presley dünyayı sallayıp yuvarlamıştı, bizde de (60'larda) Erol Büyükburç sallayıp yuvarlamıştı Türkiye'yi. 1961 yılında İngilizce yazıp bestelediği Little Lucy, Büyükburç'un müzikteki başarısının miladı olmuştu. Türkiye'nin ilk pop starı unvanını almış kült bir isim o. Çok uzun yıllar zirvede kalmasında, yeniliğe açık olmasının etkisi çok.

Bana bir konuşmamızda "Aynı şeyi düşünen bir sürü adamın yanında, ayrı düşünen bir kişi ol, hepsini yenersin" demişti. Sanırım başarısını bu tavırdan alıyordu. Yine yıllar önce yaptığımız söyleşide şöyle demişti: "Her yenilik için Türkiye benim heykelimi dikmeli. Bu ekstrem bir olay. Türkiye'yi temelden değiştiren, taşlarını yerinden oynatan bir eylem. Frank Sinatra'nın parmağını şıklatarak şarkı söylemesi Amerika'nın teknolojik, ekonomik temposunu değiştirdi. Elvis'in köpürterek, fokurdatarak şarkı söylemesi Amerika'nın profilini, ivmesini değiştirdi. Toplum bunların farkında değil. Zannediyorlar ki kurnazca yaptıkları bir ticari saptama, işin iyi kurgulanması gelişimin ta kendisidir. Değildir! Onun içine bu kimyayı katmadığın zaman hiçbir anlamı yoktur. Bu kimyaya ulaşmamış toplumların bakışında eblehlik vardır. Çağın içinde olduğunu zannedip, çok dışında dururlar. Biz o kimyayı çok iyi biliyoruz. Bize düşünen tank derlerdi. Biz değişik bir kuşaktık..."

Evet, onlar bambaşka bir kuşaktı. Ve o kuşağın temsilcileri de birer birer gidiyor. Bir devir kapanıyor. Sızımız sanırım biraz da ondan. Onlar öldükçe geçmişle bağımız da ölüyor gibi. Şimdi başka çağdayız. Üzerine yeni bir şey koyabilir miyiz? Zaman gösterecek. Ama "Çağın içinde olduğunu zannedip, çok dışında duranlar" sözünü iyi analiz etmek gerek. Bugün cenazesinde ona "hakkımızı helal etmiyoruz", diyenleri de.

LEKE OYUNLARI
Cemil Cahit Yavuz

Eşek şakası

Tüketim

Sanat yolculuğu

Kazanma sevinci

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

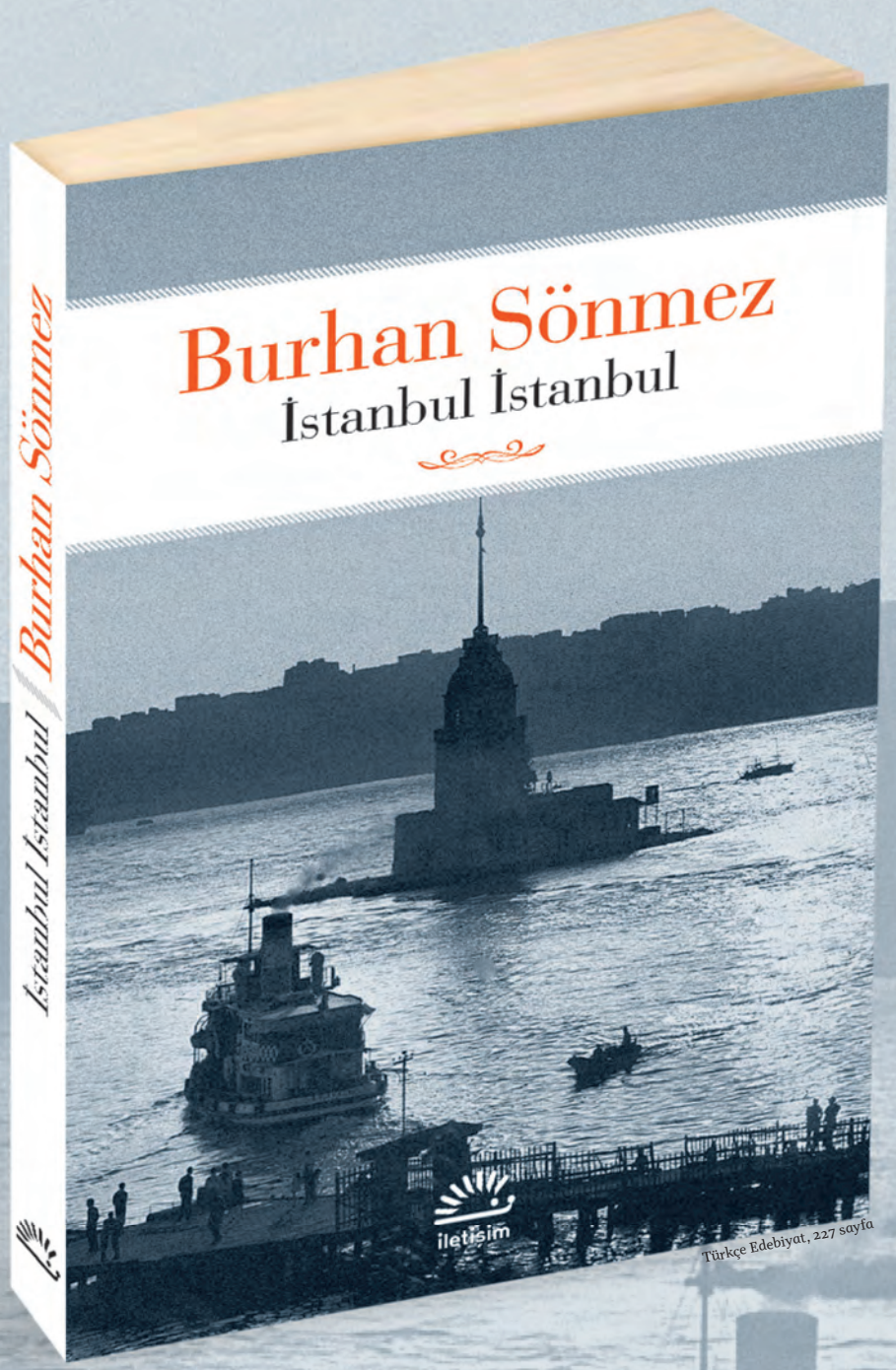
MART 2015

iletişim

Burhan Sönmez'den İstanbul'u yeniden yaratan büyük bir roman

Pus dağıldıkça çoğalan renkleriyle, surları, kuleleri, kubbeleriyle İstanbul...
Yerin üç kat altında, küçücük bir hücrede dört adam, titreyip kıvranarak hikâyeler anlatıyorlar birbirlerine. İstanbul'daki zamanı, geçmiş ve bugün diye ayırmak yerine, yeraltındaki ve yer üstündeki zaman diye ayırarak, anlatıyorlar.

Burhan Sönmez, acının ve her şeye rağmen umudun yörüngesinde dönen bir kenti, büyük bir romanla yeniden yaratıyor.

www.iletisim.com.tr iletisim@iletisim.com.tr facebook.com/iletisimbirikim twitter.com/iletisimyayin vimeo.com/iletisim instagram.com/iletisimyayin Genel Dağıtım PUNTO

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HALİL SEZAİ

O MU BU MU NİÇİN?

Ağlak adam mı, aylak adam mı? Niçin?
-Aylak doğdum, aylak öleceğim :)

Bal mı, reçel mi? Niçin?
-Balı severim arı'dan ötürü. Reçeli severim anneannemden ötürü.

Ruhsal acı mı, bedensel acı mı? Niçin?
-Ruhsal acı büyütür insanı. Olgunlaştırır.

Duygu mu, Gizem mi? Niçin?
-Aşk

Sağ melek mi, sol melek mi? Niçin?
-Melekler yanımızdan hiç ayrılmasın yeter ki. Sağı solu fark etmez...

Değişim mi, gelişim mi? Niçin?
-En başta sevdiklerinizin, dostlarınızın sonrasında diğer insanların ufkunu değişerek açamazsınız. Dolayısıyla gelişim.

Mazoşizm mi, sadomazoşizm mi? Niçin?
-Her türlü şiddete hayır.

Sokaklar mı, caddeler mi? Niçin?
-Sokaklar... Yaşadığımı hissettirdiği için.

Motosiklet mi, araba mı? Niçin?
-Motosiklet. Nefes aldırdığı için.

Aykırılık mı, özgünlük mü? Niçin?
-Özgünlük size ait bir durumdur. Aykırı sıfatını insanlar takar.

Beste mi, güfte mi? Niçin?
-Birçok eserde yazılı bir metin olmamasına rağmen güfte, bestenin içinde var eder kendini.

Aşk yakar mı, yıkar mı? Niçin?
-Aşk yakar kül eder, küllerinden doğup yine yakar, yine yakar!

Toplu mu, dağınık mı? Niçin?
-Bırakalım da dağınık kalsın...

Müzik eğlendirmeli midir, hüzünlendirmeli mi? Niçin?
-Arındırmalıdır...

Pavyon mu, meyhane mi? Niçin?
-Meyhane sohbettir, mezedir, Zeki Müren'dir, Müzeyyen Senar'dır.

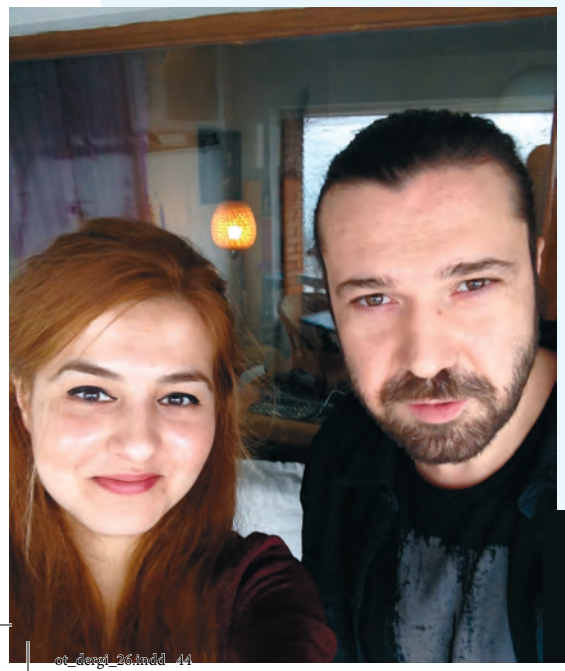
Kelebekler Vadisi mi, rakı masası mı? Niçin?
-Şuanda Kelebekler' de bi rakı masası için oturur ağlarım :)

Sanat müziği mi, halk müziği mi? Niçin?
-Müzik olsun da...

Dokuz mu, sekiz mi? Niçin?
-Sekiz'in biraz g.tü başı ayrı oynuyor gibi sanki :) Dokuz ' kimseye ihtiyacım yok' havasında biraz. Yalnız ve güçlüyüm hissiyatında :)

'Ervah-ı Ezel' mi, 'Seni Beklerken' mi? Niçin?
-Hmm... Zor soru. Ama ilk göz ağrım 'Seni Beklerken' hep daha özel olacak.

Aşka mı bağımlısınız, sigaraya mı? Niçin?
-İkisini de bırakamıyorum...

Gülüş mü, bakış mı? Niçin?
-Bazen küçük bir bakıştır insan, bazen minicik bir gülümseme...

Planlı yaşamak mı, anı yaşamak mı? Niçin?
-Anı yaşamak için sürekli planlar içindeyim.

Hisler mi daha güçlüdür, düşünceler mi? Niçin?
-Kalp beyni döver.

DRACULA'NIN PELERİNİ YEPYENİ ELLERDE!
THE NEW YORK TIMES
TÜYLERİNİZ DİKEN DİKEN OLACAK.
THE WASHINGTON POST
Resmi Seçki sundance film festival
Resmi Seçki New Directors/ New Films
BİR ANA LILY AMIRPOUR FİLMİ
GECE YARISI SOKAKTA TEK BAŞINA BİR KIZ
A GIRL WALKS HOME ALONE AT NIGHT
HAFIZALARDAN ÇIKMAYACAK BİR VAMPİR FİLMİ
-THE PLAYLIST
AGIRLWALKSHOME.COM
/birfilm /birfilm /birfilm1
24 NİSAN'DA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Ars

SIKICI

GÜVEN BİLGE

HALKI ALDATANLAR HAKKI DA ALDATACAKLARINI SANIYORLAR!

İSTENMEYEN ÇOCUKLARDAN OLUŞMUŞ BİR HALK GİBİYİZ... BİRBİRİMİZE BATIYORUZ.. SONRADAN RENKLENDİRİLMİŞ ESKİ SİYAH BEYAZ HOLLYWOOD FİLMLERİ GİBİ İLİŞKİLERİMİZ!

ESKİ PARDÖSÖMÜN İÇ CEBİNDEN BİRAZ ANTEP FISTIĞI BİRAZ BEYAZ LEBLEBİ VE BİR DÜZİNE KADAR DA SORU İŞARETİ ÇIKTI!

HEY YABANCI DİKKATLİ OL.. BİZ BU KASABADA SADECE YABANCILARI DEĞİL BİRBİRİMİZİ DE HİÇ SEVMEYİZ!

YILLARDIR ÖMÜR DİYE HEP AYNI YERSİZ FİLMİ YAŞIYORUZ.. SENARYO SARKIYOR.. IŞIK KÖTÜ.. KAMERA BİZDEN UMUDU KESMİŞ BOŞLUĞU ÇEKİYOR!

İÇİMİZDE HİÇ BÜYÜMEYEN BİR ÇOCUK VAR.. BİLİNÇALTINI ISLATIYOR GECELERİ!

ÖMÜR OLARAK SONUÇ HAYAT OLARAK GİRİŞ BÖLÜMÜNDEYİZ DAHA GELİŞMEMİZİN!

HER SABAH BETON GİBİ KAFALAR.. BİRAZ DAHA UYUSAK BİRAZ DAHA BİRAZ DAHA.. YÜZYIL UYUYAN PRENSES GİBİ BİRAZ DAHA MESELA!

GÜNLER DEN DAN DAN DUN VE DAN DAN GEÇİYOR.. CADDELERDE YALNIZLIK BOYU AŞIYOR.. VE BAZEN ANİ BİR TEBESSÜM BİLE KORSAN EYLEM OLUYOR!

TOPRAK ATEŞ HAVA SU DÖRT TEMEL ELEMENT.. BİZ DAHA ÇOK AFET ÇIKARIYORUZ BUNLARDAN!

GECE TABANCA SESİ ACI FREN AMBULANS KAFEİN NİKOTİN TEİN ÇÖP COP OT ALKOL GECE ŞİDDET GECE SERT GECE KEBAP GECE FUHUŞ GECE ET!

HERKES BAŞKA BİRİSİ İÇİN TERK EDİYORSA BİRBİRLERİNİ KİM Kİ LAYN O BAMBAŞKA BİRİSİLERİ!

ARŞA ÇIKMIŞ ÇARESİZLİKLERİMİZ VAR.. UZAYDAN BAKINCA BİR ÇİN SEDDİ BİR DE BİZİM YALNIZLIĞIMIZ GÖRÜNÜYOR!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9 Kusurlu Hareket

OT

IRMAK DEĞİRMENCİOĞLU

ROBER KOPTAŞ

❶ *Ermeni soykırımı 100. yılı size ne ifade ediyor?*
- 100. yıl çok şey ifade ediyor, ama aynı zamanda hiçbir şey ifade etmiyor. 1915'te yaşanan felaket geri döndürülemez, insani kaybın yeri doldurulamaz. Bu kaybın büyüklüğünün idraki ne kadar mümkün, ondan da emin değilim. Bu yokluk karşısında ancak susup yas tutmayı isteyebilirim belki. Ermenistan'da yapıldığı gibi, karalar giyip sakal uzatmayı... Her şeye rağmen, Ermenilerle Türkleri ve Kürtleri birbirinden uzaklaştıran değil, birbirine yaklaştıran bir yıl olmasını dilerim. Erdoğan'ın taziye mesajı önemliydi şüphesiz. Çünkü ilk defa bir başbakan çıkıp Ermenilerin öldüğünü kabul ediyor ve bunun için üzüntü beyan ediyordu. Mesajın üzerine oturduğu tarihsel/fikirsel zeminle ilgili ciddi kusurlar olsa da, değerli olduğu gerçeğini göz ardı edemem. Bu yıl Sarkisyan'ın Çanakkale anmalarına davet edilmesi ise, yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, 24 Nisan'ı Ermenilerden gasp etme girişimiydi ve taziye denen şeyin ruhuna tersti. Eğer futbolun dokuz kusurlu hareketinden biriyle ifade edeceksek, buna herhalde, *"rakibi çelmelemek veya çelmelemeye teşebbüs etmek"* uygun düşer.

❷ *Azınlıkların siyasal ve kültürel açıdan oynadığı rolü ne derece etkin buluyorsunuz?*
- Müslüman olmayan azınlıkların bugün Türkiye'de herhangi bir rolü yok. Geçmişte, Osmanlı döneminde belki vardı, ancak, bir avuç insanı bir kenara koyarsak, bugün bu gruplar varlıklarından çok yokluklarıyla mevcutlar diyebiliriz. Alın size kusur! Zaten devletin bu gruplara karşı kusurlarını saymaya kalksam, bütün OT'u doldururuz. Derdimi anlatabilmek için, bunları, dokuz kusurlu hareketten ikisiyle, *"rakibin yüzüne tükürürken aynı zamanda ona tekme atmak"*la eşleştireyim ve geçeyim.

❸ *Türkçe yazan Ermeni yazarlar sizce Türk edebiyatı içinde mi sayılır?*
- Bugün Türkiye'de yaşayan Ermeni yazarların Türkçe yazması onların yaşadığı hayatın doğal bir sonucu. 1915'te yaşanan felaketin vurduğu büyük darbenin de sonucu tabii. Bugünle ilgili kusur ise, onları 'Türk edebiyatı' başlığı altında toplamaktan, daha doğrusu 'Türk edebiyatı' tanımlamasından ileri geliyor. Ben, edebiyatın ana malzemesi dil olduğuna göre, etnik kimlikleri aşan bir şekilde, "Türkçe edebiyat, Kürtçe edebiyat, Ermenice edebiyat" tabirlerini kullanmayı tercih ediyorum. Bunu yapmayanlar ise herhalde futbolun *"rakibi itme"* kusurunu işliyorlar. Yazarları-şairleri olduklarından başka bir yere itiyor, onlara faul yapıyorlar. Ama hakem bu faulleri hep görmezden geliyor, *"Oynayın!"* diyor.

❹ *Hrant Dink davasında işlenen kusurlar nelerdir?*
- Hrant Dink davası tam bir kusurlar silsilesi: *Çelme takma, tekme atma, itme, tükürme, çift dalma, kambura yatma, ısırma, korner direğini kafaya vurma,* hangisini ararsanız var. Son dönemde ise yeni bir oyun kurdular: Bir devlet kararıyla katledilen Hrant Dink'in öldürülmesindeki sorumluluğu, cinayette payı elbette ki olan Cemaat'le ilişkili polislerin üzerine yıkıp, hem onlara karşı verdikleri savaşta Hrant Dink'i bir PR malzemesi olarak kullanmaya, hem de diğer sorumluları gözden ırak tutmaya çalışıyorlar. Bu oyuna gelmeyenleri de cinayetin aydınlatılmasını istememekle suçluyorlar. Bunlar, tam da futboldaki *"Rakibin üstüne sıçramak, topu elle oynamak, topu kazanmak için ayakla müdahale ederken (tackle) topa dokunmadan önce rakibe dokunmak"* gibi kusurlara denk geliyor.

❺ *İktidar ve medya ilişkisindeki kusurlar neler?*
- Bu ilişki daima kusurluydu; çünkü basın baştan beri devlete göbekten bağlıydı. İlişki böyle kurulduğu için, kusurları saymakla bitmez. Bunları, dokuz kusurla hareket arasında yer almasa da, *"Hakemi (burada "halkı") aldatmaya yönelik hareketler"* başlığı altında toplayabiliriz.

❻ *Sol siyasetin kusurları var mıdır?*
- En kabasından sıralarsam: Bir cemaat olmaktan çıkamamak, dünyayı ve memleketi sadece kendi penceresinden görmek, etrafında olan biteni memleket ahvalinin kendisi saymak, giderek daha dar bir çevreye hapsolmak, demokrat bir kültür geliştirememek, dünyayı rakı sofralarında, sosyal medyada kurtarmaya kalkmak ve daha nicesi... Ama bunları futboldaki dokuz kusurlu hareketle eşleştiremem, çünkü onların hepsi oyuncunun rakibine yaptığı hareketlerle ilgili. Sol Türkiye'de çok ezildi, ama nihayetinde ne yaptıysa ve ne yapıyorsa kendine yapıyor. Bunun futbol kuralları içinde tarifi yok.

❼ *Açılım Süreci'ni nasıl değerlendiriyorsunuz?*
- Öcalan Kürt siyasi hareketini olduğu şey yapan, onu bu haliyle var eden siyasi lider. Ancak benim açımdan, bu, onun bir tek adam olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Kürt hareketinin onlarca yıllık mücadeleyle yarattığı dönüşüme saygım var. Bu hareketi, düzeni en çok zorlayan mücadele olarak benimsediğim için, ilk kez oy kullandığım 1999'dan sonraki tüm yerel ve genel seçimlerde Kürt hareketinin adaylarına oy verdim (99'da oyumu ÖDP'ye atmıştım). Kürt hareketini desteklesem de, uzun zamandır, tek adam kültü ve silahlı mücadeleyle gidilecek yolun doğru yol olduğunu düşünmüyorum. Çünkü hem futbol bir takım oyunu, hem de biz gerçek futbolseverler sahalarımızda silah gibi yabancı maddeler istemeyiz. (Devletin silahını da tabii...) Çözüm sürecinin "mutlu son"la bitmesini tabii ki yürekten istiyorum. Zor olacağını biliyorum, ancak barışı iktidarlardan daha fazla istemeli ve onun için mücadele etmeliyiz ki bir daha insanlarımızı iç savaşa kurban vermeyelim.

❽ *Toplumun Ermenilere karşı kusurları neler?*
- Toplumumuz milliyetçidir, çok zaman ırkçıdır. Dolayısıyla kendinden olmayana karşı önyargılıdır. Ermeni'ye tekme de atar, ona tükürür de, çelme de takar, yerine göre ısırır ve hatta onu öldürür de. Eğer hakem adil olsaydı bugüne kadar toplumumuza sürüyle kırmızı kart gösterirdi ama ortada bir hakem zaten yok galiba.

❾ *Hayata dair korkularınız... Bu ülkenin en çok neyini seviyor veya nefret ediyorsunuz?*
- Hayatta en çok, olduğumdan başka bir şey olmaya zorlanmaktan korkuyorum. 37 yaşındayım ve kalan ömrümde buna karşı daha dirençli olmaya kararlıyım. Bu ülkenin her şeyini seviyorum: Kültürünü, insanını, tarihini ve daha bir sürü şeyini. Aynı zamanda, kültüründen, insanından, tarihinden ve daha bir sürü şeyinden nefret ediyorum. Galiba bir aşk-nefret ilişkisi bizimkisi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tencere Kapak İlişkisi

MERVE NAZİK

MATKAP (Eril)
TORNAVİDA (Eril)

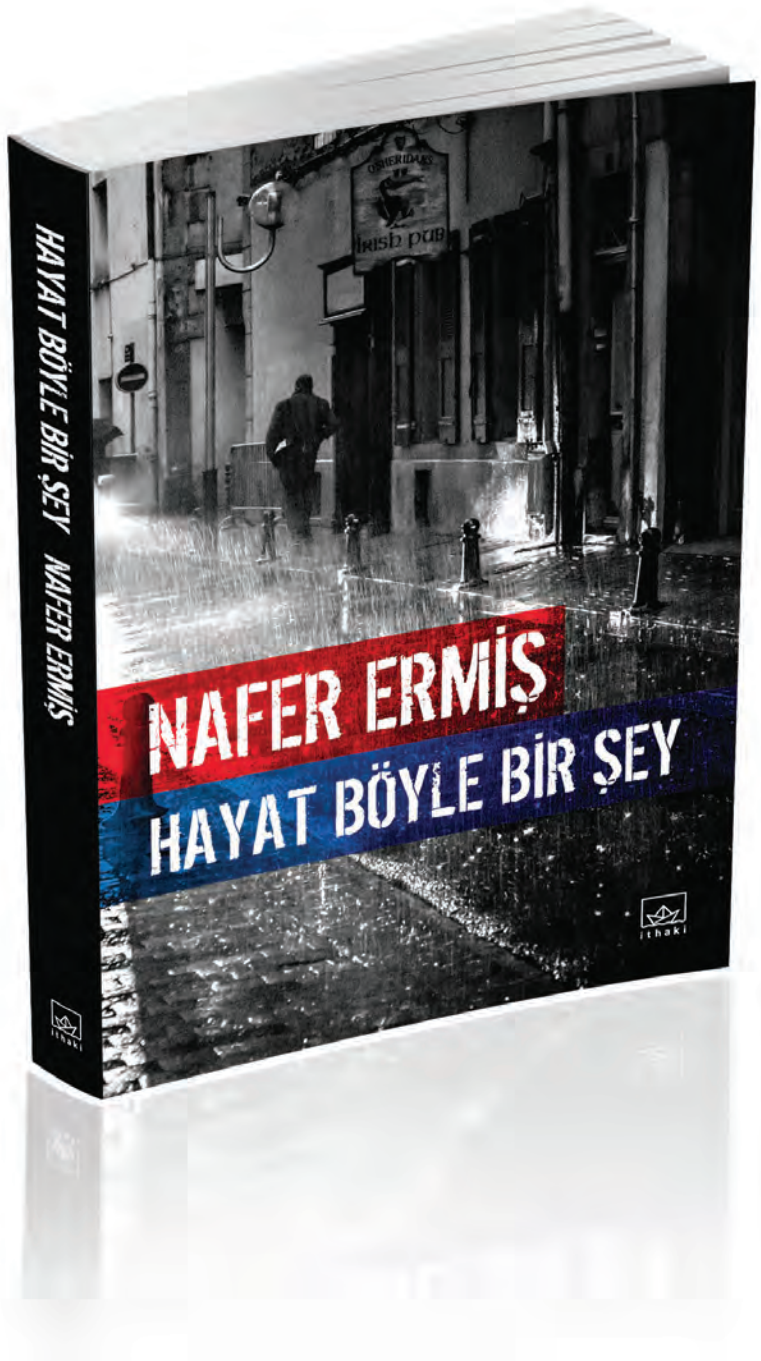
"Muhafazakar bir ailenin küçük bir kasabada yetiştirdikleri iki oğullarıdırlar. Büyük çocuk, başına buyruk, şımarık, çocukluğundan beri kavgacı bir yapıya sahip olan ve herkesin çekindiği bir tiptir. Ele avuca sığmaz, söz geçirilmezdir. Onu çok iyi tanımak, damarına basmamak gerekir. Kardeşi ise abisinin tam aksi, çekingen, saf, ezik, her söze inanan biri olsa da her zaman yavaş ve emin adımlar atmaktan yanadır. Kontrolünü asla kaybetmez. Abisinin devamlı bir kavgaya karışması, kumar oynaması ve kısa süreli işlerde çalışıp ayrılması anne-babasının gözüne asla görünmez, el üstünde tutulan hep o olur. Büyük çocuktur ne de olsa, ne yapsa yeridir! Abisinin arkasını toplamakla hayatını heba etse bile kendisi hep 'küçük kardeş'tir. Ne yapsa yaranamaz. Tüm aile tarafından ezilir de ezilir, bir güzel de kullandırır kendini. Bir gün abisi, fevriliğinin ve orantısız gücünün altında ezilir. Bi' kavga esnasında birini resmen enkaza çevirmiş, sakat bırakmıştır. Açtığı çukuru kapatmaya, bu defa 'küçük kardeş'inin bile gücü yetmez!"

- Matkap, kuvvetlidir. Bir ağırlığı vardır!
- Matkap külhanbeyi gibidir, yeri göğü inletir sesi.
- Tornavida ufak tefek işlerin aracıdır.
- Matkap belli işlerde kullanılır, tornavida çok amaçlıdır!
- Matkap, aldığı elektrikle çalışır. Tornavida emek adamıdır.
- Tornavidayı kullanmak kolaydır. Matkabı kullanmayı bilirsen kullanırsın, o da ustalık gerektirir!
- Matkabın nevri döndü mü tozu dumana katar!
- Tornavida her zaman titiz, yavaş, temiz ve net çalışır. Onu 'sıkıcı' yapan da budur!
- Matkap, güç göstergesi, adrenalin sebebidir. Kontrolden çıkması ise an meselesi...
- Tornavida kolayca alınır avcun içine.
- Tornavida uyumludur. İstersen dümdüz, istersen yıldız olur.
- Matkabın kendine ait bir yeri vardır. Tornavida her yere konulur!
- Tornavida bazen kaybolur, yokluğu fark edilmez ya da gözünün önünde durur da varlığı fark edilmez!
- Matkabın açtığı delikleri kapatmak için vardır tornavida.
- Kontrol tornavidanın elinde, matkap hep yoldan çıkma meylinde!
- Matkap, duvar gibi kenetlenmiş bir halkı delip geçen darbe gibidir.
- Matkabın aşırı gücü, yıkım yaratır.
- Bazı delikleri kapatmaya gücü yetmez tornavidanın.
- Matkap kolay kolay düşmez ama düşüşü ağır olur.
- Tornavida düştüğü gibi kalkmayı da bilir!

NAFER ERMİŞ

HAYAT BÖYLE BİR ŞEY

"Hayatı biz yapmayız, ona maruz kalırız. Hayat böyle bir şey..."

**"Sonuç olarak son sözü hayat söyler.
Benim hayatımda bu hep böyle oldu.
Biraz da bu yüzden, *tweet*lerin yanında
size önce eski bir hikâyeyi anlatmak istedim,
çok eski bir hikâyeyi. Bütün ayrıntılarıyla
gerçek bir hikâye. Yaşadığım diyemeyeceğim,
ancak maruz kalmış olabileceğim bir hikâye...
Çünkü bunların hiçbiri benim girişimimle
olmadı, ben yapmadım. Çünkü hayatı
biz yapmayız, ona maruz kalırız.
Hayat böyle bir şey..."**

#HayatBöyleBirŞey

https://twitter.com/NaferErmis
https://www.facebook.com/naferermis

ithaki
www.ithaki.com.tr
İnternet satış: www.ilknokta.com
twitter.com/ithakiyayinlari
facebook.com/ithakiyayin
Genel Dağıtım PUNT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TÜYAP
www.tuyap.com.tr

TÜRKİYE YAYINCILAR BİRLİĞİ
TURKISH PUBLISHERS ASSOCIATION

İZMİR BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

İZFAS
İZMİR FUARI • İZMİR FAIR

YAYINCISIYLA OKURU VE YAZARIYLA

İZMİR KİTAP FUARI

XX

YİRMİ YAŞINDA

20. İZMİR KİTAP FUARI

www.izmirkitapfuari.com

kitapfuariizmir kitapfuari kitapfuari

18 - 26 Nisan 2015

Uluslararası İzmir Fuar Alanı

Salon 1A / 1B - Salon 2 - Salon 3

Ziyaret Saatleri: 18 - 25 Nisan 2015 / 11.00-20.00 26 Nisan 2015 / 11.00-19.00

KOSGEB Destekleyen Kuruluş

ufi Küresel Fuar Endüstrisi Birliği Üye Kuruluş

ICCA Member Üye Kuruluş Uluslararası Kongreler Birliği

Üye Kuruluş Uluslararası Ticaret Fuarlarına Ulusal Katılımlardan Sorumlu Organizatörler Birliği

TFYD Üye Kuruluş TÜRKİYE FUAR YAPIMCILARI DERNEĞİ

K - Q TSE-ISO-EN 9000 TS EN ISO 9001:2008

BU FUAR 5174 SAYILI KANUN GEREĞİNCE TOBB (TÜRKİYE ODALAR BORSALAR BİRLİĞİ) DENETİMİNDE DÜZENLENMEKTEDİR.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ONUR GÖKŞEN

BİR TAKSİCİYE ÜÇ KERE SUSARSAN BİR DAHA KONUŞMAZ

Taksinin ön koltuğunda oturuyordum, Kadıköy'e gidiyorduk, Mustafa'nın Alman bir arkadaşı gelecekmiş. İki tek atıp, Nazilerden ve Bayern Münih'ten bahsederdik işte, bir Almanla başka ne konuşabilirsiniz?

Aklımdan bunlar geçerken, sıkışık trafikte can sıkıntısından deliren taksici bir anda eliyle bacağımı sertçe dürterek "Abi, Kosovalı'yım ben, deli Arnavutlardan, geçen gün havalimanındaki koltuklarda bi Arap uyuyordu, çağırdım güvenliği, 'Koca havalimanında oturacak yer yok, çoluk çocuk ayaktayız, adam yayıla yayıla uyuyor, siz burda ne iş yapıyorsunuz?' dedim" diyerek içindeki Arap nefretini taksinin içine kustu.

Taksici, günlük psikoterapi ihtiyacını üzerimde giderirken araba da trafiğe neden olan kazılı yollara bata çıka, adeta bir Alman panzeri gibi Boğa'nın oraya doğru gidiyordu. Adam benden gelecek cevabı beklemeden -zaten adama verecek hiçbir cevabım yoktu, Araplar hakkında tek bildiğim pilavı elleriyle yedikleri ve Ümmü Gülsüm'ün Zeki Müren şarkılarını şahane okuduğuydu- başka bir konuya atladı. "Tabii, vermezsen bunlara oy, Kadıköy'ün ağzına sıçarlar, biliyorum ben, cezalandırıyor bunlar Kadıköy'ü, inadına vermicem bunlara, ölsem de vermicem, Kadıköy'e atom bombası atsalar da vermicem" dedi. Yine tek kelime cevap vermedim, çünkü biliyordum ki, bir taksicinin art arda açtığı -birbirinden bağımsız- üç konuya cevap vermezsen sohbet kendiliğinden kapanıyordu, sanki dünya üzerinde öyle bir durum hiç varolmamış, arabada kimse kimseyle konuşmamış gibi oluyordu o zaman. Mustafa da sustu arkada. Taksici bacağımı bir daha dürtmedi, Boğa'nın orada indik.

Christian bizi boğanın orada bekliyordu, biz ülkede gündemden gündeme koşarken, adam Almanya'da sürdürdüğü olağanüstü normal hayatından sıkılmıştı herhalde ki, yıllık izninde İstanbul'a gelmişti. Çarşı'ya gidip, Mustafa'yla her zaman oturduğumuz yere oturduk. Turist gördüğü an animatöre dönen, şaklabanlıklarının karşılığı olarak da gecenin sonunda müşteriye hesabı nasıl sokacağını bilemeyen garsonlar bin bir türlü şakalar ve komikliklerle mezelerimizi getirdiler ve Christian o saniyeden itibaren sofraya gelen giden her şeye "Hımmm veri interesting" demeye başladı. Masaya haydari geliyor, interesting, balık gidiyor interesting, sanki Almanya'da denizden balık çıkmıyor, nesi interesting ulan balığın? Bildiğimiz balık, yüzgeçleri var, kafası var, kılçığı var, sanki masaya ızgara gergedan geldi anasını satayım.

İnteresting duymaktan kusacak hale gelen Mustafa' "Biraz politika konuşalım bari" dedi ve Christian'a politik bilincini anlatmaya kalktı. Ama Mustafa, ingilizceyi maalesef iki yaşındaki kırmızı yanaklı bir İngiliz çocuk düzeyinde konuşuyor ve dedikleri daha rahat anlaşılır umuduyla bir yandan da Makber'i söyleyen Safiye Ayla gibi haykırıyordu. Ben bu feryatların bir işe yaramadığını daha önceki konuşmalarımdan bildiğimden biraz daha sessiz konuşmayı tercih ettim. Aslında bir Almanla politika konuşmak çok tehlikelidir, çünü konu en sonunda İkinci Dünya Savaşı'na ve Nazilere gelir, ben Call of Duty'den öğrendiğim Normandiya çıkarmasından bahsediyordum ki masadaki ingilizce şovunu benden devralan Mustafa, Christian'ın politik görüşünü öğrenmek için "İz der enibadi Nazi in cörmıni?" diye bağırdı, Nazi'yi duyan Christian'ın gözler yerinden uğradı, o İngilizceyle bizi Nazi zannetti herhalde diye düşündüm, -gerçi en rütbesiz Nazi askerinin bile bizden iyi İngilizce konuştuğuna bahse girebilirdim-her şeye interesting diyen adam bir anda dakikada yetmiş beş kere "No! No! No! No!" diyen bolşevik askerine döndü.

Nazi'yi duyduğu an panikleyen Christian'ı biraz sakinleştirmek için ,"Maykıl Haneke'yi tanıyor musun?" dedim, tanımıyormuş, "Haneke'yi tanımayan bir Hans'la ben ne konuşacağım lan?" dedim Mustafa'ya, Christian bu seferde "Hans kim?"diye sordu, eben Hans. Hafif çakırkeyf olmuş Mustafa, Safiye Ayla taklidinden vazgeçip, bir şan sanatçısı gibi bağırarak Hans'ın "Alman köylüsü" anlamına geldiğini açıkladı, anlamadı. Bu sefer "Werner Lorant, Cristoph Daum Türkiye'de herhangi bir maçı kaybettiğinde kendilerine 'Alman köylüsü' denir" diyerek konuyu futbol ekseninde açıklamaya çalıştı, böyle olunca kafası daha da karıştı Christian'ın, "hımmm" diyerek önündeki haydariye verdi kendini.

Mustafa'nın ingilizce feryatlarından başım ağrıyordu artık, ama bir yandan da sohbete devam etmek zorunda hissediyordum kendimi. Bir Türk olarak ne kadar kültürlü olduğumu, Almanya'daki Türklere benzemediğimi bu akşam Christian'a ispat etmeliydim. Haneke hamlem boşa çıktığı için bu sefer Ulrike Meinhof'tan topa daldım, RAF falan konuşuruz, sosyalizm güzellemesi yaparım biraz diye düşündüm. Ama Alman cahili Christian onların da kim olduklarını tam olarak bilmiyordu, hayal meyal hatırlıyormuş. Vazgeçmedim, "Rummenige, Schumacher" dedim, futbol sevmezmiş, "Ulan ben başka neyini konuşucam Almanya'nın seninle, başka bişi bilmiyorum ki ben de" diye düşünürken aklıma Doğu Almanya geldi, Honecker dememe kalmadı, "ben Batı Almanya doğumluyum, oraları pek bilmem" dedi.

Herhalde dünyanın gelmiş geçmiş en sıkıcı Almanı bizim masaya denk gelmişti, Almanlıktan bu kadar uzak, milli değerlerine bu kadar saygısız bir Alman var mıydı acaba dünya üzerinde? Ulan Hitler masamıza otursa daha çok ortak konu bulurduk, o canavarlığına rağmen bize akademiye nasıl alınmadığını anlatır ve rakısını yudumlayarak "İşte orada dünyanın anasını sikmeye yemin ettim çocuklar" falan derdi.

Konu fotoğraftan açıldı, neyse bizim Christian fotoğrafa çok meraklıymış, bilgisayarını açıp fotoğraflarını gösterdi. Keşke o fotoğrafları görseydiniz. Alman bebesi etrafında ne kadar bina varsa hepsinin fotoğrafını çekmiş. İnsan bi teyze kızını çeker, kız arkadaşı vardır onu çeker. Belki bir sarışın kadın görürüm umuduyla adamın bilgisayarındaki üç yüz yetmiş dört fotoğrafa tek tek baktım, sarışın görmeyi bırakın, sarı bir çiçek dahi göremedim.

Ben fotoğraflara bakarken balık yememize rağmen, Mustafa'nın "Şanımız yürüsün, Alman masa görsün" diye söylediği iki bin beş yüz kişilik karışık kebap da masamıza geldi, tam o sırada Christian bize Almanya'daki hayatını anlatıyordu. İstediği sporu yapabiliyormuş da, işe bisiklet kullanarak gidiyormuş da, Cuma akşamları dışarı çıkarmış arkadaşlarıyla da derken, kebabı gördüğü an, sanki Almanya'da et yokmuş, hayatında hiç et yememiş gibi, bizi unuttu, meşhur hımmmlamalarıyla önce pirzolaya, sonra da tabağın en dibindeki, yağını lavaşa salmış güzelim adanaya daldı.

Saat geç olmuştu, hesabı istedik, hesap da bize girdi, bi de Alman olacak pezevenk, daha hesabı Alman usülü ödemeyi bile bilmiyordu. Mustafa adisyonun dibindeki 330 rakamına bakıp hımladı, ben hımlamadım, Cristian sessiz kalmayı, masaya hesap hiç gelmemiş gibi davranmayı tercih etti. Ver is the cermın stayl Christian? Niye yılların alman hesabı geleneğini bir alman olmana rağmen bu masada yok sayıyorsun cimri piç?

Tek kelime cevap vermedim, çünkü biliyordum ki, bir taksicinin art arda açtığı -birbirinden bağımsız- üç konuya cevap vermezsen sohbet kendiliğinden kapanıyordu.

Taksiye binip Christian'ı oteline bıraktık, Christian arabadan indikten sonra şoför otele bakıp "Burada mı kalıyor, ben biliyorum burayı, buraya ibneler geliyo hep, skerler bu çocuğu burada" diyerek farkında bile olmadan ibneliği ve Almanlığı tek potada eritti.

Şöförü duymazdan gelip kendi aramızda Christian'ın aşırı normal hayatını bizler yaşasak genç yaşta öleceğimizi ve apolitikliğinden nasıl da tiksindiğimizi konuşurken, taksici bu sefer de bize kendisinin ne kadar politik bir kişiliğe sahip olduğunu ispat etmek ister gibi "Abi ben anlamıyorum bu yabancıları, bir insan nasıl böyle yaşar? Memleketin bu senin yaaa, ülken bu senin yaaaaa, ilgileneceksin tabi, hesap soracaksın gerekirse, adamlar oy bile atmıyor" dedi. Tam o sırada Hasanpaşa'daki belediye binasının önünden geçiyorduk, taksici binaya bakarak "Bunlar da bir bok yapmıyor be hemşerim, iktidardakiler en azından çalışıyor, vatandaş memnun ki kaç yıldır bunları seçiyor, zaten nerde oruç tutmayan, namaz kılmayan adam var, nerde Alevi var, bunlara oy veriyor" dedi. Almanya'da Nazi yoktu belki ama, tohumları tam burnumuzun dibinde yeşermişti anlaşılan.

Arkadaş sustu, ben sustum, Christian olsa yanımızda susmazdı işte, "hımmm veri interesting" deyip binanın fotoğrafını çekerdi. Ama biz sustuk.

Çünkü "Bir taksiciye üç kere susarsan bir daha konuşmaz" derler...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

UĞUR AKTAŞ

YENİÇERİLER BALTALARINI ASARKEN

Balta asmak, Yeniçeri Ocağı'nın bozulmaya başladığı III. Selim döneminde (1789-1807) ve sonrasında iyice ayyuka çıkan, haraç amaçlı bir yeniçeri âdetiydi. Artık sefere çıkmayan ve şehirde birikmeye başlayan yeniçeriler gemi iyice azıya alıp şehir eşkiyalığına meyletti. Devşirme kanununun kaldırılmasıyla ocağa yazılmak kolaylaşınca, gayrimeşru işlere meraklı olan veya semtine hâkim yeniçeri kolluğunun korumasına girmek isteyen herkes bir yeniçeri ortasına yazıldı ve o yıllarda İstanbul'da irili ufaklı birçok çete peydahlandı. Söz konusu ortaların, orduda yaptığı işleri işaret eden kılıç, top, mızrak, çadır, kayık, aslan, deve, balık, çiçek gibi simgeleri vardı ve bunlara balta adı verilirdi. Genelde başında nam yapmış bir kabadayının bulunduğu bu "çeteler" iki üç kişilik gruplar halinde gezer, baldır veya kollarında üyesi oldukları ortanın dövmesini yaptırırlardı. Her ortanın gidip geldiği gösterişli bir kahvesi, kahvenin üst katında ise üyelerinin kalması için bekâr odaları bulunurdu.

Balta asma âdetinden en çok yemiş iskelesi, kapanlar ve Karaköy Limanı'na demirleyen gemiler nasibini alırdı. Baltanın asılması, o geminin güvenliğinin üstlenildiğine ve geminin kazancından pay alınacağına işaret ederdi. Gemilerdeki mal, yaş sebze ve meyve olduğunda balta sahipleri yükü kendi sahalarına indirir, kendi adamlarına diledikleri fiyata satar, mal sahiplerinden ise nakliye ücreti, depolama gibi işler nedeniyle ayrıca para alırlardı. Bu konuda anlatılan bir hikâyeye göre, Karamürselli bir tüccarın gemisindeki mallar boşaltılıp satıldıktan, ortanın yaptığı sözde nakliye, kantariye, hamaliye, dükkân kirası gibi masraflar hesaplandıktan sonra mal sahibi borçlu çıkarılır. Bütün malından olup üste de para ödemek zorunda kalan adam, ibret olsun diye kendisine çıkarılan hesap pusulasını Karamürsel İskelesi'ndeki kahvelerden birinin duvarına asar.

Gemiler haricinde, büyük binaların inşaatlarına da balta asılırdı. Bu binaların her türlü işi, baltasını inşaata asmış ortanın denetiminden geçerdi. Mal sahibi ortanın seçtiği ameleleri genelde iki katı bir yevmiyeye çalıştırmak zorunda kalır, inşaatla ilgili tüm malzemeleri belirtilen nalburdan, belirtilen fiyatla alırdı. Anlatılan bir hikâyeye göre, Kumkapı'daki Ermeni Kilisesi mütevelli heyeti büyük Kumkapı yangınından sonra zarar gören kilisenin tamiri için bir yeniçeri ortasıyla anlaşır. Ancak binadaki iş ve tamir için ayrılan para büyük olduğundan diğer ortaların da iştahı kabarır. Nihayet Kumkapı ortasına mensup yeniçeriler gelip o akşamki rakı paralarını ister ve vermedikleri taktirde binada çalışan ameleleri dövüp dağıtacaklarını söylerler. Rakı parası adı altında istenen haraç verilmeyince Kumkapı kolluğu inşaatı basar ve büyük bir kavga çıkar. Ölü ve yaralıların olduğu bu kavgada bir yeniçeri can havliyle kadınlar hamamına dalar. Ancak ameleler adamı hamamın iç halvetinde yakalar, dışarıya çıkarıp hamamın önünde öldürürler. Bu olayda kadınların bazıları korkudan bayılır, hatta anlatılana göre birkaç hamile kadın düşük yapar.

Bu olay gibi anlık kavgaların dışında aynı gemiye ya da binaya balta asmak isteyen iki orta arasındaki husumetler ise Galata'daki Hendek'te halledilirdi. Hendek'teki bu hesaplaşmalarda ölümle sonuçlanan bıçaklı silahlı kavgalar yaşanır, yenilen ortanın kahvesi ve bölgesi diğerine devrolurdu.

Gemilere, inşaatlara ve dükkânlara balta asıp himayesine alan kabadayılar, hoşlandıkları kadın ve oğlanlara da aynı muameleyi yapar, üzerinde mensubu olduğu ortanın baltasının işli olduğu bir mendil, peşkir veya yelpaze verirdi. Bu işe "balta vermek" veya "balta olmak"; herhangi bir kabadayının baltasını, nişanını taşıyana ise "baltalı avrat" veya "baltalı oğlan" denirdi. Baltalı avrat veya oğlanlar sokağa çıktıklarında bu nişanları elbiselerinin görünen bir yerine asıp rahatça dolaşırlar, baltasını taşıdıkları kabadayıdan aldıkları güvenle alışveriş yaptıkları esnafa para vermeden dükkândan çıkarlardı. Baltalı avrat veya oğlanların bu türden ufak tefek gaspları esnaf tarafından mecburen hoşgörülse de, işi iyice azıtanlar

Biri „destar balta„, biri de „çevre balta„lı iki civelek
(Resim: S. Bozcalı)

zabıta amirlerince takip edilir ve ilk fırsatta yakalanıp Ağakapısı Zindanı'nda gizlice boğdurulurdu. Yeniçeri zorbalığının İstanbul'daki nişanı olan ve yaklaşık 50 yıl süren bu âdet, 1826 yılında yeniçeri ocağının ortadan kaldırılmasıyla son buldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YENİ

§

BİRİNCİ BASKI
100.000
ADET

AHMET ALTAN

ÖLMEK KOLAYDIR SEVMEKTEN

ROMAN

SANA BÜYÜK BİR SIR VERECEĞİM...

Parçalanan bir imparatorluk, savaşla kuşatılmış bir şehir, kanlı bir darbeyle değişen hayatlar, affedememenin acısını çeken bir âşık, bencil bir adama tutunarak hayata dönmeye çalışan bir kadın...

EVEREST

www.everestyayinlari.com /everestyayinlari /everestkitap

ot_dergi_26.indd 51 25.03.2015 08:00:48

OT

SEMİH ÖZTÜRK

90'lı yıllardaki Türkçe sözlü pop müziğin sıkça söz edilen sanatçıları arasındaydı RÜYA ERSAVCI. Biraz şarkılarından, o yıllardan ve şimdilerde neler yaptığından konuştuk.

RÜYA ERSAVCI

İstanbul'da yaşıyorum. 1998'de verdiğimiz radikal bir kararla kızımızı bahçede, yani doğal bir alanda yetiştirmek fikrinden yola çıkarak Zekeriyaköy'e taşındık. Tavşanlar ve ördekler eşliğinde bol yeşillik, temiz hava, kendi meyve ağaçlarımız, çiçek ve sebzelerimizle halen mutlu ve mesut bir hayat yaşıyoruz. 2010 yılında 'Adı Aşk Ya', 2014'te de 'Rüyalarda' adında iki single ve iki klip hazırladım. Halen proje ve üretim aşamasında büyük hayallerin peşinde koşmaya devam ediyorum.

Müziği algılamak bazen duygularla bazen de isyanlarla çıkıyor. Ben de o yaşlarda her şeye karşı çıkmayı seviyordum. O yaşta olan herkes gibi. Benim bunu müzikle dile getirme gibi bir ayrıcalığımın olması en büyük şansımdı diye düşünüyorum.

O yıllarda insanlar mutluydu, rahat geçinebiliyorlardı. Aile bağları kuvvetliydi ve hep birlikte izleyip paylaşabildikleri televizyonları, oyunları ve radyoları vardı. Komşuluk ilişkileri kuvvetli, algıları açıktı. En önemlisi büyük beklentileri olmadığı için mutluydular. Sanatı, müziği ilgiyle takip edip sahip çıkıyorlardı. Bu da üretimi arttırıyordu. Müzisyenler hep daha iyisini yapmak için çaba sarf ediyordu. Güzel bir rekabet ortamı yaratılıyordu. En önemlisi de emeklerin karşılık bulması güzel bir duyguydu. Yine o yıllarda ailece bir şeylerin paylaşılma alışkanlığı yapılan müziklerin hem çocuk hem de yetişkinlere ulaşmasını sağlıyordu.

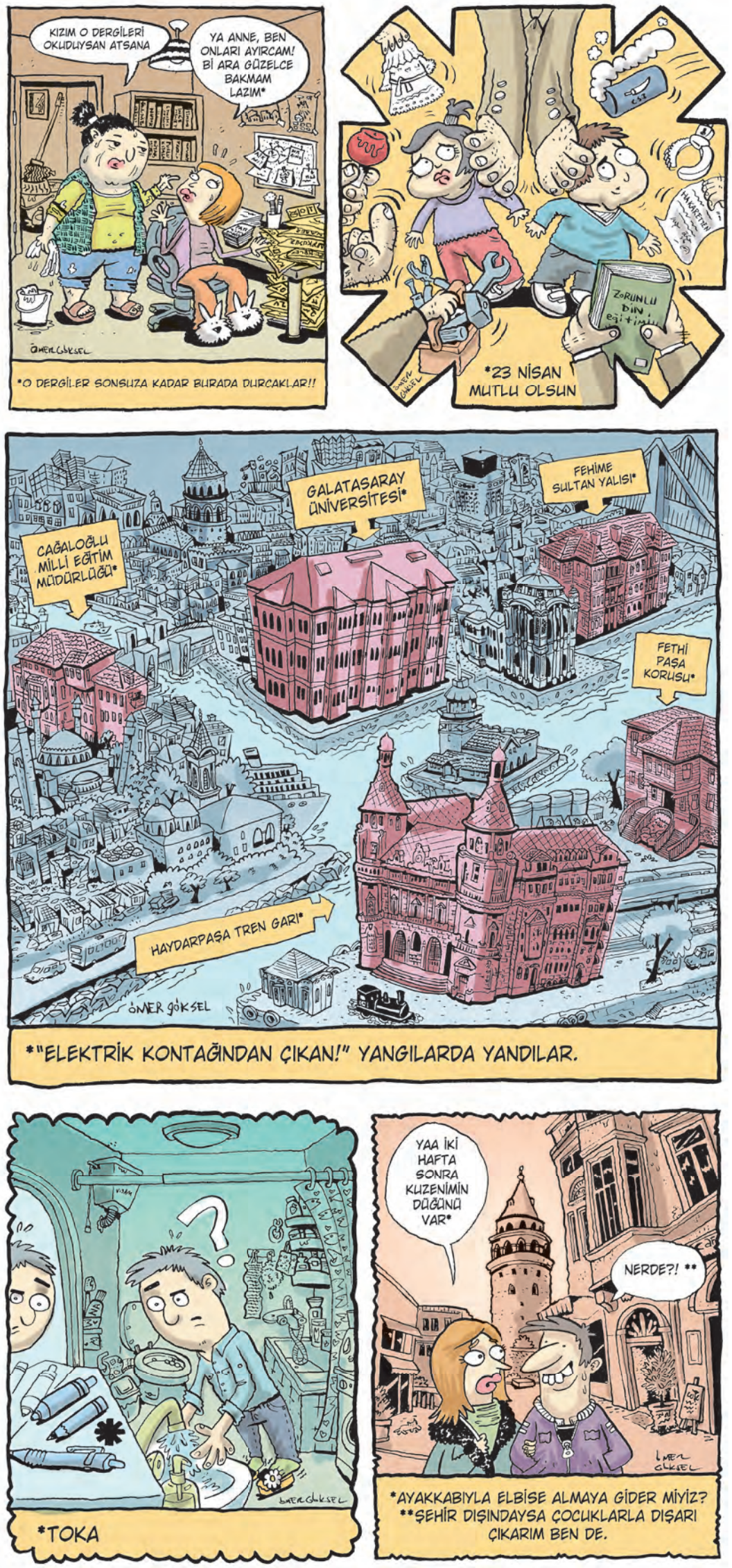
2000'leri 90'lardan ayıran temel değişimler sanal ortamın değil reel ortamın olmasıydı. Duygular paylaşılıyordu. İnsanlar şimdilerdeki gibi duygularını kendi başına yaşamıyordu. İnsanlar borçsuz ve mutluydu. Şimdi ise kapitalizmin kurbanı oldular. Müzik çok değerli ve ulaşılması güçken şimdi kolayca ulaşılıp tüketilen bir meta oldu, fastfood yiyecekler gibi. Şu an ülke politikası da sanatı desteklemediği için insanların sanata ilgisi azaldı. Gittikçe ilginç bir toplum oluyoruz.

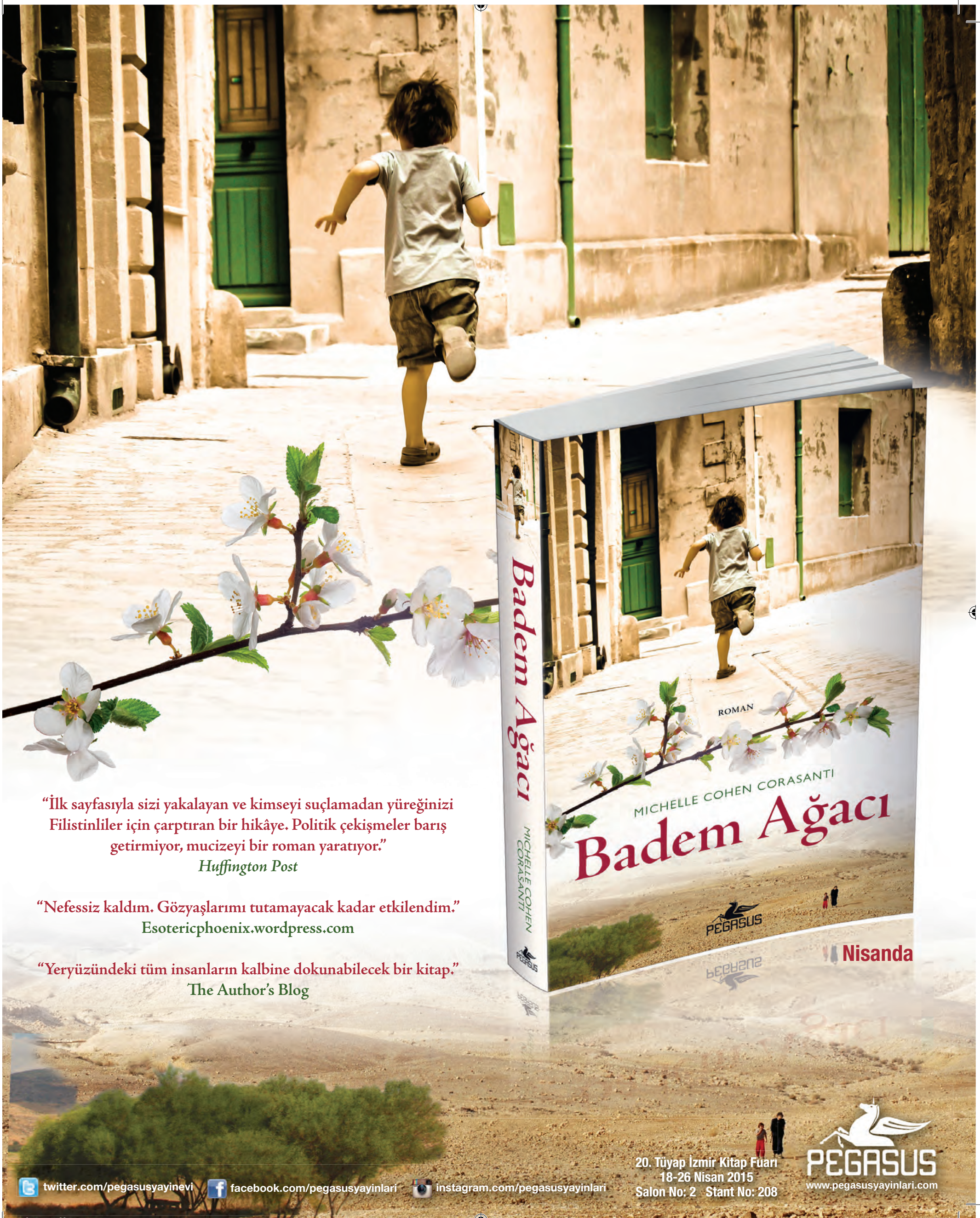
Müziği en temiz ve saf olarak algılayan çocuklar en doğal duygularıyla paylaşıyorlar ve katılımları çok samimi. Eğer küçük yaşlardan itibaren toplumlarda müzik kültürü doğru aşılansa çok farklı bir toplum haline gelebilirdik. Gerçekten eğlenen ve işini severek yapan herkes bu duyguyu kolaylıkla dinleyiciye geçirebilir. Duyguları serbest bırakmak, samimi olmak ve sevmek bu işin anahtarı. Kaynağı sevgi, mutluluk, paylaşmak, hoşgörü ve ortak duygular geliştirebilmek.

Kalıcı olmak, hep hatırlanmak, senden sonraki kuşakların seni izleyip sahip çıkması. Bunların tümü güzel duygular. Değişiklikler gösterse de bu iş hep böyle kuşaktan kuşağa aktarılarak devam edecek. Önemli olan kuşakların bunlardan çıkardıkları duygular ve sonuçlar olacak.

O yılları yaşayamamak bence kayıp. Ama en azından okuyarak ulaşabilecekleri ve dinleyebilecekleri o kadar çok kaynak var ki, ben onların yerinde olsam o dönemi inceler ve bir takım dersler çıkarmak isterdim. O yıllarda daha önceki kaynaklara ulaşmak şimdiki gibi bir tık mesafesinde değildi. Çaba ve emek istiyordu. Bence bu avantajı iyi değerlendirip güzel sonuçlar çıkarmak lazım. Hepinize sevgilerimi yolluyorum.

DİPNOT* ÖMER GÖKSEL

"İlk sayfasıyla sizi yakalayan ve kimseyi suçlamadan yüreğinizi Filistinliler için çarptıran bir hikâye. Politik çekişmeler barış getirmiyor, mucizeyi bir roman yaratıyor."
Huffington Post

"Nefessiz kaldım. Gözyaşlarımı tutamayacak kadar etkilendim."
Esotericphoenix.wordpress.com

"Yeryüzündeki tüm insanların kalbine dokunabilecek bir kitap."
The Author's Blog

Nisanda

twitter.com/pegasusyayinevi facebook.com/pegasusyayinlari instagram.com/pegasusyayinlari

20. Tüyap İzmir Kitap Fuarı
18-26 Nisan 2015
Salon No: 2 Stant No: 208

PEGASUS
www.pegasusyayinlari.com

ot_dergi_26.indd 53 25.03.2015 08:00:55

KAAN KOÇ

ÖNÜMÜZDEKİ MAÇLARA BAKACAĞIZ

"koro halinde yenildik, herkes haklı çıktı / onlar kaptan oldular, ben sarhoş oldum"

Ahmet Erhan

Bu hayatta herkesin bir hayali olduğu söylenir. Buna inanmıyorum. Herkesin bir hayali vardır, doğru, fakat hayallerimiz kaybettiklerimizden ibarettir. Bir geri dönüşüm fabrikasına girmiş gibi, kırılan ihtimaller bir araya gelip karşınızda narin bir heykele dönüşür. Ve ona dokunamazsınız artık. Dokunursanız kırılır. Bunu bilerek ona sımsıkı sarıldığınızı hayal eder durursunuz. Bu hayatta herkesin bir hayali vardır. Çünkü herkes kırılır.

Çocukken benim de bir hayalim vardı; ayağım kırılsın istiyordum. Çünkü izleyip kahraman belleğim birçok adamın ayağı kırılıyordu maçlarda. Hakem soluk soluğa oyunu kesiyor ve herkes bir anda o futbolcunun çevresine sarıyordu. Diyordum ki, ulan Kaan -kendimle mütemadiyen çocuğuna öğütler veren bir baba gibi konuşuyordum- ulan Kaan diyordum, -kendimle böyle konuşmak kendimi daha kalabalık hissettiriyordu- "bak bileklerin ince, boyun öteki çocuklara göre uzun, bir de ayağın kırılırsa topçu oldun demektir." Sizi kafalamıyorum, futbolun fiyakası, kırılan bacaklardan geçiyordu sanki. Bu hayalimi gerçekleştirmek için epey uğraştım; toprak sahadaki maçlarda olur olmaz yerlere ayağımı soktuğum için takma adım "Kemalettin"e çıktı. Orta sahanın göbeğinde oynayan, bilekleri kalın, nadiren kafa golü atabilen, memleketin en hırçın futbolcusu Kemalettin! Ben santrafordum yahu! Bu değildi istediğim. Sonra halı saha maçlarında attığım gollerden sonra aslan gibi kükremek yerine öküz gibi böğürerek -bu kadarı geliyordu elimden- kale direklerine tekmeler atmaya başladım. Direk tekmeleme fikrimle hedefe öyle yaklaştım ki, bir seferinde sağ ayağımın üstüne basamaz hale getirdim kendimi. Ayağını bile kırmayı beceremeyen çocuğun tekiydim. Evdekilerin "neden top oynamaya gitmiyorsun?" sorularını 3 hafta boyunca geçiştirdim çünkü oğullarının kendini bu şekilde yamulttuğunu, daha doğrusu yamulmayı bile tam beceremediğini öğrenmek onları kahrederdi. Hiç, diyordum, beni ay başındaki yukarı mahalle derbisine saklıyorlar. Annem yuttu bunu, babam yutmuş gibi yaptı. Babalar hep yutar gibi yapıyordu zaten. Vazgeçtim mi? Hayır. Çünkü pes etmek pis bir şeydir, ona bir kez bulaştınız mı sonra işiniz yaş, olur olmadık yerlerde pes etmeye başlarsınız. Yırtılan bir arka adaledir pes etmek, tam unuttuğunuz, tutunduğunuz anda birden nükseder.

Kick-boks kursuna giden kuzenimi ayarttım bu kez. Tam bir dövüşçü olarak görüyordu kendini ve daha ben "bana da öğretsene" diyemeden "duvara yumruk, tahtalara da kaval kemiğimizle tekme atıyoruz biz" cevabını verdi. Olmuştu bu iş. Ananemin yemek masasındaki sandalyelerden, bize en pis bakanını aldık ve tekmelemeye başladık. Birkaç gün sürdü bu delilik. Kemikten çok, sıyrılan etim ve moraran yerlerimle baş başa kaldım. Bu da olmuyordu. Belki de ayağımı kırabilecek kadar güçlü değildim ben. Kırılmak bir kuvvet ve cesaret işiydi galiba. Cesaretsizdim. Bir aile yemeğinde babam, ortadaki salataya uzanıp elindeki ekmek parçasıyla domates dilimini kavradı ve zevkle yutmak için sandalyeye yaslandı. Çatırt. Eşek sudan gelinceye kadar dövdüğümüz sandalye pes etmişti artık. Babam yerden doğrulurken "anne, senin bu sandalyeleri bir tamir ettirelim artık" diyebildi sadece. Ben başım önde, tabağımdaki ketçapsız kalmış patates dilimlerini sayıyordum. Suçu itiraf edemedim. Sandalye hem suçlu hem kırık hem de çöptü artık. Belki artık onun da bir hayali vardı; güzel yemek sofraları, ziyafetler, üzerine damlayan bir parça mis gibi sütlaç... Her neyse.

Hayallerimiz kaybettiklerimizden ibarettir. Bu hayatta herkesin bir hayali vardır. Çünkü herkes kırılır.

Büyük futbolcu olma umutlarımı yitiriyordum. Kaybetmiştim galiba. Maçları izlerken karşımda Uche'nin ayağı tam bir U şeklini alarak kırılıyor, sahada herkes korkuyla sedyeyi beklerken Uche gülümsüyordu. Çok sakindi. Kahramanımdı. Ya da Metin Diyadin; Samsunsporlu Vural'ın acımasız tabanıyla bileği kırılınca sedyede "futbol hayatım bitti" diyerek hüngür hüngür ağlayan adam. Zaman içinde böyle bir sürü oyuncunun kırılan bacaklarını gördüm. Ama aralarında beni en sarsanı Adana Demirspor'un sol bekinde oynayan 6 numaralı adamınkiydi. Okudum ki, Fatih Terim'le aynı dönemde Adana Demir'de oynayan sol bekin ayağı Adıyaman maçında fena dağılmıştı. Hassas biriydi o. Kalbinin kaval kemiğiydi kırılan, incindi ve bıraktı futbolu. Öyle küstü ki, oğlu Deniz'e bile futbol kariyerini anlatmıyor, "oynadık işte bi' ara" deyip geçiştiriyordu meseleyi. "Adana Demirspor'da oynardım futbol. Adıyaman'ın sağ beki kaval kemiğime bir girişti, kırıldı kemiğim. Benim de küsme huylarım vardır, sonuçta futbola küstüm ben" diyordu yıllar sonra. Hasta Galatasaraylıydı. Şair dostu Hüseyin Alemdar'a ithafen bir şiirinde "ben istanbullu değil, Galatasaraylıyım" diyor, Alemdar'dan cevabını ise yine bir şiirle alıyordu; "...altılın son ayakta iddaa'n çifte şansta yatmış- -doğrudur / Galatasaray Avrupa, sen Türkiye defterini kapattın- -çok doğrudur..."

Ben ayağı kırılmadı diye kendini beceriksiz ilan eden, girdiği iki kulüpten de çarçabuk sıkılıp futbolu lise çağında bırakan biriydim. Küsüp şiire sardım. Ama hâlâ "bir daha doğsam da futbolcu olsam keşke" diye bir ukde beslerim. Ahmet Erhan ise, ayağı kırılınca futbolu hayal denizinin kumlarına gömüp, önündeki şiirlere baktı. Ananemin yemek masasını çok yer kaplıyor diye attılar, kuzenim börekçi açtı, Fatih Terim Galatasaray'da kaptan falan oldu. Kimin payına daha çok hayal düştü bilmiyorum. Tek bir şeyden eminim; küskün insanlar ağır hezimetlerden sonra kameralara, tanıdık yüzlere, akrabalara ve tekel bayiilerine boynu biraz büküktür, sesi titrek ama gözlerinde bir ufak umutla bakıp hep aynı cümleyi kurar; "önümüzdeki maçlara bakacağız..."

OTlak

OtLaRkEn®

- Allah yuutub'dan razı olsun, millete kedileri sevdirdi!
- **Yeni yaşlılar bulmalıyım!**
- 140 karaktere sığmayacak laflar var hayatta.
- **Sıkıcılık en büyük günahtır!**
- Dava açmak da padişahlık gibi; babadan oğula geçer oldu hacı, götü kollayalım derim!
- **Sen ne diyorsun oolum, lahmacun bile yaptım domuzdan!**
- Hangi kapıdan girdiysek, Ankara görmeyeli koskocaman Mecidiyeköy olmuş!
- **Boş aktör etsiz kasap gibidir!**
- Ben bir tane şeker attım diye hatırlıyorum, neden iki şeker var lan çayda!
- **Hadi kalkalım, solcu solunda gerek!**
- Eskiden akıldan deliriyorlardı, şimdi yokluktan deliriyorlar!
- **Holywood dediğin de bildiğin Ümraniye, sadece yerde yıldızlı fayanslar var gibi düşün!**
- Bizi Güney Kutbu'na götürseler iki hafta içinde alışır, penguen yeriz kanka!
- **Çok iyi dövüşürüm, şimdi önümüzü kesseler de size göstersem!**
- Ohh bi dergi daha biter, biz İzmir'e gider!

İMZAYA GELİYORUZ

25 Nisan Cumartesi
Saat: 15.00
İzmir Kitap Fuarı'ndayız

18 Nisan - 26 Nisan 2015 tarihlerinde
20. TÜYAP İzmir Kitap Fuarı'ndaki
Salon 2 102-G no'lu standımıza bekleriz.

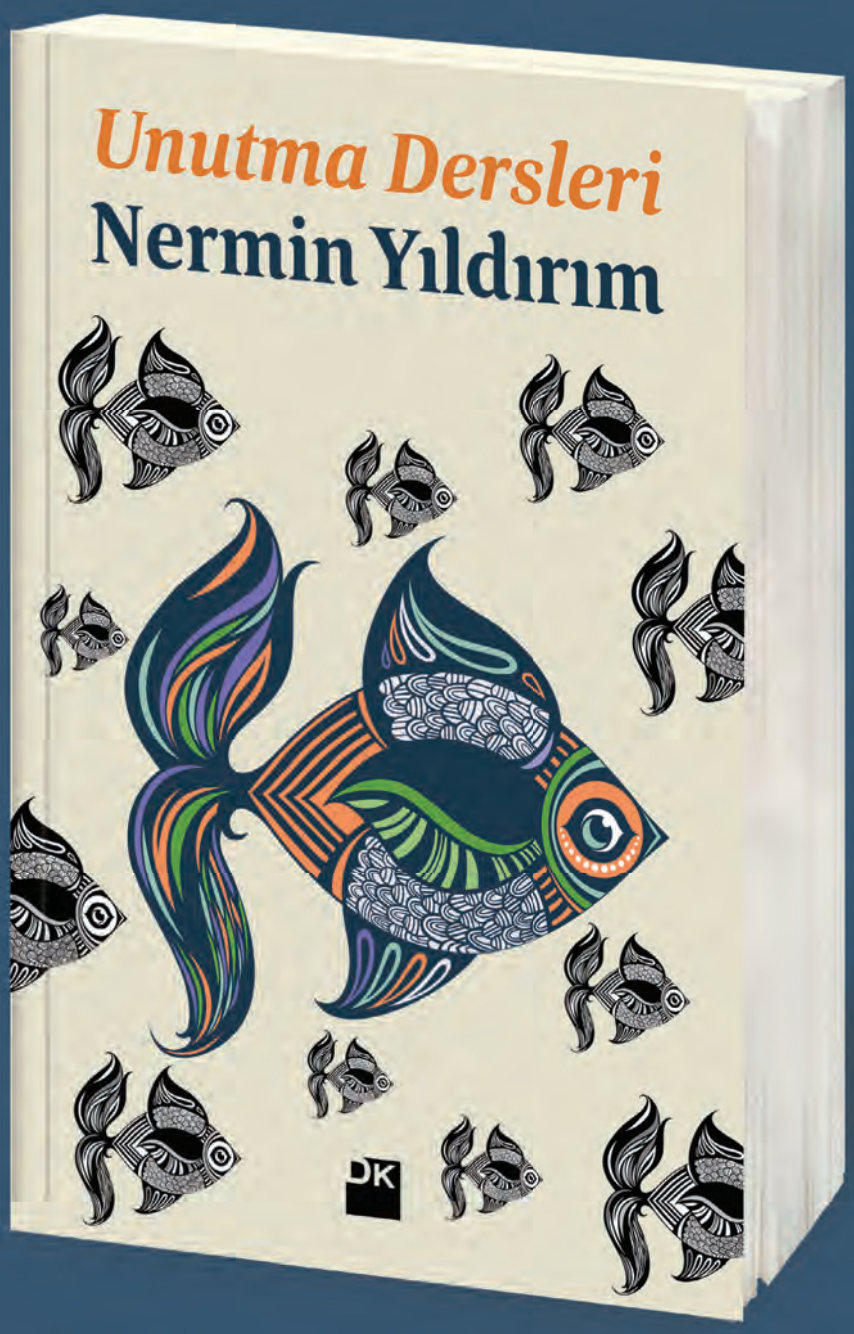
NİSAN 2015 Sayı: 26 - Aylık Edebiyat Mizah Dergisi
Aylık Yaygın Süreli Yayın - **Yayıncı:** MEDU YAYINCILIK TİC. LTD. ŞTİ.
İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Enes Hızal
editor@otdergi.com - bilgi@otdergi.com - reklam@otdergi.com
www.otdergi.com

Adres: Bereketzade Mah. Banker Sok. No: 6 A-B Beyoğlu İSTANBUL
Tel: (0212) 232 33 09
Baskı: Uygun Basım, Merkez Mah. Çınar Cad. Kavak Sok. No:34
Yenibosna-Bahçelievler İSTANBUL Tel: (0212) 451 60 90
Genel Dağıtım: DPP (0212) 622 22 22 - **ISSN:** 1308-450X

OT'ta yayımlanan tüm yazı, çizim, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

“İnsan kalbini kaptırsa bile hiç değilse aklını korumalı!”

Aşk acısıyla boğuşan Feribe, acı veren tatlı hatıralarından kurtulmak için soluğu Mazi İmha Merkezi’nde alır. Ne var ki burada verilen unutma dersleri ve her hafta yapmak zorunda kaldığı ödevler, hayatını büsbütün allak bullak edecek; kahramanımız aklının köşesinden bile geçmeyecek maceralara sürüklenecektir.

Kişisel ve toplumsal bellek ekseninde yazdığı romanlarla tanıdığımız Nermin Yıldırım’dan aşka, hayallere, aklın ve kalbin cilvelerine dair, çok acıklı, pek neşeli, rengârenk bir serüven…

DK DOĞAN KİTAP

ot_dergi_26.indd 55 25.03.2015 08:00:57

“Gençliğim yalnızlığın karanlık zindanlarında geçti sayılır. Ama insanın toplumdaki yalnızlığı kadar evrendeki yalnızlığı da beni ilgilendiriyor. Bu nedenle insanın varoluşunu kozmik bir boyutla da ilişkilendirebilmeyi isterim. Belki bu nedenle hayvanlarla insanların ortak bir kadere sahip olduğunu hissettirmeyi deneyen detaylar koymaya çalışıyorum biraz.

Sosyal meseleler doğrudan ilgimi çekmiyor. Güncellik de öyle... Zamanın acımasız geçiciliği karşısında hissedilen bir tür eziklik duygusu kendisini dayatıyor. Dünyaya uçaktan bakınca, bizi ezen, üzen bir sürü mesele ufalır da, insanı garip bir duygu kaplar ya, sanki her şey başka bir bütüne bağlıymış gibi bir şey. Sanki tüm bunlardan, tüm yaşananlardan çok daha hayati, çok daha başat bir şeyler varmış gibi. Sanırım, bende bu tür duyguların normalden fazla oluşu, beni ideolojik, güncel ya da zamana bağlı meselelerden biraz uzak tutuyor.”

